

2014

ukrayna darbesinin

siyasi dersleri

haziran 2016

Bu broşürde yer alan metinler,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.
İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

içindekiler

Ukraynalı işçiler için ileriye giden yol hangisi?.....	5
Ukrayna ve emperyalizm yanlısı aydınlar.....	7
Berlin ve Washington Ukrayna'da iç savaşı kışkırtıyor.....	10
Ukrayna'daki Batı destekli muhalefet faşistlerin önderliğindeki bir darbeyle iktidarı aldı.....	12
Ukrayna'daki darbenin jeo-politik boyutları.....	15
International Viewpoint'ın Ukrayna üzerine açıklamasındaki siyasi aldatmaca.....	18
Ukrayna'daki kriz.....	19
Ukrayna'daki faşist tehlike.....	23
Batı destekli yönetim Ukraynalı işçiler için ne planlıyor?.....	26
Odessa'daki faşist katliamın sorumlusu Washington'dır.....	29
Donetsk'teki katliam.....	32
Doğu Ukrayna'nın bombalanması.....	34
Malezya Havayolları'na ait uçağın Ukrayna'da düşmesi.....	37
Gazze, Ukrayna ve ABD'nin kentsel savaş hazırlıkları.....	39
Ukrayna'daki krizin başlamasından bu yana geçen bir yıl.....	42
Minsk ateşkese: Tırmanan savaşta bir ara.....	45
Ukrayna rejimi Nazi işbirlikçilerin itibarını iade ederken komünizmi yasaklıyor.....	47
Kiev darbesinin ikinci yılı.....	50
Ukrayna Başbakanı Yatsenyuk derinleşen siyasi krizin ortasında istifa etti.....	60

Önsöz

ABD'nin ve Almanya'nın desteğiyle Ukrayna'da gerçekleşen ve faşistlerin önemli bir rol oynadığı darbenin ardından iki yıl geçti. Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in Rusya'ya yakın ilişkilere sahip yönetimi, Şubat 2014'te, Maidan hareketi tarafından devrilmişti.

Kapitalist restorasyonun yol açtığı devasa toplumsal yıkıma ve eski kamu mülkiyetini yağmalayarak zenginleşen oligarklar ile geniş emekçi yığınlar arasındaki sürekli artan eşitsizliğe yönelik kitlesel hoşnutsuzluğu başarıyla kullanan bu hareketin önderliği, Washington ve Berlin ile yakın bağlara sahip serbest piyasa yanlılarından, Rus karşıtı aşırı milliyetçilerden ve neo-faşistlerden oluşuyordu. Buna karşılık, işçi sınıfının ezici çoğunluğu ile ülkenin doğusundaki sanayi bölgelerinde yaşayan Rusça konuşan Ukraynalılar, harekete uzak duruyordu.

Maidan hareketinin gerici karakteri, Yanukoviç yönetiminin devrilmesinden hemen sonra, bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Faşistlerin önemli bakanlıkları elde ettiği yeni hükümet, işçi sınıfına karşı kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırı, ülkenin sanayisinin kurulu olduğu ve Yanukoviç'in seçmen tabanının yaşadığı doğusunda, özellikle vahşi bir biçim aldı. Rusça konuşan Ukraynalılara yönelik askeri operasyonlara ve faşist katliamlara, Rusçanın ikinci resmi dil konumunun kaldırılması eşlik etti.

Sonuç, ülkenin fiilen ikiye bölünmesi ve hükümet güçleri ile Rusya'nın desteklediği ayrılıkçılar arasında binlerce insanın ölümüne, yüz binlerce kişinin evini terk etmesine yol açan bir iç savaşın başlaması oldu. Bu süreçte, Kırım, düzenlenen bir referandumla Rusya'ya katıldı. Ukrayna, bugün, halkın ezici bir çoğunluğu tarafından desteklenmeyen ve boğazına kadar yolsuzluklara batmış bir yönetim altında bulunuyor; tüm Ukrayna halkı her geçen gün kötüleşen koşullar altında yaşıyor.

Ukrayna'daki iç savaş, Rus oligarkları ile varılan ateşkes anlaşması sonucunda, bir süredir yatışmış görünüyor. Bununla birlikte bu durum, Ukrayna'da iktidar ile Rusça konuşan Ukraynalılar arasındaki mücadeleye son vermiş değil. Tersine, özelinde Ukrayna'daki AB ve ABD yanlısı yönetim ile muhalefet, genelinde ise hem emperyalist güçler ile Rus egemenleri hem de bizzat emperyalistler arasında sürmekte olan mücadele, derinleşen küresel ekonomik krizin de etkisiyle, keskinleşerek sürüyor. Bu fiili çatışma durumunun arkasında ise, iç savaşın bir süreliğine bastırma işlevi gördüğü işçi sınıfı içindeki derin hoşnutsuzluk ve tırmanan sınıfsal gerilimler bulunuyor.

2014'teki ABD ve Almanya destekli rejim değişikliği operasyonu, ABD emperyalizminin Rusya'yı kuşatma, parçalama ve yeniden sömürgeleştirme stratejisinin önemli bir parçasıydı ve hem Türkiye'deki hem de uluslararası sahte solun ezici çoğunluğu tarafından, "demokratik devrim" olarak alkışlanıyordu. Eski

Stalinistlerden eski Maoculara, gerillacılara, Morenoculara ve Pablocu/Mandelci revizyonistlere kadar son derece geniş bir yelpaze oluşturan bu “yeni-sağcı” kimlik politikacıları, emperyalist müdahalelere “soldan” meşruluk kazandırma işlevini, başka yerlerin yanı sıra, Suriye’de de sürdürüyor.

Sahte solun asıl olarak eski Kremlinci Stalinist kanadından gelen daha küçük bir kesimi ise, ABD ve Alman emperyalizmlerinin bu operasyonuna karşı, pek de örtülü olmayan bir şekilde, Rus oligarkların gerici çıkarlarını savunan Putin yönetiminin yanında yer aldı. Onların Stalinizmden devraldıkları sınıf işbirlikçi küçük-burjuva ulusalcılığının ifadesi olan bu tavrı, emperyalist-kapitalist sistemin organik parçaları ve savunucuları olmakla birlikte, bir emperyalist güç ile çelişerek hedef tahtasına yerleştirilmiş olan burjuva diktatörlüklerin desteklenmesinden başka bir anlam taşımamaktadır.

Bu broşür, Ukrayna’daki emperyalist destekli rejim değişikliği operasyonu hakkında Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin günlük yayın organı *Dünya Sosyalist Web Sitesi*’nde ve *Toplumsal Eşitlik*’te yayımlanmış yazılardan derlendi.

Okurun, Ukrayna’da yaşananlara ilişkin bu değerlendirmelerden hareketle, Marksist (Troçkist) hareket ile sahte sol arasındaki kapanmaz ideolojik ve siyasi uçurumu daha net göreceğini; bu deneyimin siyasi derslerinin çıkarılmasının işçi sınıfının dünya partisi olarak Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin inşasına katkı sağlayacağını düşünüyoruz.

Ukraynalı işçiler için ileriye giden yol hangisi?

Peter Schwarz / 14.12.2013

Ukrayna'yı geçtiğimiz üç haftadır sarsan şiddetli gösteriler, derin toplumsal gerilimleri yansıtıyor. Avrupa Birliği'ne (AB) sağcı desteğe ek olarak, ülkenin ekonomik yıkımı karşısındaki hoşnutsuzluk, devletin ve toplumun tepe noktalarındaki yolsuzluklara ve polis zulmüne yönelik öfke ve Rus şovenizminden duyulan kaygılar on binlerce insanı sokaklara çıkarttı.

Bununla birlikte, kitlelerin ruh hali herhangi bir ilerici yönelimden yoksun. Protestolara, servetini Rusya ile gaz ticaretinden edinmiş olan ve şimdi Ukrayna milliyetçiliğine oynayan oligark Yulya Timoşenko, Angela Merkel'in tutucu CDU'su tarafından desteklenen açık bir Musevi karşıtı ve faşist Vitali Kliçko gibi gerici kişilikler önderlik ediyor. İpleri ellerinde tutanlar, ülkenin yağmalanmasından milyarlar toplamış ve şimdi servetlerinin Rusya ile bir gümrük birliğinden çok Avrupa Birliği ile ittifak içinde daha güvende olduğu sonucuna varmış olan oligarklardır.

Protestoların resmi sloganları yanlış ve ikiyüzlüdür. "Ulusal bağımsızlık", Moskova'daki oligarkların zalimliğinin yerini Frankfurt, Londra ve New York'taki mali oligarşinin diktatörlüğünün alması anlamına geliyor. "Demokrasi", Uluslararası Para Fonu'nun diktatörlüğüne tabi olmak demek.

Almanya'daki, AB'deki ve ABD'deki önde gelen siyasi kişilikler, kendi ellerini güçlendirirken muhalefet önderlerine akıl verip onları manipüle etmek için diplomatik protokolü bir yana bırakarak Ukrayna'nın siyasi yaşamına daldılar. Onları çeken şey, ucuz işgücü arayışı, büyük bir iç pazar ve bu çok önemli bölgenin kontrolüdür. Onlar Ukrayna'nın geleceğine ilişkin planlarını gizlemek için pek çaba harcamıyorlar.

Alman Friedrich Naumann Vakfına göre, "IMF ile işbirliği yapmak isteyen muhalefet, belirli bir noktada, ulusal paranın değer kaybı, tüketiciler için artan enerji fiyatları ve ücretlerle emekli maaşlarının gözden geçirilmesi gibi hoşlanılmayan önlemleri halka anlatmak zorunda kalacaklar." Bu, daha şimdiden milyonlarca emekliyi ve işsizi amansız bir yoksulluğa sürüklemiş olan şok tedavileri dizisine bir yenisinin eklenmesi demek. Ukrayna sanayisinin geniş bir bölümünün AB ile imzalanacak bir serbest ticaret anlaşması altında yaşamını sürdüremeyeceği de herkesçe bilinen bir gerçek.

Bu, göstericilerin çoğu, özellikle de işçilerin ve emeklilerin geleceğini umursamayan ve AB ile bir ortaklık anlaşması üzerinden kariyer geliştirmeyi kafaya koymuş olan orta sınıftan unsurlar tarafından biliniyor.

Onlar Atina'yı ziyaret etmeli. Yunanistan'ın toplumsal yıkımının göstermiş olduğu gibi, AB'nin kemer sıkma talimatları, artık orta sınıfı esirgemiyor.

Çok sayıda işçi, özellikle de halkın küçük bir bölümünün protestoları desteklediği ülkenin doğusundaki sanayi bölgelerinde, gösterilerden uzak durdu. Onlar ne

muhalefete ne de hükümete güveniyorlar ama onlara karşı koyacak araçlara da sahip değiller.

İşçi sınıfının bağımsız ve ne yaptığını bilen bir güç olarak yokluğu, muhalefet önderlerinin ve onların destekleyicilerinin göstericilerin duygularını ve beklentilerini kendi yararlarına manipüle etmelerine olanak sağlıyor. Bu da, Stalinizmin yanlış kavranmış tarihiyle ilişkilidir.

Stalinist bürokrasi, tarihsel suçlarının en berbatlarını Ukrayna'da işlemiştir. Lev Troçki, 1939'da şunları yazdı: "Kısıtlamalar, temizlikler, baskılar ve genel olarak bürokratik serseriliğin bütün biçimleri, hiçbir yerde, Ukraynalı kitlelerin daha fazla özgürlüğe ve bağımsızlığa olan güçlü, kökleşmiş özlemlerine karşı mücadelede olduğu kadar kanlı bir temizlik halini almadı."

1917 Ekim Devrimi ve ardından 1919'da Sovyet Ukrayna'sının kurulması, başlangıçta, Polonya egemenliği altındaki batı parçası da dahil, Ukrayna'daki işçiler, köylüler ve aydınlar için güçlü bir çekim merkeziydi. Bununla birlikte, başlangıçtaki coşku, Stalin ile yükselen Sovyet bürokrasisi Lenin'in sert bir şekilde karşı çıkmış olduğu Büyük Rus şovenizmini yeniden canlandırdığında, yerini sertliğe ve baskıya bıraktı.

Ukrayna'da özellikle vahşi biçimde uygulanmış olan zorunlu kolektifleştirme sırasında milyonlarca insan açlıktan öldü. 1939'da, batı Ukrayna, Sovyetler Birliği'ne gönüllülük temelinde değil ama kötü ünlü Hitler-Stalin anlaşmasının bir sonucu olarak dahil edildi. Stalinist gizli polis, bunun ardından, binlerce siyasi tutukluyu öldürdü ve bir milyon insanı Sibirya'ya sürgüne gönderdi.

1991'de, Stalinist bürokrasi, Sovyetler Birliği'ni dağıtarak ve Ekim Devrimi'nin ardından kurulmuş olan toplumsal mülkiyet biçimlerini ortadan kaldırarak, karşı devrimci eserini tamamladı.

Ukrayna devletinin oluşması ne bağımsız ne de demokratikti. O, sadece, eski Stalinist memurlara ülkeyi acımasızca yağmalamaları ve kendilerini kapitalist oligarklara dönüştürmeleri için çerçeve sağlamıştı. Ukrayna Komünist Partisi bu süreci destekledi. Bugün o, ülkenin en zengin insanı oligark Rinat Ahmetov'un "Donetsk klanı"nın desteğine sahip olan Devlet Başkanı Yanukoviç'in kampının bir parçasıdır.

İşçi sınıfına siyasi gelişmelere bağımsız müdahale etme perspektifi verebilecek şey, bu tarihten çıkartılacak dersler ve Stalinizmin önde gelen Marksist karşıtı Lev Troçki'nin eserleridir.

İşçiler, Bağımsızlık Meydanı'nda "Ukrayna'nın bağımsızlığı" adına kitleleri Wall Street'e ve Frankfurt Borsası'na satmaya çalışan satın alınmış demagogları, Ukraynalı ve Rus oligarkların başkanlık sarayındaki ve hükümetteki kuklalarına yaptıkları gibi hor görmelidirler. Ulusal dışlama değil ama toplumsal kurtuluş ve eşitlik anlamında gerçek bağımsızlık, az sayıda insanın büyük çoğunluk zararına zenginleşmesi değil, yalnızca, toplumsal eşitlik ilkesi üzerinde yükselen bir toplumda mümkündür.

Ukraynalı işçilerin müttefikleri Kremlin'de, Beyaz Saray'da, Berlin'deki Başbakanlık Konutu'nda ya da Brüksel'deki Berlaymont binasında değil; Avrupa'nın dört bir yanındaki, Rusya'daki ve tüm dünyadaki fabrikalarda bulunuyor. Yunanistan'daki, Almanya'daki, ABD'deki ya da Çin'deki işçilerin hepsi, kapitalist sistemi İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en derin krizini yaşayan mali oligarşinin giriştiği aynı saldırıya karşı karşıya.

Yoksulluk, ekonomik geri kalmışlık ve rüşvet açmazından tek çıkış yolu, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nin parçası olarak bir Ukrayna işçi cumhuriyeti uğruna mücadeledir.

Ukrayna ve emperyalizm yanlısı aydınlar

Alex Lantier / 05.02.2014

Bir grup Batılı akademisyen ile dışışleri çalışanının yayınladığı "Ukrayna'nın geleceği üzerine açık mektup", Ukrayna'da sürmekte olan ve Washington ile Avrupa Birliği (AB) tarafından desteklenen aşırı sağcı protestoların aşağılık bir savunmasıdır. Bu açık mektup, SSCB'nin 1991'deki dağılmasının bu yana Doğu Avrupa'da yaşanan emperyalist savaşlar ve müdahaleler üzerine yaklaşık çeyrek yüzyıldır tekrarlanan, ABD ile AB'nin politikasına çıkarsız bir demokrasi ve insan haklarının yön verdiği yollu eski yalanı pazarlamaktadır.

Açık mektupta şunlar belirtiliyor: "Ukrayna'nın geleceği, bizzat Ukraynalılar'ın çoğunluğuna bağlıdır. Onlar, 10 yıl önce, Turuncu Devrim sırasında, demokrasiyi ve geleceğini savunmuşlardı ve bugün o değerler uğruna ayağa kalkıyorlar. Avrupalılar ortak bir Avrupa düşüncesine olan inançlarını giderek yitirirken, Ukrayna'daki insanlar o düşünce uğruna ve ülkelerinin Avrupa'da yer alması için mücadele ediyorlar. Ukrayna'nın müflis önderlerin otoriter sapmasına karşı savunusu demokratik dünyanın çıkarıdır."

Emperyalist güçlerin yerel vekillerinin kimliği, açık mektubun emperyalist devletlerin demokrasi uğruna mücadele ettiği yalanını çökertmektedir. Onlar, Ukrayna'daki yönetimi devirmek, onun yerine Moskova'ya düşman AB yanlısı bir hükümeti geçirmek ve sert kemer sıkma önlemlerini dayatmak için, Sağ Sektör örgütünden ve Svoboda Partisi'nden birkaç bin kişilik faşizan caniler çekirdeğine dayanıyorlar. Washington ve AB, demokrasi uğruna savaşmıyor; bir toplumsal karşı-devrim örgütüyor.

Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç, Ukrayna'yı AB ile bütünleştirme planlarından geri adım atmış ve ülkenin büyük bankalara olan borçlarını ödemek için, işçilere karşı on milyarlarca dolarlık sosyal kesintiyi dayattı. Kitlesele protestoların patlamasından korkan Yanukoviç, Rusya'dan bir kurtarma paketini kabul etti. Ülkenin Ukraynaca ve Rusça konuşulan bölgelerinde, sırasıyla, hükümet ve muhalefet karşıtı gösteriler yayılırken, aşırı sağcı muhalefet, çabalarını ikiye katladı.

AB'nin müdahalesi Ukrayna'yı toplumsal çöküş ve iç savaş tehlikesiyle karşı karşıya bırakırken, açık mektup, Ukrayna'daki gelişmeleri AB'ye yönelik bir tehdit gibi sunarak, gerçeği tersyüz etmektedir: "Gelişmeleri iyiye doğru çevirmek ve Ukrayna'nın bir diktatörlük haline gelmesini engellemek için çok geç değil. Ukrayna'daki otoriter yönelim ve bu ülkenin Rusya'nın son zamanlarda genişleyen emperyal çıkar alanıyla yeniden bütünleşmesi karşısında edilgenlik, Avrupa Birliği'nin bütünlüğü için bir tehdit oluşturmaktadır."

Gerçekte, ne Ukrayna ne de Rusya AB'ye saldırı tehlikesi oluşturuyor. ABD ve Avrupa emperyalizminin bölgeyi yağmalamaya ve Rusya'yı hedeflemeye yönelik saldırgan dayatmasında bir ganimet olarak görünen, enerji hatları ağıyla, stratejik askeri üsleriyle ve ağır sanayisiyle Ukrayna'dır. ABD ve Avrupa emperyalizmi, Moskova'nın Ortadoğu'daki başlıca müttefikleri Suriye ile İran'a saldırı tehdidinde bulunurken, Ukrayna'yı rejim değişikliği ya da bölünme ile tehdit ediyorlar.

Kapitalizmin restorasyonundan sonra, 1990'larda Yugoslavya'daki artan NATO müdahaleleri ve savaşlarla başlamış olan Doğu Avrupa'da dizginsiz emperyalist egemenlik yönelimi son derece ileri bir aşamadır. Bu, rejim değişikliğine ve Washington'ın sorunları Moskova'ya karşı harekete geçirilebilecek olan çeşitli etnik grupları (Çeçenlerden Tatarlara ve Kırgızlara kadar) çalıştığı Rusya'nın etnik parçalanmasına yönelik bir sonraki saldırıyı devreye sokuyor.

Bu, Batı basınının önde gelen kesimleri içinde oldukça doğrudan ifade ediyor. Londra'da yayımlanan Financial Times, Pazar günü şunları yazdı: "Bay Yanukoviç ile Bay Putin aynı türde ve benzer yönetim modeline sahip önderler. Eğer Ukraynalılar Kiev'deki adamı iktidardan uzaklaştırırlarsa, Ruslar, neden aynısını Kremlin'deki adama yapmayalım diye düşünebilirler."

Açık mektubun imzacıları, Doğu Avrupa'ya egemen olmayı amaçlayan ABD-AB yöneliminin arkasında hizaya geçerek, Alman emperyalizminin tarihsel amaçlarını benimsiyorlar. Berlin, Ukrayna'yı, 20. yüzyılda, 1918'de ve 1941'de, iki kez istila etti. Emperyalizmin bugün Ukrayna'daki vekilleri, anlamlı biçimde, Nazilerin müttefikleri olarak Ukrayna Musevi Soykırımının gerçekleşmesine yardımcı olmuş olan faşistlerin siyasi ardıllarıdır (Nazilerin politikası, kitlesel imha yoluyla Ukrayna'nın nüfusunu azaltmak ve onun Alman yerleşimciler eliyle sömürgeleştirilmesini hazırlamaktı).

Şimdi, bu yılki Münih Güvenlik Konferansı'nda, üst düzey Alman yetkililer, Berlin'in II. Dünya Savaşı'nın bitmesinden bu yana uyduğu askeri güç kullanımı üzerindeki sınırlamaları kaldırmayı planladığını açıkladılar.

Sovyet bürokrasisinin öz-yıkım politikalarının ve emperyalizm kavramının Marksizm tarafından icat edilmiş bir kurgu olduğuna inanan Mikhail Gorbaçov'un SSCB'yi dağıtmaya yönelirken sergilediği hafif yaklaşımının yıkıcı sonuçları, bütünüyle ortaya çıkıyor.

Troçki, SSCB'nin dağılmasının kapitalizmi yeniden kurmakla kalmayıp, aynı zamanda Rusya'yı emperyalistlerin yarı-sömürge bir derebeyine dönüştüreceği uyarısında

bulunmuştı: “Kapitalist bir Rusya, Çarlık Rusya’sının dünya savaşıyla belirlenmiş üçüncü sınıf konumunu bile işgal edemez. Rus kapitalizmi, bugün, başarı şansı olmayan bağımlı, yarı-sömürge bir kapitalizm olur. İki Numara Rusya, Bir Numara Rusya ile Hindistan arasında bir yer işgal eder. Sovyet sistemi, ulusallaştırılmış ekonomisi ve dış ticaret tekeliyle, bütün çelişkilerine ve zorluklarına rağmen, ülkenin ekonomik ve kültürel bağımsızlığı için koruyucu bir sistemdir.”

Emperyalizm ve onun faşist vekilleri tarafından hazırlanmakta olan gündem şudur: Rusya’yı ve Ukrayna’yı, içeride altüst etme, iç savaş ya da dışarıdan askeri müdahale yoluyla yarı-sömürge konuma geri döndürmek. Milyonlarca insanın ölümüne yol açacak dinamikler harekete geçiriliyor.

Doğu Avrupa’daki merkezi görev, işçi sınıfını emperyalist savaşa ve yeni-sömürgeci sömürüye karşı harekete geçirmektir. Gerekli uyarılar yapılmalı. Böylesi bir mücadelenin yokluğunda, bölgedeki oligarşik yönetimlerin çürümüşlüğü ve halk tarafından sevilmemesi göz önünde bulundurulduğunda, emperyalist hükümetler tarafından desteklenen ve emperyalizm yanlısı akademisyenler ile diplomatik görevliler tarafından siyasi kılıf sağlanmış olan kararlı faşist çetelerin var olan yönetimleri devireceğini düşünmek için her türlü neden bulunuyor.

Bu, açık mektubun imzalayıcılarının gerici rolünü vurgulamaktadır. Onların bazıları, İspanya’dan Ana Palacio, Fransa’dan Bernard Kouchner gibi eski dışişleri bakanları ile üst düzey diplomatlar ya da Chris Stone ve Aryeh Neier gibi milyarder George Soros’un ABD Dışişleri Bakanlığı bağlantılı Açık Toplum Enstitüsü’nden “hükümet dışı” emperyalist çalışanlar. Bununla birlikte, onların çoğu, öğrenilmiş bilgisizlik ile tarihsel körlüğün kabaca bileşimi yoluyla Ukrayna’daki aşırı sağcı gericiliğe saygınlık kazandırmak için adlarını kullandıran akademisyenler.

Listede, bir zamanlar ciddi olarak tarihsel sorunlar üzerine yazabilmiş bir tarihçi olan Fritz Stern gibi isimlerin yer alması üzücü.

Postmodernist şarlatan Slavoj Žižek gibilerinin listede olması ise şaşırtıcı değil. Onlar, yalnızca, orta sınıfın hali-vakti yerinde kesimlerinin emperyalist haydutlukla işbirliğini ve sahte sol düşüncenin emperyalizmin sözcülerinin eğitimindeki gerici rolünü doğruluyorlar.

Üniversitelerde ve medyada Marksizm’e karşı onlarca yıl sürdürülen entelektüel savaşın ardından, kültürel yaşam felaket bir durumda. Emperyalizme ve onun politikalarına yön veren maddi çıkarılara ilişkin Marksist anlayışlara düşman olan bu kesimler, emperyalistlerin suçları (Irak’taki ABD işgali sırasında Felluce’nin yıkımı ya da Afganistan’daki insansız hava araçlarıyla adam öldürme kampanyası) karşısında istiflerini bozmuyorlar. Ama onların kalemleri, AB politikacıları onların ahlaki salgı bezlerini uyardığında, emperyalist müdahalenin hedefi olan yönetimleri kınayarak harekete geçiyor. Onlar, insan haklarına ilişkin birkaç yakarma ile birlikte, faşistlerin bile arkasına geçebilirler.

Berlin ve Washington Ukrayna'da iç savaşı kışkırtıyor

Peter Schwarz / 20.02.2014

Ukrayna'da yaşanan son olaylar, işçi sınıfına yönelik bir uyarıdır. Onlar, Washington, Berlin ve Brüksel'deki siyasi önderlerin, kendi jeo-politik hedeflerine ulaşmak için Ukrayna'yı bölmeye ve onu bir iç savaşa sürüklemeye hazırlandıklarını ve tüm bölgeyi büyük bir yangın alanına dönüştürmeyi göze aldıklarını ortaya koyuyor.

Ukrayna'daki muhalefet ile onun Batılı destekleyicilerinin, Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'i gösteriler yoluyla devirip onun yerine Avrupa Birliği (AB) dostu bir yönetimi geçirmeyi başaramamasının ardından, bu amaca ulaşmak için silahlı faşist çeteler seferber edilmiş durumda.

Kiev, 18 Şubat Salı günü, gösterilerin üç ay önce başlamasından bu yana en kanlı çatışmalara tanık oldu. Kaldırım taşları, silahlar ve yangın bombalarıyla silahlanmış çetelerin kolluk güçleriyle şiddetli sokak çatışmalarına girmesiyle, aralarında polislerin de yer aldığı 27 kişi öldürüldü ve 1.000 dolayında insan yaralandı.

Muhalefete destek amacıyla propaganda yapan Batılı medya araçları bile, aşırı sağcı güçlerin şiddetli protestolardaki rolünü bütünüyle yok sayamadılar. Financial Times, "Kamufraj elbiseleri, miğferler ve kurşun geçirmez yelekler giymiş kimi göstericiler tabancalarla karşılık verdiler." diye yazdı. Gazetenin haberine göre, "En fazla askerleşmiş protesto gruplarından biri olan Sağ Sektör, yurttaşlara, silahlı olarak karargaha katılmaları çağrısında bulundu."

Alman haber kanalı N24, "Sağ Sektör'lü radikaller protesto hareketini gasp ettiler" dedi ve bu grubun "tüm ülkedeki aşırı sağcı örgütlerin destekleyicileri"nden oluştuğunu belirtti. N24, haberini şöyle sürdürdü: "Onlar, Kiev'de, yüzleri maskelerle ve miğferlerle örtülmüş şekilde, coplarla ve demir çubuklarla polise saldırdılar."

ABD ve Alman hükümetleri, Yanukoviç ve hükümeti üzerindeki baskıyı arttırmak için bu paramiliter grupları destekliyorlar. Frankfurter Allgemeine Zeitung gazetesi, bunu açıkça ifade etti: "Salı günü şiddete ilk başvuranın rejimin radikal karşıtları mı yoksa güvenlik güçleri mi olduğu artık önemli değil. Şimdi, tek bir şey yardımcı olabilir: Yanukoviç'in hızla istifası."

Almanya Başbakanı Angela Merkel, 17 Şubat Pazartesi günü, Ukraynalı muhalefet önderleri Arseniy Yatsenyuk ile Vitali Kliçko'yu sıcak bir şekilde karşılamış ama onların yaptırımlar uygulama çağrısını reddetmişti. Merkel, Kiev'deki kanlı karışıklıkların ardından görüşünü değiştirdi ve Yanukoviç yönetimine karşı yaptırımlara destek vereceğini ifade etti. Fransa Devlet Başkanı François Hollande ile birlikte sahneye çıkan Merkel, Ukrayna kolluk güçlerini canavarlıkla suçladı.

Benzeri açıklamalar, Ukrayna hükümetine çevik kuvveti çekme çağrısında bulunan ABD yönetimi tarafından yapıldı. Başkan Obama, "Halkın 'artık yeter' demesinin sonuçları olacak" tehdidinde bulundu.

Gerçek şu ki, Berlin ve Washington, Ukrayna'da düzenin ve hukukun tehlikede olduğunu belirten resmi propagandalarında, paramiliter faşist çetelerin hizmetinden yararlanmaya hazırlanıyor. Gerçek amaç, Yanukoviç yönetiminin yerine Rusya'ya mesafeli duran, Avrupa Birliği'ne tabi ve Ukrayna işçi sınıfına acımasız kemer sıkma politikalarını dayatan bir yönetimi geçirmektir.

Bu, Kliçko'nun, Yatsenyuk'un ve partisi Svoboda Nazi işbirlikçisi Stepan Bandera'yı açıkça göklere çıkartan, Musevi karşıtı ve ırkçı Oleh Tyahnibok önderliğindeki muhalefetin de amacıdır.

Ukrayna üzerindeki çatışma, ABD'nin ve Avrupalı güçlerin Doğu Avrupa'nın tamamını kapsama ve Rusya'yı yalıtma çabalarının bir parçasıdır. Kapitalizmin yeniden inşasıyla başlamış olan bu süreç, eski Doğu Bloku ülkeleri ile Baltık devletlerinin NATO'ya ve Avrupa Birliği'ne alınmasıyla devam etti ve şimdi, eski Sovyetler Birliği'nin büyük kesimine yayılacak.

Ukrayna, enerji hatları ağıyla, stratejik olarak önemli askeri üsleriyle ve ağır sanayisiyle, Amerikan ve Avrupa emperyalizminin önemli bir hedefidir. Alman emperyalizmi, geçtiğimiz yüzyıl içinde iki kez, 1918'de ve 1941'de Ukrayna'yı istila etmiş; Hitler'in orduları, II. Dünya Savaşı'nda milyonlarca Ukraynalıyı katletmişti.

Ukrayna, aynı zamanda, diğer eski Sovyet cumhuriyetlerinin AB'nin etki alanına çekilmesi için bir dayanak işlevi görmektedir. Gazeteci Judy Dempsey, Carnegie Europe için yazdığı bir makalede, Ukrayna'daki krizden, "AB için büyük bir fırsat" olarak söz ediyor: "Şimdi, AB'nin kendisini yalnızca Ukrayna'da değil ama Gürcistan ve Moldova'da da beğendirmeye başlamasının zamanı."

Ukrayna'da bağımlı bir yönetimin kurulması ya da ülkenin emperyalist bölünmesi, nihayetinde, bizzat Rusya'ya yöneliktir. Çok sayıda düşünce kuruluşu, Rusya'da bir rejim değişikliği gerçekleştirmekte ve bu ülkeyi de parçalamakta yararlanılabilecek etnik ve siyasi gerilimler üzerinde çalışıyor.

Washington, Berlin ve Brüksel tarafından, sağcı ve faşist müttefiklerinin desteğiyle Ukrayna'da izlenen politikalar, işçi sınıfının toplumsal ve demokratik haklarına karşıdır. Bu politikalar, bir iç savaş riskini ve Rusya ile askeri çatışma tehlikesini arttırmaktadır.

Ukrayna işçi sınıfı, bu tehlikeleri, Yanukoviç'in kampını destekleyerek önleyemez. Onun, oligarkların muhalefeti destekleyenlerden farklı bir kesiminin çıkarlarını temsil eden yönetimi çürümüş ve iflas etmiştir. Onların hepsi, kamu mülkiyetinin yağmalanması ve işçi sınıfının yoksullaştırılıp bastırılması söz konusu olduğunda anlaşmaktadırlar.

İşçi sınıfı için tek çıkar yol, oligarşinin mülksüzleştirilmesi ve bankalarla büyük şirketlerin kamulaştırılması için kavga veren; emperyalizmi ve milliyetçiliği kararlılıkla reddeden; Ukraynalı işçilerin Rusyalı, Avrupalı ve dünyanın diğer bölgelerindeki işçilerle birliği uğruna mücadele eden bağımsız bir sosyalist partinin inşa edilmesidir.

Ukrayna'daki Batı destekli muhalefet faşistlerin önderliğindeki bir darbeyle iktidarı aldı

Chris Marsden / 24.02.2014

ABD'nin, Almanya'nın, Fransa'nın ve diğer Avrupalı güçlerin Ukrayna'ya müdahalesi, Cumartesi günü, aşırı sağcı güçlerin bir darbesine yol açtı. Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier, Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius ve Polonya Dışişleri Bakanı Radoslaw Sikorski tarafından Kiev'e dayatılmış olan ve muhalefetin iktidarı ele geçirmesine yarı-yasal bir görünüm sağlamayı amaçlayan anlaşmanın ömrü bir gün bile sürmedi.

Cuma günü, Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç, on gün içinde muhalefetin temsilcilerini de kapsayan bir ulusal birlik hükümetinin kurulması ve ABD destekli Turuncu Devrim'in ardından kabul edilmiş olan -devlet başkanını güvenlik güçleri üzerindeki denetimden mahrum bırakan- anayasanın yeniden yürürlüğe girmesi konularında anlaşmıştı. Aralık ayında başkanlık ve parlamento seçimleri yapılacak ve Yanukoviç, bu süre içinde, göstermelik biçimde de olsa devlet başkanı kalacaktı.

Fransa, Almanya ve Polonya ile arka planda faaliyet gösteren ABD, muhalefetteki Udar partisinden Vitali Kliçko, oligark Yulia Timoşenko'nun Anavatan Partisi'nden Arseniy Yatsenyuk ve faşizan Svoboda'dan Oleh Tyahnibok ile yakın ilişki içinde çalıştılar. Muhalefet, sokak gösterilerine güç sağlamak için faşist çetelere yaslandığında, onlarla anlaşma yoluyla çözüm olanaksız hale gelmişti.

Yanukoviç, Cuma gecesi anlaşmayı imzaladıktan sonra, açıkça başkentte kalması durumunda Libya'daki NATO savaşının sonunda öldürülmüş olan Muammer Kaddafi'ninkine benzer bir yazgıyla karşılaşacağı korkusuyla, Kiev'den kaçtı.

Sayıları 25.000 dolayında olan muhalif göstericilerin başını, aralarında Dmitriy Yaroş önderliğindeki alenen faşist Sağ Sektör'ün de yer aldığı aşırı sağcı gruplar çekiyor. Devlet başkanlığı binasını ve parlamentoyu kuşatan bu faşist gruplar, başkentten denetimini ellerine almış durumda.

Muhalefet partilerinin ağırlıkta olduğu parlamento, Yanukoviç'i reddeden önceki iktidar partisi Bölgeler Partisi'nin desteğiyle, Turuncu Devrim'de başbakan olan Timoşenko'yu serbest bıraktı. Parlamento, onun yolsuzluktan dolayı almış olduğu yedi yıllık hapis cezasını kaldırdı. Timoşenko, göstericilere hitap etmek için, ülkenin doğusundaki Harkov kentinden Kiev'e uçtu.

Milletvekilleri, Yanukoviç'i yasadışı bir şekilde görevden aldılar. Parlamento, Anayasa Mahkemesi'nin onayını gerektirmesine rağmen, bir oldu-bitti havasında, 382'ye karşı 0 oyla, onu suçladı. Parlamento, bunun ardından, Anavatan Partisi'nden Arsen Avakov'u İçişleri Bakanı, Oleksandr Turçinov'u ise meclis başkanı olarak atadı. Turçinov'a geçici olarak devlet başkanlığı yetkisi verildi. O, milletvekillerine yaptığı konuşmada, Salı gününe kadar bir hükümet kuracağını açıkladı.

Önceki bakanları tutuklamak ve "Ukrayna halkına ve önceki devlet yöneticilerine karşı işlenmiş suçlar"ı soruşturmak için kolluk güçlerine ve savcılara emir verildi.

Kurulan yönetimin sağcı karakterinin bir diğer göstergesi, parlamentonun, ülke nüfusunun asıl olarak Rusça konuşan beşte birini haklarından mahrum edecek şekilde, Ukraynaca'nın tek resmi dil olduğunu kabul etmesiydi.

Ukrayna'daki ortam öylesine zehirli ki, Ukrayna Çabad Hahamı Moşe Reuven Azman, Kiev'deki Musevilere, kenti ve mümkünse ülkeyi terk etmeleri çağrısında bulundu. O, "Musevi kurumlarına saldırı niyetini ifade eden sürekli uyarılar" aldığından söz etti.

Yanukoviç'in, söylentilere göre özel uçağının kolluk güçleri tarafından durdurulduğu Cuma günü geç saatlerde, Rusya sınırı yakınındaki Harkov'a uçtuğu belirtiliyor. Devlet Başkanı'nın sözcüsü, Pazar günü yaptığı açıklamada, Yanukoviç'in nerede olduğunu bilmediğini söyledi.

Yanukoviç, Ukrayna'daki olayları bir darbe ve "Nazilerin Almanya'da ve Avusturya'da iktidara geldiği 1930'ların bir tekrarı" olarak betimlediği, önceden kaydedilmiş bir televizyon konuşması yayımladı. O, milletvekillerinin "dövülmüş, taşlanmış ve sindirilmiş" olduğunu, meclis başkanı Volodimir Ribak'ın dayak yemiş olduğu için istifaya zorlandığını söyledi.

Ukrayna'yı Rusya'nın etki alanından çıkartmayı amaçlayan bu darbenin arkasındaki itici güçler Avrupalı büyük devletler ve Washington'dır. Onlar, öncelikle de Sovyetler Birliği'nin 1991'deki çöküşünden bu yana Rusya'yı zayıflatmaya ve yalıtıma çalışan Almanya'nın uzun süreli stratejik emellerini gerçekleştirme yönünde oldukça ilerlemiş durumdalar.

Ukrayna'nın merkezi yönetimi, şimdi, oligarşinin -geçen haftaya kadar Yanukoviç'e sadık kalmış olanlar da dahil- çeşitli kesimleriyle ittifak içindeki faşist unsurlar tarafından ele geçirilmiş durumda.

Birkaç bin faşist haydudu ve yalnızca para ve iktidar özleminin bir araya getirdiği bir "muhalefet"i kullanarak böylesi bir darbeyi başarıyla örgütlemek, Yanukoviç yönetimi yozlaşmış ve halk desteğinden mahrum olduğu için mümkün olmuştur. O, oligarşinin, kendi zenginleşmesine Rusya ile ittifaktan çok AB üyeliğinin yardımcı olacağını düşünen kesimini hiç kimsenin kurtarmadığını gösterdi.

Yanukoviç'in Washington, Berlin ve Paris'in düşmanca hamlelerini savuşturmak için Rusya'ya olan güveni sefil bir biçimde başarısız oldu. Rusya, geçtiğimiz Kasım ayında, Yanukoviç'in AB ile ortaklık anlaşmasını imzalamaktan vazgeçmesinin ardından,

Ukrayna'dan 15 milyar dolar tutarında tahvil alma konusunda anlaşmıştı. Rusyalı görüşmeci Vladimir Lukin, Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un AB'nin güçlü devletlerine, "silahlı aşırı güçlerin ve pogromcuların başı çekmesinin ardından Ukrayna'nın bağımsızlığı ve anayasal düzeni için tehdit oluşturan" "muhalefeti dizginleme" çağrısıyla birlikte, Almanya, Fransa ve Polonya tarafından hazırlanan anlaşmayı imzalamayı reddetmişti.

Bununla birlikte, Moskova, Ukrayna'daki krizin başından beri, neredeyse sürekli olarak ayak sürüyordu. Moskova'nın çeşitli manevralarını, Vladimir Putin başkanlığındaki yönetimin, daha zengin ama en az Ukraynalı ortakları kadar çürümüş olan Rusyalı oligarkların çıkarlarını dile getiriyor olması gerçeği belirlemektedir.

Ukrayna'nın, Donetsk'i, Harkov'u, Luhansk'ı, Dnipropetrovsk'u, Kırım'ı ve Sivastopol'ü kapsayan doğu bölgeleri, tam bağımsızlık olmasa da özerklik tehdidinde bulundu. Onlar, Rusya Duma'sının Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Aleksey Puşkov ile görüştüler.

Ülkenin doğusu, onun ekonomik olarak en önemli bölgesi. Kırım, Rusya'nın ulusal güvenliği için de özellikle önemli ve Sivastopol'deki Karadeniz Filosu'na ev sahipliği yapıyor.

Ukrayna'daki kriz, tarihsel olarak belirlenmiş iki önemli meselenin artık çözülmesi gerektiğini gösteriyor.

İlk olarak, Ukrayna işçi sınıfı, yaşanan krizin hiçbir noktasında, kendi çıkarlarını savunmak için bağımsız bir duruş sergileme şansına sahip olmamıştır. Bu, şimdi ülkeyi bir iç savaş ya da Ukrayna'yı kontrol etme uğruna büyük güçler arasında bir savaş tehlikesiyle sonuçlanabilecek bir bölünme tehlikesiyle karşı karşıya getiren rakip oligarkların ve emperyalist devletlerin gelişmelere hakim olmasına yol açtı.

Emperyalist devletlerin entrikalarına son verebilecek ve onun faşist uşaklarını yenilgiye uğratabilecek tek toplumsal güç uluslararası işçi sınıfıdır.

İkinci olarak, işçi sınıfı içinde bir karşı saldırı eğiliminin olmaması, Stalinizmin onun siyasi bilincine yönelik onlarca yıllık saldırısıyla bağlantılıdır. ABD'nin ve onun Avrupalı müttefiklerinin olaylara yön verme becerisi, SSCB'nin Mkihail Gorbaçov ile Boris Yeltsin önderliğindeki Stalinist bürokrasi tarafından dağıtılmasının ve kapitalizmin yeniden kurulmasının doğrudan sonucudur.

Bu, Rusya'da Putin yönetimindeki mafya hiziplerinin egemenliğine zemin oluşturmuş ve eski Sovyet cumhuriyetlerini emperyalist güçlerin yağmacı emellerine açık hale getirmiştir.

Ukrayna'daki darbenin jeo-politik boyutları

Peter Schwarz / 27.02.2014

ABD Savunma Bakanı Robert Gates, kısa süre önce yayımlanan anılarında, "Sovyetler Birliği 1991'in sonunda çökerken, Dick yalnızca Sovyetler Birliği'nin ve Rus imparatorluğunun değil ama bizzat Rusya'nın parçalanmasını; böylece, onun bir kez daha dünyanın geri kalan kesimine bir tehdit oluşturulmasını görmek istemişti." diye yazıyordu. Gates, o zamanki Savunma Bakanı ve sonradan ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'e gönderme yapıyordu.

Bu açıklama, kısa süre önce Ukrayna'da gerçekleşen darbenin jeo-politik boyutlarına ışık tutmaktadır. Burada söz konusu olan, iç meseleler ve kesinlikle yolsuzluklara karşı mücadele ya da demokrasi değil; çeyrek yüzyıl geriye uzanan uluslararası güç ve etki mücadelesidir.

Financial Times, Ukrayna'daki son gelişmelere aynı gözle bakıyor. Gazetenin 23 Şubat tarihli sayısında yayımlanan bir başyazıda şöyle deniyor: "Çeyrek yüzyıldır, tehlikeli bir şekilde ABD ile Rusya arasında askıda kalan bu geniş bölge, Kremlin ile Batı arasında bir jeo-politik rekabet konusu olmuştur." 2008'de, ABD Başkanı George W. Bush'un eski Sovyet cumhuriyetleri Ukrayna ile Gürcistan'ı NATO'ya alma yönündeki beceriksiz planı başarısız olmuştu "ama Maidan [Bağımsızlık Meydanı] devrimi, şimdi, bütün taraflara Ukrayna'nın Avrupa'nın fay hattı üzerindeki konumunu yeniden ele alma fırsatı sunuyor."

Sovyetler Birliği'nin Aralık 1991'de dağılması, emperyalist güçlere verilmiş beklenmedik bir armağandı. 1917'deki Ekim Devrimi, dünyanın önemli bir bölümünü kapitalist sömürü alanından çıkartmıştı. O, Stalinist bürokrasinin dünya sosyalist devrimi hedefine ihanet etmesinden ve tüm bir Marksist devrimciler kuşağını öldürmesinden çok sonra bile, uluslararası burjuvazi tarafından bir tehdit olarak değerlendiriliyordu. Ayrıca, Sovyetler Birliği'nin ekonomik ve askeri gücü, ABD emperyalizminin dünya egemenliğinin önünde bir engel oluşturuyordu.

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve kapitalist piyasa kurallarının yürürlüğe girmesi, işçilerin birkaç kuşaktır yaratmış olduğu toplumsal servetin bir avuç oligark ve uluslararası mali sermaye tarafından yağmalanmasının koşullarını oluşturdu. Eğitim, sağlık, kültür alanlarında elde edilmiş toplumsal kazanımlar ve altyapı darmadağın edildi ve çürümeye bırakıldı.

Bununla birlikte, ABD ve büyük Avrupalı güçler için bu da yetmedi. Onlar, Dick Cheney'in yukarıda aktardığımızı değerlendirmesinde belirtildiği gibi, Rusya'nın bir daha asla onların küresel egemenliğini tehdit etmemesini garantiye almak istiyorlardı.

2009'a gelindiğinde, ABD egemenliğindeki NATO, bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin etki alanında olan neredeyse bütün Doğu Avrupa ülkelerini kendisine dahil etmişti. Ama eski Sovyet cumhuriyetlerinin NATO'ya dahil edilmesi yönündeki girişimler, üç Baltık devleti (Estonya, Letonya ve Litvanya) hariç, Moskova'nın direnişinden dolayı

başarısız kaldı. 46 milyonluk nüfusu ve Rusya ile Avrupa, Karadeniz ve Kafkasya arasındaki stratejik konumuyla Ukrayna, bu çabaların hep merkezindeydi.

Eski ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski, daha 1997'de, Ukrayna'nın olmaması durumunda Moskova'nın eski Sovyetler Birliği bölgesinde yeniden etkili olma yönündeki her türlü çabasının başarısızlığa mahkum olduğunu yazmıştı. Onun Büyük Satranç Tahtası adlı kitabının ana tezi, ABD'nin küresel üstünlüğe sahip olma becerisinin, Avrasya toprakları üzerinde egemen ve karşıt bir gücün ortaya çıkmasını engelleyip engelleyemeyeceğine bağlı olduğuydu. (bkz. "The power struggle in Ukraine and America's strategy of domination")

2004'te, ABD ve Avrupalı büyük devletler, Ukrayna'da Batı yanlısı bir iktidarı yönetime getiren "Turuncu Devrim"i finanse ettiler ve desteklediler. Bununla birlikte, yönetim, iç çatışmalardan dolayı hızla parçalandı. 2008'de, Rusya ile askeri çatışmayı kısıktarak Gürcistan'ı NATO'ya dahil etme girişimi de başarısız oldu.

ABD ile Avrupalı müttefikleri, şimdi, bir kez daha diğer eski Sovyet cumhuriyetlerini istikrarsızlaştırmak ve onları kendi etki alanlarına sokmak için, Ukrayna'daki darbeden yararlanmaya niyetliler.

ABD istihbarat örgütleriyle sıkı ilişkileri olan Stratfor adlı düşünce kuruluşu, "Batı, Ukrayna'nın Ardından Rusya'nın Çevresi İçin Hamle Yapıyor" başlıklı bir makalede, "Batı, Ukrayna'daki yönetim karşıtı protestocuların başarısını, daha geniş ve bölge çapında bir saldırıya yönlendirmek istiyor." diye yazdı.

Stratfor, "Şu anda Gürcistan'dan bir heyet Washington'ı ziyaret ediyor. Bu ülkenin başbakanı Irakli Garibashvili'nin ABD Başkanı Barack Obama, Başkan Yardımcısı Joe Biden ve Dışişleri Bakanı John Kerry ile bu hafta içinde buluşması planlandı" diyor. Moldova Başbakanı Iurie Leanca'nın ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden ile bir görüşme için 3 Mart'ta Beyaz Saray'ı ziyaret etmesi de planlanmış durumda. Stratfor, yazısını şöyle sürdürüyor: "Her iki ziyaretin öncelikli gündemi de bu ülkelerin Batı ile bütünleşmesi; başka sözcüklerle ifade edersek, onların nasıl Rusya'dan uzaklaştırılıp ABD ve Avrupa Birliği'ne daha yakın hale getirileceği."

Moskova'daki ABD vakfı Carnegie Uluslararası Barışa Destek Kurumu'ndan (adı aynen böyle) Lilia Şetsova, Ukrayna'daki darbenin diğer ülkelere ve bizzat Rusya'ya yayılmasını savunuyor. O, Süddeutsche Zeitung'da yayımlanan makalesinde, "Ukrayna'nın, Sovyet sonrası zincirin en zayıf halkası olduğu kanıtlandı" diyor ve ekliyordu: "Benzeri ayaklanmaların diğer ülkelerde de mümkün olduğu unutulmamalı."

Şetsova, Ukrayna "devrim"inin ne pahasına olursa olsun korunmasını istediği bir özelliğini vurguluyor: militan faşist güçlerin seferberliği. O, "Yanukoviç'in devrilmesi, asıl olarak, ciddi bir siyasi güç haline gelmiş olan Sağ Sektör'ün de dahil olduğu, Maidan'daki 'radikal unsurlar' sayesinde gerçekleşmiştir." diyor ve ekliyor: "Ukrayna'nın geleceği, Ukraynalıların Maidan'ı koruyup koruyamayacaklarına bağlı."

Şetsova'nın ne pahasına olursa olsun korumak istediği "radikal unsurlar", Ukrayna tarihinin en rezil geleneklerine (II. Dünya Savaşı sırasında Musevilere ve komünistlere yönelik pogromlar ve kitlesel katliamlar) dayanan silahlı faşist milislerdir. Bu faşist milislerin gelecekteki rolü, işçi sınıfını yıldırım ve sindirmek olacaktır.

Ukrayna'daki kargaşanın gerici toplumsal içeriğinin açığa çıkması yalnızca birkaç saat sürdü. Eski yönetimin devrilmesiyle ülkeye getirildiği iddia edilen "Avrupalı değerler", daha önce yoksullaştırılmış olan işçi sınıfına yönelik yoğun saldırılardan oluşmaktadır. IMF, ülkenin yaklaşan iflası önlemek için gereksinim duyduğu kredilerin koşulu olarak, döviz kurunun serbest bırakılmasını, sert bir kemer sıkma programı uygulanmasını ve evlerde kullanılan doğalgaz fiyatlarının altı kat artırılmasını talep ediyor.

Ülkenin parasının dalgalanmaya bırakılması azgın bir enflasyona, hayat pahalılığında artışa ve sıradan Ukraynalıların mevcut birikimlerinin ortadan kalkmasına yol açacaktır. Kemer sıkma programı, asıl olarak emekli maaşlarına ve sosyal harcamalara yönelecek; gaz fiyatlarının artması çok sayıda ailenin evlerini ısıtamaması anlamına gelecektir.

Ukrayna, kalifiye işçilerin ve eğitilmiş meslek sahiplerinin şu anda Çin'de ödenenlerin altında ücret aldığı bir ülkeye dönüştürülecek. Bu, özellikle, Ukrayna'nın -Rusya'nın ardından- en büyük ticaret ortağı olan ve 7,4 milyar dolarlık yatırımla ülkedeki ikinci büyük yatırımcı olan Almanya'nın çıkarıdır.

ABD için Rusya'nın yalıtılması ön plandayken, Almanya, 1918'de ve 1941'de iki kez işgal etmiş olduğu Ukrayna'nın ekonomik yararlarıyla ilgileniyor. O, ülkeden bir ucuz emek platformu olarak yararlanmak ve onu Doğu Avrupa'daki ve Almanya'daki ücretleri daha da düşürmek için kullanmak istiyor.

Alman Ekonomi Enstitüsü tarafından derlenmiş istatistiklere göre, Ukrayna'daki ücretler, uluslararası ölçekte en altta. Ukraynalı ortalama işçinin ve büro çalışanının -brüt ücret artı yan ödemeler dahil- aldığı 2,5 avro saat ücreti, Çin'in (3,17 avro), Polonya'nın (6,46) ve İspanya'nın (21,88) oldukça altında. Almanya'daki saat ücreti maliyetleri ise 35,66 avro, yani Ukrayna'dakinin 14 katıdır.

Ukrayna İstatistik Kurumu, ortalama aylık ücretin 220 avro olduğunu tahmin ediyor. Akademisyenler de son derece düşük ücretlerle çalışıyor.

Eski devlet başkanı Yanukoviç de Ukraynalı oligarkların bir temsilcisiydi. O, AB ile Ortaklık Anlaşması'ndan, yalnızca, bunun toplumsal sonuçları karşısında siyasi olarak varlığını sürdürmeyeceğinden korktuğu için vazgeçmişti. Şimdi, onun devrilmesi, demokratik kurullarla hiçbir şekilde bağdaşmayan ve yeni toplumsal ayaklanmalara yol açacak olan bir yoksulluk ve sömürü düzeyini devreye sokmanın bahanesi işlevini görmektedir. Faşist milisler, tam da gelecekteki toplumsal çalkantıları bastırmak için korunmaktadır.

International Viewpoint'ın Ukrayna üzerine açıklamasındaki siyasi aldatmaca

DEUK / 03.03.2014

Pablocu Birleşik Sekreterlik'in kalıntılarından oluşan sahte sol örgütlerin açıklamalarını yayımlayan bir web sitesi olan International Viewpoint, 2 Mart günü, Ukrayna'daki gelişmeler üzerine emperyalizm yanlısı bir açıklama yaptı. O, bu açıklamanın "Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK) tarafından kabul edilmiş" olduğunu iddia etti.

Bu açıklamanın Uluslararası Komite'ye atfedilmesi, onu yeni-Pablocu örgütlerin sağcı politikalarıyla ortaklaştırarak Troçkizmin saygınlığını ortadan kaldırmayı amaçlayan siyasi bir provokasyondur. Bu, emperyalist istihbarat çevrelerinde "sahte bayrak" hareketi olarak bilinen şeyin bir örneğidir.

Bu açıklama, DEUK tarafından savunulan sosyalist politikalarla ve Troçkist ilkelerle kesinlikle hiçbir ilişkisi olmayan bir siyasi çizgi geliştirmektedir. Bu gerici açıklama, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın ve Merkezi Haberalma Örgütü'nün (CIA) rejim değişikliği operasyonlarını meşrulaştırmayı amaçlayan sinik ve aldatıcı argümanlar kullanmaktadır.

DEUK, Dünya Sosyalist Web Sitesi'ni (WSWS) yayımlamaktadır. WSWS okurlarını ve siyasi rehberlik için DEUK'u izleyen herkesi uyardığımız gerekiyor: Uluslararası Komite tarafından yazıldığı ifade edilen ve basılmamış ya da Dünya Sosyalist Web Sitesi'nde yayımlanmamış olan her türlü açıklama siyasi bir uydurma olarak görülmelidir.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin siyasi tarihi çok iyi bilinmektedir ve baştan sona belgelenmiştir. DEUK, Kasım 1953'te, o zamanlar Michel Pablo ve Ernest Mandel'in önderliğindeki revizyonist Uluslararası Sekreterlik ile yaşanan bölünme sonucunda kuruldu. On yıl sonra, Pablocu Uluslararası Sekreterlik ile ilişkili örgütler, kendilerini Birleşik Sekreterlik olarak yeniden yapılandırıldılar.

Bu Pablocu örgüt ile DEUK arasındaki siyasi ayrımlar açık bir şekilde çizilmiştir ve bunlar tarihsel kayıtlarda yer alıyor.

International Viewpoint, Pablocu hareket içindeki çok sayıda siyasi bölünmenin ardından, 2003 başlarında, hiçbir açıklama yapmaksızın, Uluslararası Komite imzası altında açıklamalar yayımlamaya başladı.

Dördüncü Enternasyonal'in devrimci sosyalist ilkeleri üzerine kurulu tek örgütün adını gayrimeşru şekilde kendine mal etmenin iki nedeni vardı: Birincisi, Birleşik Sekreterlik'in adı, onlarca yıllık dizginsiz oportünizm eliyle baştan sona itibarsızlaşmıştı. Bu faaliyetlerin çoğu sosyalist politikalara o denli yabancıydı ki, açıkça devlet istihbaratının müdahalesine ilişkin pis kokular yayıyordu. İkincisi,

Pabloclu örgütün önderleri, Şubat 1998’de Dünya Sosyalist Web Sitesi’ni yayımlamaya başladığından beri etkisi hızla artan Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin saygınlığını ortadan kaldırmak için telaşlıydılar.

Ukrayna üzerine açıklama, Kiev’deki emperyalist destekli darbeyi meşrulaştırmayı amaçlıyordu. Açıklama, Ukrayna muhalefet hareketi içindeki “başlıca örgütlü güçler şimdilik, sağcı ve aşırı sağcı” kabulünde bulunurken, “biz bu hareket içinde bir sol muhalefeti inşa etmeye çalışan toplumsal ve siyasal güçleri destekliyoruz.” açıklamasını yapmaktadır.

Açıklama, yeni yönetimin “demokratik, ulusal ve toplumsal konularda ilerici bir programı yok ve bir işçi hareketinden yoksun” olduğu itirafında bulunuyor. Bu açıklamanın yazarlarının dayanışmalarını açıkladıkları ve içinde çalışmayı önerdikleri şey, tam da faşistlerin egemen olduğu bu harekettir.

International Viewpoint’ın siyasi çizgisinin ve kuşkulu faaliyetlerinin Troçkizmle, Dördüncü Enternasyonal’le ya da sosyalizmle hiçbir ilişkisi yoktur. Onun sahtekarca Uluslararası Komite’nin adını kullanması, işçi sınıfına ve uluslararası sosyalizmle yönelik siyasi bir provokasyondur.

Ukrayna’daki kriz

DEUK / 03.03.2014

Ukrayna’da ABD ve Almanya tarafından tasarlanmış sağcı darbenin ve Rusya’nın Kırım’a müdahalesinin ardından patlayan kriz, II. Dünya Savaşı’ndan bu yana en tehlikeli uluslararası karşılıklı meydan okumaya yol açmış durumda. Neredeyse bir gece içinde, 1930’lardan bu yana görülmedik biçimde ultimatolar yayınlandı ve Avrupa’daki askeri güçler en yüksek düzeyde alarma geçirildi.

Sovyetler Birliği’nin parçalanmasının 20. yüzyıldaki savaşlar ve devrimler çağına son verdiğine işaret ettiğine ilişkin bütün iddialar son birkaç yıl içindeki gelişmeler eliyle paramparça oldu. 20. yüzyıl, çözülmemiş ekonomik, toplumsal ve siyasal çelişkileri şimdiki yüzyılın patlayıcı gerilimlerinin temelini oluşturan “tamamlanmamış yüzyıl” idi. I. Dünya Savaşı’nın patlamasından 100 yıl sonra ve II. Dünya Savaşı’nın başlamasından 75 yıl sonra, insanlık bir kez daha savaş ve faşizm tehlikesiyle karşı karşıya.

Ukrayna’daki krizin kızıışmasının başlıca sorumluluğu, ABD’ye ve Almanya’ya aittir. Bu iki ülke, Avrupalı müttefikleri ile birlikte, Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç’in müflis yönetimine yönelik yaygın hoşnutsuzluğu aşırı milliyetçi ve faşist güçlerin arkasına yönlendirmek için sistematik olarak müdahale etmişlerdir. Onların amacı, başından beri, seçilmiş yönetimi devirmek ve Batı emperyalizmine müttefik, onun Rusya’yı jeo-politik olarak yalıtıp parçalamaya yönelik oldukça ilerlemiş planlarına dahil olmaya istekli bir yönetim kurmaktır.

Almanya Başbakanı Angela Merkel sağcı muhalefetin önderleriyle buluşmuştu. Onun partisi Hıristiyan Demokratik Birlik, eski boksör Vitali Kliçko'nun Udar Partisi'ni parasal olarak destekledi. Avrupa Birliği'nin önde gelen yetkilileri, Svoboda partisinden faşistler ve Sağ Sektör'ün silahlı haydutları ile birlikte Kiev'in ana meydanında yürüdüler.

ABD'nin Avrupa ve Asya müsteşarı Victoria Nuland, neo-faşist "protestocular"a katılmak ve muhalefetin önderleri Kliçko, Arseniy Yatsenyuk ve Svoboda'nın adı çıkmış Musevi karşıtı önderi Oleh Tyahnibok ile buluşmak üzere Kiev'e en az dört yolculuk yaptı. Nuland, Aralık ayında, ABD'nin, Ukrayna'da ABD vekili güçler oluşturmak için bu ülkeye 5 milyar dolar akıtmış olduğunu kabul etti.

Nuland'ın ABD'nin Ukrayna'daki Büyükelçisi Geoffrey Pyatt ile yaptığı ve Yanukoviç'i devirdikten sonra onun yerine Yatsenyuk'un getirilmesini tartıştığı sızdırılmış telefon görüşmeleri, Washington'ın bu ülkedeki gelişmeleri ne ölçüde manipüle ettiğini ortaya koydu.

Hiç kuşku yok ki Rusya yaşamsal bir tehlike ile karşı karşıyadır. Ukrayna'nın genişleyen Moskova karşıtı ittifaka katılması, Rusya'yı emperyalist saldırganlığa ve istikrarsızlığa karşı daha savunmasız hale getirecekti. Gelecekteki operasyonlar, yalnızca Rusya'nın çevresinde değil ama onun sınırları içinde gerçekleşecek. ABD ve Avrupalı emperyalist devletler, kışkırtacakları, finanse edecekleri ve silahlandıracakları yeni "insan hakları" davaları bulmakta zorlanmayacaklar.

Bununla birlikte, Rusya'nın karşı karşıya olduğu tehlikeler (ki bunlar onun parçalanması ve yarı-sömürge bir konuma indirgenmesi tehdidi oluşturuyor), Putin yönetiminin askeri güce başvurusuyla, üstesinden gelinmesi şöyle dursun, azaltılamaz. Onun ABD ve Alman emperyalizminin saldırgan tavırlarına yanıtı, her türlü ilerici içerikten yoksundur.

Putin, SSCB'nin parçalanmasından sonra devletin elindeki sanayiye yağmalayarak zenginleşmiş oligarkları temsil etmektedir. Onun yönetimi, Ukrayna işçi sınıfına ya da bu ülkedeki ilerici duyarlılıklara hitap etme becerisine sahip değildir. Tersine, Putin, Ukraynalı faşistler ile onların ABD'li ve Alman destekleyicilerinin beslediği iç ve mezhepsel savaş tehlikesine ek olarak, hem Rusya'da hem de Ukrayna'da şovenizmi kışkırtmaya çalışmaktadır.

ABD'nin Dışişleri Bakanı John Kerry gibi sözcülerinin krize ilişkin açıklamaları, ikiyüzlülük ve aldatmaca kokmaktadır. Kerry, hafta boyunca, Rusya'nın "Ukrayna'nın egemenliğini ve toprak bütünlüğünü ihlal etmesi"ni Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nin çiğnenmesi ve "Ukrayna'nın ve bütün bölgenin barış ve güvenliğine yönelik bir tehdit" olarak kınadı.

2002 yılında, Başkan George W. Bush'a Irak'ı kitlesel imha silahlarına ilişkin yalanlar temelinde işgali için yetki verilmesinden yana oy kullanmış olan Kerry, "21. yüzyılda, bir ülkeyi bütünüyle uyduruk bahanelerle istila ederek, 19. yüzyılda olduğu gibi davranamazsınız" dedi. Bu tür açıklamalara "ana akım" medyadan herhangi bir

karşılık gelmemiş olması, yalnızca, şirketlerin denetimindeki medyanın Amerikan istihbarat ve ordu aygıtına bütünüyle uyarlandığını ve onun devlet propagandasının pazarlayıcısı rolünü vurgulamaktadır.

Ama Washington'ın sicili ortada. ABD, yalnızca geçtiğimiz 25 yıl içinde, Panama'yı, Grenada'yı, Somali'yi, Haiti'yi, Sudan'ı, Sırbistan'ı, Afganistan'ı, Pakistan'ı, Irak'ı, Yemen'i ve Libya'yı işgal etmiş, bombalamış ya da bu ülkelerdeki yönetimleri devirmiştir. İran'a karşı suikastlar ve siber saldırılar düzenlemiştir ve Suriye'deki yönetimi devirmek için yoğun bir müdahalede bulunmaktadır.

ABD herhangi bir ülkenin egemenliğini ya da toprak bütünlüğünü kabul etmemektedir. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir ülke ABD emperyalizminin yağmacı çıkarlarına ters düştüğünde, saldırının ve yönetim değişikliğinin hedefi olmaktadır.

Kiev'deki ve Ukrayna'nın batısındaki faşistlerin egemenliğindeki protesto hareketinin en küçük bir demokratik içeriği bulunmamaktadır. Bu protestolara egemen olan aşırı milliyetçi güçlerin geçmişi, II. Dünya Savaşı'nda milyonlarca Ukraynalıyı katletmiş Nazi işgalcilere katılmış olan Ukraynalı faşistlere kadar uzanıyor. Svoboda'nın ve Sağ Sektör'ün öncülleri, ülkenin Musevi nüfusunun ortadan kaldırılmasına yardımcı oldular. Yeni aşırı sağcı hükümetin kurulmasından bu yana, Kiev'deki Musevilere yönelik faşist saldırı haberleri hızla arttı.

Washington ve Berlin, bir kukla yönetim kurmak ve Ukrayna üzerinde etkili bir denetim sağlamak için bu güçleri kullanırken, çeşitli etnik ve dinsel gruplar arasında, Yugoslavya'nın, benzer bir şekilde ABD ve Alman desteğiyle körüklenmiş olan 1990'lardaki parçalanmasına eşlik eden katliamı gölgede bırakacak gerilimleri canlandırıyorlar.

Almanya'nın rolü özellikle uğursuzdur. Ukrayna'ya yeniden yüklenen Almanya, Alman emperyalizminin I. ve II. Dünya Savaşları'ndaki mirasını yeniden canlandırıyor. Bu savaşlarda, Alman ordusu Ukrayna'yı istila etmiş ve toplu katliamlar gerçekleştirmişti. Almanya'nın Ukrayna'ya müdahalesi, yetkililerin, Alman militarizminin yeniden canlanması çağrısı yapan açıklamalarıyla ve önde gelen akademisyenlerin Hitler'e ve Nazilere mazeretler bulmasıyla aynı zamana rastlamaktadır.

ABD ile Almanya'nın Ukrayna'daki yönetim değişikliği operasyonu, Avrupa'daki ve Asya'daki eski Sovyet cumhuriyetlerini, NATO gibi ABD emperyalizminin egemenliğindeki askeri, ekonomik ve siyasal yapılara dahil etmek için Sovyetler Birliği'nin parçalanmasından bu yana sürdürdüğü daha kapsamlı bir yönelimin bir parçasıdır. Bu, Gürcistan'daki ve Ukrayna'daki Batının düzenlediği "renkli devrimler"i de kapsamaktadır.

Ukrayna'daki darbe, bu kampanyada önemli bir dönüm noktasını temsil etmektedir. ABD'nin Ukrayna'daki etkili denetimi, ABD ya da ABD bağlantılı birliklerin doğrudan doğruya Rusya'nın batı sınırına yerleştirilmesi olasılığına kapı açmaktadır. Bu,

Rusya'nın Doğu Akdeniz'e, Balkanlar'a ve Ortadoğu'ya giden tek deniz yolu olan Kırım'daki Karadeniz Filosu için tehdit oluşturmaktadır. Bu, aynı zamanda, Gürcistan'ı NATO'ya itmekte ve Rusya'daki çeşitli etnik ve dinsel azınlıklar içindeki ayrılıkçı ve bölücü ajitasyonunu teşvik etmekte kullanılacaktır.

Bu durum, Rusya'nın Kırım'ı istilasının siyasi olarak iflas etmiş olduğu gerçeğini değiştirmez. Putin yönetimi, kapitalist restorasyonun bir aygıtı ve 1917 Ekim Devrimi eliyle kurulmuş olan işçi devletinin ekonomik ve toplumsal temellerinin yozlaşmış ve Stalinizmin eline düşmüş olmasının ürünüdür. Bu, emperyalizmden gerçekten bağımsız olmayan işbirlikçi bir yönetimdir.

Putin yönetimi, Rusyalı işçilere acımasız kemer sıkma önlemlerini dayattığı, siyasi muhalifleri bastırdığı ve içerideki toplumsal muhalefeti başka yöne çevirmeye çalıştığı koşullar altında, Ukrayna'daki işçi sınıfına seslenemez.

Dünya, Ukrayna'daki gelişmelerde, SSCB'nin 1991'deki parçalanmasının hem Rusya içindeki hem de uluslararası düzeydeki yıkıcı sonuçlarına tanık oluyor. Bu sonuçlar, siyasi iktidarı Sovyet işçi sınıfından gasp etmiş ve Ekim Devrimi'nin üzerinde yükseldiği dünya devrimi programını reddetmiş olan Stalinist rejim tarafından izlenen ulusalcı politikaların nihai ürünüdür.

1917 devrimini ilerleten meselelerden biri, Rusya'nın emperyalist egemenliğine karşı mücadeleydi. Ama bu mücadele, yalnızca işçi sınıfının sosyalist ve enternasyonalist bir program temelinde devrimci seferberliği yoluyla başarılı olabilirdi. Nasıl ki milliyetçilik Rusya'yı I. Dünya Savaşı'ndaki emperyalist yırtıcılıktan koruyamadıysa, bugün de milliyetçiliğe başvurma yönündeki çabalar, haydi haydi gerici ve etkisizdir.

Troçki'nin, Sovyetler Birliği'nin parçalanmasının Rusya'nın bir yarı-sömürge konumuna indirgeneceğine ilişkin uyarılarını anımsamaya değer. Troçki, 1930'larda, Stalinist rejim koşullarında ve onun ülkedeki sosyalist unsurlara karşı terör estirdiği dönemde, burjuva temelde bir bağımsızlığın yalnızca son derece gerici etkileri olacağını vurgulayarak, bağımsız bir Sovyet Ukrayna'sı sloganını yükseltmişti. Dahası, burjuva bir Ukrayna, çeşitli emperyalist güçlerin bir oyuncağından başka bir şey olamayacaktı. Bu, o zaman olduğu gibi, günümüzde de geçerlidir.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), Kiev'deki protestoları gerçekten demokratik ve devrimci bir hareket gibi tanıtan liberal ve sahte solcu siyasi örgütleri ve yayınları açıkça suçlamaktadır. Onlar, bunun bir işçi sınıfı hareketi olmadığı gerçeğini kasıtlı olarak örtbas etmişlerdir. Ukrayna'daki hareketin önderlerinin II. Dünya Savaşı'nda Nazilerle ve Musevi soykırımıyla işbirliği yapmış olan güçlerle bağlantılarını gizlemeye çalışmışlardır.

Rusya'yı parçalama ve geniş topraklar ile kaynaklar üzerinde doğrudan denetim kurma yönündeki emperyalist planlara, ne Ukraynalı kitlelerin uzun süredir kahrını çektiği Ukrayna milliyetçiliği belasıyla ne de Rus milliyetçiliğinin canlandırılmasıyla yanıt verilebilir. Ukrayna'da patlamış olan kriz, acilen, işçi sınıfının kendi bağımsız programı temelinde kendi çıkarlarını ileri sürmesi ihtiyacını ortaya koymaktadır. ABD

ve Alman emperyalizminin finanse edip desteklediği faşist güçlerin üstün gelmesini mümkün kılmış olan şey, işçi sınıfını böylesi bir program temelinde seferber etmek için mücadele eden devrimci bir önderliğin yokluğudur.

Bu krize verilmesi gereken yanıt, Ukrayna ve Rus işçi sınıfının sosyalist ve enternasyonalist bir program temelinde birliğidir. Ukrayna güçlü bir devrimci tarihe sahiptir. Ukrayna doğumlu Marksistler, 19. yüzyılda ulusalçı programı reddetmiş ve işçi sınıfı enternasyonalizminin programını savunmuşlardır. Bu Marksistlerin en büyüğü Lev Troçki idi.

İşçilerin, sosyalist devrimin dünya partisi, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin inşası yoluyla Ukrayna'da, Rusya'da ve uluslararası düzeyde dönmeleri gereken büyük gelenek budur.

Ukrayna'daki faşist tehlike

Julie Hyland / 06.03.2014

Medyada, Ukrayna'daki ABD destekli darbeye faşistlerin dahil olduğunu ya da onların rolünün marjinal ve önemsiz bir ayrıntı olduğunu inkar etmeye yönelik kötü niyetli bir siyasi propaganda saldırısı sürüyor.

Örneğin, Britanya'daki Guardian gazetesi Kırım'daki olayların "devrimci faşist çetelerin saldırılarını önleme"ye yönelik bir girişim olduğu iddialarını bir "hayal" olarak reddeder ve "dünya medyası" böylesi güçleri "görmüş ya da işitmiş değil" derken, New York Times, "Putin'in Ukraynalı Ruslara yönelik doğrudan tehdit iddiası boş" savını öne sürdü.

Bu, tiksindirici bir örtbas etmedir.

Gerçek şu ki, 1945'ten bu yana ilk kez, açıkça Musevi karşıtı, Nazi yanlısı bir parti, ABD ve Avrupa emperyalizminin teveccühüyle bir Avrupa başkentinde devlet gücünün önemli noktalarını kontrol etmektedir. ABD'nin atadığı Arseniy Yatsenyuk'un başkanlığındaki seçilmemiş Ukrayna hükümeti, faşist Svoboda partisinden en az altı bakanı kapsamaktadır.

Bir yıldan kısa bir süre önce, Dünya Musevi Kongresi, Svoboda'nın yasaklanması çağrısı yapmıştı. Ama partinin kurucusu ve önderi olan ve tekrar tekrar "Ukrayna'yı kontrol eden Rus-Yahudi mafyası"ni ezme kararlılığından söz etmiş olan Oleh Tyahnibok, geçtiğimiz ayki darbeyi hazırlarlarken ABD ve Avrupa Birliği yetkilileri tarafından ağırlandı.

Tyahnibok, John Demjanjuk'un, 2010'da, Sabibor Nazi toplama kampında yaklaşık 30.000 insanın öldürülmesinin suç ortağı olarak mahkum edilmesinin ardından, ona bir kahraman diye hitap etmişti. Tyahnibok'un yardımcısı Yuriy Mikhalçishin, Joseph Göbbels Siyasi Araştırmalar Merkezi adlı bir düşünce kuruluşu kurdu.

Svoboda, Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'i deviren Maidan protestolarındaki başlıca siyasi güçtü. Darbeye hücum kitaları sağlamasının karşılığında, ona önemli bakanlıklar verildi.

Svoboda'nın kurucularından Andriy Parubiy, protestolarda, aralarında paramiliter Ukrayna Ulusal Meclisi-Ukrayna Ulusal Öz Savunma'nın da (UUM-UUÖS) bulunduğu faşistlerin ve aşırı sağcıların bir ittifakı olan Sağ Sektör'ün saldırılarını yöneten "güvenlik komutanı" olarak davrandı. Onun, Hitler'in Waffen SS'lerinden esinlenen üniformalar giyen üyeleri, Çeçenistan'da, Gürcistan'da ve Afganistan'da Rusya'ya karşı savaştıklarıyla övünüyorlar.

Parubiy, şimdi, savunma bakanlığını ve silahlı kuvvetleri yöneten Ulusal Güvenlik ve Savunma Konseyi'nin sekreteri.

Başbakan Yardımcısı Oleksandr Siç, Başsavcı Oleh Makhnitski, Eğitim Bakanı Serhiy Kvit, Çevre Bakanı Andriy Makhnik ve Tarım Bakanı Ihor Şvaiko gibi, Svoboda'nın önde gelenlerinden biri.

UUM-UUÖS ile bağlantılı olduğu söylenen diğerleri ise Gençlik ve Spor Bakanı Dmitro Bulatov ve hükümetin yolsuzlukla mücadele komitesinin başkanlığına atanan "eylemci" gazeteci Tetyana Çernovol.

Svoboda'nın ve UUM-UUÖS'nin kahramanı, Nazilerin Musevilere karşı dehşet verici katliamlarına yardımcı olmuş Ukrayna İsyan Ordusu'nun önderi, Nazi işbirlikçisi Stepan Bandera'dır.

Svoboda'nın resmi forumunda 2010 yılında yayımlanan bir açılımda şu ifadeler yer alıyordu: "Doğudaki ve güneydeki kentlerde gerçek bir Ukraynalı Ukrayna yaratmak için... parlamentarizme son vermemiz, bütün siyasi partileri yasaklamamız, tüm sanayiye ve medyayı ulusallaştırmamız, Rusya'dan Ukrayna'ya her türlü yazın ihracını yasaklamamız... kamu hizmetlerinin, eğitim kurumlarının, ordunun başındakileri (özellikle doğuda) bütünüyle değiştirmemiz, Rusça konuşan tüm aydınları ve Ukrayna'dan korkanları fiziksel olarak ortadan kaldırmamız (hızlı bir şekilde, deneme atımı olmaksızın. Ukrayna'dan korkanların kayıtları, şurada ya da burada Svoboda'nın her üyesi tarafından tutulabilir), Ukrayna karşıtı partilerin üyelerini infaz etmemiz gerekecek..."

Yeni hükümetin ilk işlerinden biri, Rusça konuşanların azınlık haklarının feshedilmesi oldu. "Faşizmin suçlarına affı" yasaklayan yasayı kaldırma yönünde adımlar hazırlanıyor.

Geçtiğimiz günlerde, Sağ Sektör'ün temsilcileri, Musevilere, Rus Ortodoks Kilisesi'ne bağlı Hıristiyanlara ve tüzel kişiliklere yönelik saldırılarla meşguldü. YouTube'da yayımlanan iki video, Sağ Sektör'ün önderi Aleksandr Muziçko'yu (inancını, "damarlarımda kan aktığı sürece komünistlerle, Musevilerle ve Ruslarla savaşmak" diye betimliyor) Rovno'daki bölgesel savcıya fiziksel olarak saldırırken ve Rovno yerel meclisinin üyelerini silah zoruyla toplanmaya zorlarken gösteren bir video

yayımlandı. Muzıçko, elindeki kalaşnikofu sallayarak, “Otomatik silahımı elimden almayı kim istiyor? Silahımı almayı kim istiyor? Bıçaklarımı almayı kim istiyor? Haydi, yapın bakalım!” diyordu.

ABD ve Avrupa burjuvazisi, medyadaki uşaklarıyla birlikte, bütün bunların farkındalar.

Onların aşırı sağcılarını, neredeyse bir gecede ortaya çıkmış marjinal bir azınlık gibi gösterme çabaları aynı şekilde düzmecedir. Ukrayna’daki aşırı sağın onlarca yıl geriye giden rolünü ve önemini ayrıntılı biçimde gösteren çok sayıda akademik belge söz konusu. Bu belgeler, Sovyetler Birliği’nin parçalanmasının ve kapitalizmin restorasyonunun ardından başını kaldıran aşırı sağın nasıl ön plana çıktığını, onun üstünlüğünün ideolojik olarak yıllar içinde nasıl hazırlandığını da gösteriyor. Aşırı sağın yükselişi, Batı’nın düzenlediği 2004’teki “Turuncu Devrim”in ardından önemli ölçüde hızlandı.

Per Anders Rudling (Günümüz Ukraynası’nda Örgütlü Musevi Düşmanlığı: Yapısı, Etkisi ve İdeolojisi, 2006), 1989’da kurulan ve “Ukrayna toplumunun en tepesine ulaşan etkili ve geniş bir siyasi ağı işleten” özel bir üniversite olan Bölgelerarası İnsan Kaynakları Akademisi (BİKA) tarafından oynanan önemli rolden söz eder.

2008’de, ABD Dışişleri Bakanlığı, BİKA’yı “Doğu Avrupa’daki en ısrarcı Musevi karşıtı kuruluşlardan biri” olarak kaydetti. Rudling, BİKA’nın Ukrayna’daki “diğer üniversitelerden daha fazla devlet yetkilisi, diplomat ve yönetici yetiştirmiş” olduğunu belirtiyor.

BİKA’nın uzmanlığı, Bolşevizm’i ve Ekim Devrimi’ni “uluslararası Musevilik”in eserleri olarak sunan akademik araştırma olarak gizlenmiş aşırı sağ propaganda üretmektir. Akademi, bu temelde, Stalinist diktatörlüğün Ukrayna halkına karşı işlediği suçların, aynı “Musevi komplosu”nun bir parçası olduğunu öne sürüyor.

Haziran 2005’te BİKA tarafından düzenlenmiş olan Dördüncü Dünya Konferansı’nın katılımcıları arasında, Ku Klux Klan’ın eski önderi David Duke ile aşırı milliyetçi ve Ukrayna’nın eski Kanada Büyükelçisi Levko Lukianenko da vardı.

Lukianenko, milyonlarca Ukraynalının öldüğü 1932-1933 kıtlığının Musevilerin yönettiği şeytani hükümetin işi olduğunu savunan bir rapor sunmuştu. Konferanstaki delegeler, bütün Musevilerin Ukrayna’dan çıkartılması çağrısı yapmışlardı.

Lukianenko, o zamanlar, Turuncu Devrim’de önde gelen iki kişiyle; Viktor Yuşçenko ve Yulia Timoşenko ile müttefikti. Bu iki kişi, Rusya yanlısı Viktor Yanukoviç’e karşı Ukrayna devlet başkanlığını garantiye almak için Washington ve Avrupalı büyük devletler tarafından destekleniyordu.

Yuşçenko, Ocak 2005’te devlet başkanı olarak Yanukoviç’in yerini aldı. O, o zamanlar, BİKA’nın yönetim kurulundaydı. Lukianenko, Timoşenko’nun seçim bloğundaydı. Yuşçenko, Haziran 2005’teki BİKA konferansından yalnızca birkaç hafta önce, Lukianenko’yu “Ukrayna’nın kahramanı” yaptı.

BİKA, 2005'in sonunda, "1917 Musevi-Bolşevik Devrimi-Kızıl Terörizmin ve Ukrayna'nın Açılığının Kaynağı" adı altında bir konferans düzenledi. Rudling'in "Ukrayna, Turuncu Devrim'in ardından örgütlü Musevi karşıtlığında önemli bir artış yaşadı" demesi boşuna değildi.

Faşist gericiğin pis kokusu öylesine güçlüydü ki, o yılın Temmuz ayında, önde gelen Ukraynalı akademisyenler, Turuncu önderlere, BİKA'nın "yabancı düşmanı tavrı" ile aralarına mesafe koymaları yönünde bir çağrı yayımladılar. Çağrıda, "Devlet yetkililerine, bu kapsamlı Musevi karşıtı kampanyaların ne pahasına sürdürüldüğünü sormak istiyoruz. Bizim yabancı etnik-siyasi çatışmaları topraklarımıza taşımak isteyen bir 'beşinci kol'umuz yok mu?" deniyordu.

Oligarklar Ukrayna'nın kaynaklarını kontrol altına almaya can atarken ve emperyalist devletler Rusya'yı yalıtıp sonunda sömürgeleştirmek için Ukrayna'ya egemen olma planlarında hızla ilerlerken, bu beşinci kolun hedefi ideolojik ortamı gericilikle zehirlemektir.

Emperyalist devletlerin Ukrayna'da yardım ve yataklık yaptığı ve uğruna Avrupa'yı, gerçekte tüm dünyayı bir üçüncü dünya savaşına sürüklemeye hazırlandığı bu gerici güçlerin gerçeğe sicili budur.

Batı destekli yönetim Ukraynalı işçiler için ne planlıyor?

Julie Hyland / 15.03.2014

Ukrayna'da kısa süre önce kurulan bankalar, faşistler ve oligarklar hükümeti, "demokratik devrim"e yapılan sürekli göndermelerin ardında, sert kemer sıkma önlemleri hazırlıyor.

Hazırlanan planlar açıkça "Yunan modeli", yani Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Avrupa Birliği (AB) tarafından Yunanistan'a dayatılan ve Yunanistan ekonomisinin beş yıl içinde yaklaşık yüzde 25 daralmasına yol açan ve işsizlikte ve yoksullukta kapsamlı bir artış yaratan acımasız kesinti programı olarak betimleniyor.

Bununla birlikte, Ukrayna'nın durumunda, bu toplumsal yıkım, şimdiden kapitalist restorasyonun yıkım ekonomisine maruz kalmış bir ülkeye karşı başlatılacak. Ukrayna, daha son olaylardan önce, kişi başına gayrisafi yurtiçi hasıla bakımından Irak'ın, Tonga'nın ve Bosna-Hersek'in gerisinde, dünyanın en yoksul 80. ülkesiydi.

Ukrayna'nın nüfusunun dörtte birinden fazlası (11 milyon insan), ayda 385 TL olarak belirlenen resmi yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Milyonlarca insan da yalnızca ortalama 395 TL ya da 2,5 TL'den düşük saat ücretiyle, asgari geçim düzeyinin biraz üstünde yaşamını sürdürüyor.

Yüzde 7,5 resmi işsizlik oranı, çok sayıda kayıtsız ve eksik istihdam edilen işçileri gizlemektedir. Dahası, işsizlik oranı, iş arayışı içinde ülkeden kaçan on binlerin söz konusu olduğu yüksek göç eliyle bastırılıyor. Ukrayna'nın nüfusunun yüzde 15'i, ona ülke dışındaki en büyük ulusal kökenli grubu kazandıracak şekilde ülkeyi terk etmiş durumda. Ukrayna'nın nüfusu, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı 1991 ile 2010 yılları arasında, 51,7 milyondan 45,9 milyona indi.

Göçün yanı sıra, bu nüfus azalması, Ukrayna'nın azalan doğum oranının bir sonucu. Ülkedeki doğum oranı, dünyadaki en düşük oranlardan biri. Ülke, aynı zamanda, trajik biçimde, Avrupa'daki en yüksek anne ölümleri oranına sahip. Bu, 2012'de günde 57 yeni olayın belirlendiği HIV/AIDS vakalarının salgın boyutlarına varmasında görülen sağlık sektörü krizinin bir parçasıdır.

HIV/AIDS'in özellikle koşulların bunalıma benzer olduğu doğudaki ve güneydeki eski ağır sanayi bölgelerinde yayılmasında başlıca rolü yoksulluk oynamaktadır.

Yoksulluğun ardından, uyuşturucu kullanımından ve alkolden fahişeliğe kadar (her altı fahişeden birinin reşit olmadığı tahmin ediliyor) her türlü toplumsal hastalığın patlaması geldi. Ukrayna, hem cinsel sömürü hem de zorla çalıştırma amacıyla gerçekleşen insan kaçakçılığının önemli bir aktarma merkezi olduğu için, fahişelere ilişkin bu tahmin eksiktir.

Bu koşullar, Stalinist bürokrasinin karşı-devrimci rolünün ve Ekim 1917 Devrimi'ne ihanetinin doğrudan sonuçlarıdır ki bu ihanet, Sovyetler Birliği'nin yıkımı ve kapitalizmin restorasyonu ile doruk noktasına ulaşmıştı.

Sonuçta, Ukrayna, ABD'nin ve Avrupalı emperyalistlerin Rusya üzerindeki planlarında bir piyon konumuna indirgenmiştir. Ukrayna'yı Rusya'dan uzaklaştırma yönündeki Batı destekli çabalar, iç savaş ve küresel askeri çatışma tehlikelerine ek olarak, ilk olarak 2004'teki sözde "Turuncu Devrim" in sonrasında ve 2008'deki küresel kapitalist çöküşün ardından kitleler için her zamankinden büyük toplumsal sefaletle yol açmıştır.

Örneğin, 2008-2009 arasında, Ukrayna'nın gayrisafi yurtiçi hasılası yüzde 15,1 gerilemiş, işsizlik ise üç kat artarak yüzde 9,4'e ulaşmıştı. Eski devlet mülkiyetini çalarak zenginleşmiş eski Stalinist bürokratlar ve mafya oligarklar, her zaman, devlet varlıklarını yağmalamaya ve hatta daha fazla kişisel servet biriktirmeye devam ettiler.

Daha kötüsü gelecek. Ukrayna'nın toplam borçlarının 80 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor. Ukrayna'nın borcu, parasının bu yılın başından beri dolar karşısında yüzde 20 değer kaybetmesiyle, tükenen döviz rezervleriyle ve artan sermaye çıkışıyla birlikte, hızla her zamankinden fazla artacak.

IMF'nin ve AB'nin, tam 15 milyar dolarlık bir "kurtarma" paketi üzerinde çalıştığı söyleniyor. Bunun büyük bölümü Batılı bankalara olan borç ödemelerine ayrılmış olmakla kalmıyor; bu paket, aynı zamanda emeklilik maaşlarında ve yakıt sübvansiyonlarında büyük çapta kesintilerle ilişkilendirilmiş durumda. Ukrayna,

1998'den beri, sonuçları toplumsal olarak fazlasıyla patlayıcı olarak değerlendirildiği için bir yıl içinde hepsinden vazgeçilmek zorunda kalınan çeşitli IMF "yapısal reform" programlarına tabi tutulmuştur.

Önceki başbakan Mikola Azarov, hükümetin AB-Ukrayna Ortaklık Anlaşması'nı imzalamayı ertelemesine yol açan şeyi, geçtiğimiz yıl 20 Kasım'da ileri sürülen yeni bir IMF kredisine ilişkin "son derece ağır koşullar" olarak betimlemişti. O karar da, ABD-AB destekli protestoların ve sonrasındaki darbenin bahanesi haline gelmişti.

Batılı güçler, şimdi, düzenlemek için çok uğraştıkları anı yakalamaya kararlılar. Şubat ayında Financial Times'ta yazan Ukrayna hükümetinin eski danışmanlarından Anders Aslund, Batı destekli darbeyi, kemer sıkma önlemlerini uygulamak için bir fırsat olarak memnuniyetle karşıladı. Aslund, Ukrayna'daki krizde, bir "radikal reform programına girişmenin, geçmişte benzeri krizlerle karşılaşmış olan birçok ülkeden daha kolay olacağı" anlamına geldiğini yazmıştı.

Amerikan emperyalizminin sözcüsü New York Times, Cuma günü yayımlanan "Ukrayna Ekonomisini Düzeltme: Ülkenin önderlerinin yanlış enerji ve döviz kuru politikalarını reformdan geçirmesi gerekiyor" başlıklı bir başyazıda kamçı şaklattı. Başyazı, "savurgan enerji sübvansiyonları" nı açıkça suçluyor ve Batılıların kurduğu kukla hükümetin "tüketicilerin çoğu için perakende gaz fiyatlarını arttırma" işine koyulmasını talep ediyordu.

Geçtiğimiz iki haftadır enerji ve kömür bakanıyla ve Ukrayna Ulusal Bankası'nın ve gaz dağıtım şirketi Naftogaz'ın temsilcileriyle buluşan bir IMF heyeti, şimdiden iş başında. Heyet, işin "iyi yürüdüğünü" ve yeni yetkililerin kendilerini "ekonomik reform"a adanmış olduklarını bildiriyor.

Bu "reformlar", paranın daha fazla değer kaybını, kamu harcamalarında ve emekli maaşlarında büyük kesintileri ve hava sıcaklığının eksi 20 derecelere düşebildiği bir ülkede bir ölüm-kalım meselesi olan enerji sübvansiyonlarına son verilmesini kapsıyor.

Financial Times, "çeşitli AB ülkelerinden 60 devlet dairesinin, şimdiden, Ukraynalı mevkidaşlarının imajını değiştirmeyi amaçlayan sözüm ona eş anlaşmalar yapmış durumda" olduğu haberini veriyor.

Gayrısaferi yurtiçi hasıladada yüzde 10'luk bir düşüş ekonomistler tarafından alenen konuşuluyor. Seçilmiş devrik devlet başkanı Viktor Yanukoviç'in yerini almak için Washington tarafından özenle seçilmiş başbakan Arseniy Yatsenyuk, sözünü esirgmeden, "ülkenin tarihindeki en hoşlanılmayan başbakan" olacağını belirtti.

Kısa süre önce Donbass bölgesinin valiliğine atanmış oligark Sergei Taruta, bu önlemlerin uygulanması için bir zaman dilimine işaret etti. Kendisini bir "anti-kriz yöneticisi" olarak betimleyen Taruta, bu görevi "yalnızca altı ay ya da bir yıl için" üstleneceğini söyledi ve ekledi: "Bu sürede, güçlü insanların yönetime gelmesini istiyorum; ardından yönetimi onlara bırakacağım."

Onun sözleri, ABD'nin ve AB'li büyük güçlerin neden faşistlerin ve aşırı sağcı paramiliter unsurların olduğu bir hükümete onay verdiklerini aydınlatıyor. Perşembe günü, Ukrayna parlamentosu, Rusya karşıtı protestolardaki eylemcilerden ve askeri akademilerden toplanacak 60.000 kişilik bir Ulusal Muhafız'ın kurulmasını kabul etti.

Bu güç, yeni güvenlik şefi faşist Svoboda partisinden Andriy Parubiy tarafından denetlenecek. Parubiy, 1990'ların başlarında, neo-Nazi Ukrayna Toplumsal-Ulusal Partisi'nin kurucusuydu. Onun yardımcısı Dmitro Yaroş, paramiliter Sağ Sektör'ün önderi. Bu, Hitler'in Fırtına Birlikleri'nin Ukrayna'daki karşılığıdır.

Bu unsurların başlıca sorumluluğu, Moskova karşıtı provokasyonlarında Batı'ya yardımcı olmaya ek olarak, uluslararası sermayenin emriyle Ukrayna işçi sınıfına karşı toplumsal bir saldırı gerçekleştirmek olacaktır.

Odessa'daki faşist katliamın sorumlusu Washington'dır

Mike Head / 03.05.2014

Faşistler önderliğindeki güçlerin yalnızca katliam olarak adlandırılabilecek bir şekilde Ukrayna'daki ABD ve Avrupa destekli yönetimin karşıtlarının barındığı Odessa Sendikalar Binası'nı ateşe vermesinin ardından 38 hükümet karşıtı eylemci öldürüldü.

Görgü tanıklarına göre, yanan binadan atlayarak yaşamayı başaranlar neo-Nazi Sağ Sektör'den haydutlar tarafından kuşatıldı ve dövüldü. Video görüntüleri, saldırıya uğrayan kanlar içindeki yaralıları gösteriyor.

Bu vahşet, hem Batılı güçler tarafından Kiev'de iktidara getirilen sağcı yönetimin hem de ABD ile müttefiklerinin bu iktidarın asıl olarak Ukrayna'nın Rusça konuşulan doğu ve güney bölgelerinde yoğunlaşan halk muhalefetini ezmek için giriştiği kanlı bastırma hareketini desteklemesinin insanlıktan uzak karakterini vurgulamaktadır.

Odessa'daki saldırı yaşandığında, ABD Başkanı Barack Obama, Beyaz Saray'da Almanya Başbakanı Angela Merkel ile düzenlediği ortak basın toplantısında, Kiev'deki seçilmemiş yönetimin doğu Ukrayna'daki devlet dairelerini işgal eden protestoculara karşı gerçekleştirdiği askeri saldırıyı açıkça onayladı.

Batı medyasının, "olayların tam olarak nasıl geliştiği hala net değil" diyen haberlerle Odessa'da olup bitenlerin üstünü örtmeye yönelik çabalarına rağmen, ülkenin güneyindeki bu liman kentinde gerçekleşen cinayetlerin, Svoboda partisi ile birlikte Kiev yönetiminde bakanlıkları elinde tutan Sağ Sektör'ün sembollerini taşıyan çeteler tarafından başlatıldığından kuşku yok.

Sendikalar Binası, hükümet karşıtı eylemcilerin haftalardır Odessa'nın Kulikovo Alanı'ndaki binanın önünde kurulu olan çadır kampının Kiev yanlısı unsurlar

tarafından kuşatılıp yakılmasının ve kimi hükümet karşıtı protestocuların binanın içinde barikatlar kurmasının ardından ateşe verildi.

Twitter'da yayımlanan fotoğraflar, binayı alevler sararken, birçok katta, muhtemelen aşağıya atlamak üzere pencerelerden sarkan ve pervazlarda oturan insanlar olduğunu gösteriyordu. Başka fotoğraflarda da bu cehennemi kutlayan yönetim yanlısı unsurlar yer alıyordu. Kimileri, Twitter'da, St. George'un rozetini taşıyan Rusya yanlısı eylemciler için kullanılan küçültücü ifadeyle, "Colorado kum böcekleri Odessa'da kızarıyor" yazarak dalga geçiyordu.

Kurbanlardan 30'u, binanın çeşitli katlarında dumandan boğulmuş bir şekilde bulundular. Sekiz kişi ise, yerel polise göre, alevlerden kaçmak için pencerelerden atladıktan sonra ölmüş. Ukraynalı yetkililer, Cuma günü Odessa'da toplam 43 kişinin öldüğünü, 25'i hala kritik durumda olan 174 kişinin ise yaralandığını söylediler.

Şiddet, Kiev yönetiminin kente kısa süre önce gelmiş olan 1.500 dolayında destekleyicisinin Odessa'nın merkezindeki Sobornaya Alanı'nda toplanmasıyla başladı. Zincirlerle ve sopalarla silahlanmış, kalkanlar taşıyan bu grup, "Ukrayna'ya şan olsun", "düşmanlara ölüm" ve "Moskofları [Ruslar için kullanılan aşağılayıcı kavram] bıçakla" sloganları atarak kenti boydan boya yürüdü.

Odessa, Şubat ayındaki darbeden bu yana protestolarla sarsılan güney Ukrayna kentlerinden biridir. Mart ayının sonunda, kentte, darbeyle gelmiş yönetimin meşruiyetine meydan okuyan ve bir özerklik referandumu talep eden binlerce insan toplanmıştı.

Odessa'daki katliam, Ukrayna'daki hükümetin Obama yönetiminin teşvikiyle protestolara ve işgallere karşı kapsamlı bir askeri saldırı başlatmasından bu yana en fazla ölümün gerçekleştiği olaydır.

Ukrayna'nın Geçici Devlet Başkanı Oleksandr Turçinov Cuma günü erken saatlerde, hükümete bağlı güçlerin Slavyansk'daki saldırısında çok sayıda ayrılıkçının öldürülmüş olduğunu söyledi. Kiev'deki yetkililer, birliklerin gün ağarmadan önce 130.000 kişinin yaşadığı kenti çevreleyen isyancı kontrol noktalarına saldırdığını ve kentin artık "sıkı bir şekilde kuşatılmış" olduğunu belirttiler.

Bununla birlikte, saldırı helikopterlerinin kullanılmasına rağmen, saldırı, yerel direniş yüzünden hız kesti. Öğleden sonra, Ukrayna birlikleri, halkın askerlerle tartışmak ve onları savaşmamaya teşvik etmek için harekete geçtiği Bilbasovka ve Andreyevka'da durduruldu.

Andreyevka'da, 200 dolayında kişi, zırhlı personel taşıyıcılarını ve kamyonları durdurmak için bir insan zinciri oluşturdu. Bilbasovka yakınlarındaki Kramatorsk sakinleri, "Utanın! Utanın! Utanın!" sloganları atarak, ordunun girmesini engellemek için, yolları tramvaylarla ve otobüslerle kapattılar.

Obama, Merkel ile birlikte katıldığı basın toplantısında, iki Ukrayna helikopterinin yerden açılan ateş sonucunda düşürüldüğüne ilişkin haberleri değerlendirdi. O, Rus

güçlerinin olaya dahil olduğunun kanıtı olarak, Ukrayna istihbarat örgütü SBU'nun helikopterlerden birinin ısı güdümlü bir füze tarafından vurulduğuna ilişkin doğrulanmamış iddialarını aktardı. Bununla birlikte, öğleden sonra, New York Times bile olaya ısı güdümlü füzelerin yol açtığına ilişkin herhangi bir kanıt olmadığını kabul etti.

Hem Obama'nın bu kışkırtıcı iddiası hem de Kiev'in askeri saldırısını desteklemesi, ABD'nin ve onun Avrupalı ortaklarının Ukrayna'da iç savaş koşulları yaratma ve Rusya'ya yönelik felç edici ekonomik yaptırımlara ve NATO'nun Rusya ile karşı karşıya gelmesine bahane yaratmak için Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin yönetimini müdahaleye kışkırtma yönelimine işaret etmektedir.

Washington, en az 17 kente ve kasabaya yayılmış olan devlet daireleri işgallerini durdurmaktan "aciz" olduğunu söyleyen Kiev yönetiminin kapsamlı bir saldırıdan geri çekilmiş görünmesinden yalnızca birkaç gün sonra yeni saldırı talebinde bulundu.

Putin, iki hafta önce, ABD, Avrupa Birliği ve Ukrayna ile resmi dairelerdeki işgallere son verilmesini ve askeri ezme planlarının durdurulmasını sağlayan sözde bir barış anlaşması imzalayarak, ABD önderliğindeki saldırıyı önlemeye çalışmıştı. Bu anlaşma, Kiev ve destekleyicileri tarafından bir kenara atıldı. Dün, Putin'in sözcüsü, Ukrayna tarafından başlatılmış olan "cezalandırma operasyonu"nun bu anlaşmayı ortadan kaldırmış olduğunu söyledi.

Rusya, Ukrayna'nın eylemlerini kınamak için Cuma günü acil bir BM Güvenlik Konseyi toplantısı çağrısında bulundu. Moskova'nın BM temsilcisi Vitaliy Çurkin'in askeri operasyonun sürmesinin "çok kötü sonuçları" olacağına ilişkin uyarısı, yalnızca saldırıyı "orantılı ve makul" olarak adlandıran ABD'li meslektaşısı Samantha Power tarafından eleştirilecekti.

Libya'daki ve başka yerlerdeki ABD askeri müdahalelerini "insan hakları" ve "sivilleri koruma" adına savunmasıyla ün kazanmış olan Power, Rusya'nın istikrarsızlığa ilişkin kaygılarının "sinik ve samimiysiz" olduğunu açıkladı. O, ABD yönetiminin krizin başlangıcından bu yana sürdürdüğü propagandaya uygun olarak, açıkça, istikrarsızlığın nedeninin Rusya olduğunu iddia etti.

Kiev'de Şubat ayında gerçekleşen aşırı sağcı darbeyi düzenlemiş ve ardından, Rusya'yı Ukrayna'yı tehdit etmekle suçlamak için Moskova ile Ukrayna'nın Rusça konuşan halkının tepkisini kendi çıkarları için kullanmış olanlar, Washington ile onun müttefikleri, özellikle de Alman hükümetidir.

Kiev'deki yönetimi şiddet içeren paramiliter operasyonlar üzerinden iktidara getirmek için ülkeye 5 milyar dolar para akıtmış olan Washington, şimdi, hiçbir ciddi kanıt sunmaksızın, Rusya'yı aynı şeyi yapmakla suçluyor.

Ukrayna'nın ilk askeri saldırısı, geçen ay, CIA Başkanı James Brennan'ın gizlice Kiev'i ziyaret etmesinin ardından başlamıştı. İkinci saldırı, ABD Başkan Yardımcısı Joseph Biden'in ziyaretinden sonra geldi.

ABD'nin sürmekte olan müdahalesinin kanıtları var. ABD'li askeri yüklenici şirket Greystone'un Ukrayna ordusunun yanında faaliyet gösterdiği yollu önceki iddiasını yineleyen Rusya Dışişleri Bakanlığı, Cuma günü Slavyansk'daki saldırıyı başlatan Ukrayna güçleri arasında İngilizce konuşan yabancıların görüldüğünü belirtti.

ABD operasyonu, kısmen, Kiev karşıtlarının 11 Mayıs'ta yapmayı planladığı özerklik referandumunu önlemeye yönelik görülüyor. Buna ek olarak, 25 Mayıs'ta yapılacak Ukrayna devlet başkanlığı seçimi, Batılı güçler tarafından, Kiev'deki darbe yönetimine meşruiyet kazandırmanın aracı olarak değerlendiriliyor. En geniş şekilde desteklenen devlet başkanlığı adayı milyarlar oligark Petro Porosenko, Ukrayna'nın NATO üyeliğini ve ülkenin Avrupa Birliği ile Uluslararası Para Fonu'na tabi kılınmasını savunuyor.

Ama Washington, Kiev yönetiminin muhalefeti ezmeyi başaramamasıyla birlikte, bir çatışmayı kışkırtmaya ve ardından Rusya'yı başkanlık seçimlerinin gerçekleşmesini engellemekle suçlama niyetinde görülüyor. Bu arada, ABD birlikleri, eğitim tatbikatları bahanesiyle, NATO güçlerini doğrudan Rusya'nın sınırlarına taşıyacak şekilde, Baltık devletleri Litvanya'ya, Letonya'ya, Estonya'ya ve Polonya'ya sevk ediliyor.

Donetsk'teki katliam

Thomas Gaist ve Barry Grey / 28.05.2014

Bu hafta Donetsk'te yaşanan katliamlar, Ukrayna'da Şubat ayında Batı tarafından düzenlenen darbeyi "demokratik devrim" gibi gösterme çabalarını daha da boşa çıkardı ve Kiev'deki Washington'ın kuklası yönetimin gerici karakterini gözler önüne serdi.

Bu cinayetler, hem "insan hakları" emperyalizmi gerçekliğinin çarpıcı bir göstergesi hem de daha önce Balkanlar'da, ardından Libya'da ve Suriye'de, şimdi de Ukrayna'da onun ardında saf tutan bütün siyasi güçlere yönelik bir ithamdır.

Washington'daki Obama yönetimi ile Berlin'deki Merkel hükümeti, yeni seçilmiş devlet başkanı milyarlar oligark Petro Porosenko'yu o ülkenin doğusundaki katliamı yönetirken kutladılar. Obama ve Merkel, ülkeyi istikrara kavuşturmanın ve birleştirmenin aracı olarak gösterdikleri katliamı destekledikleri işaretini verdiler.

Pazar günü düzmece ve antidemokratik seçimlerden saatler sonra, Donetsk'teki hedeflere karşı bir hava saldırısı başlatıldı. Kiev yönetiminin savaş uçakları Donetsk Havaalanı'nın çevresindeki ayrılıkçıların mevzilerini bombalarken, en az 50 militan öldürüldü, 31'i yaralandı. Kendini ilan etmiş olan Donetsk Halk Cumhuriyeti adına konuşan Leonid Baranov, ölü sayısının 100'ün üzerine çıkabileceğini açıkladı.

Salı gecesi, hükümet güçleri, Donetsk havaalanına yönelik saldırının ardından kent merkezinin ele geçirilmesine hazırlanıyorlardı. Havaalanı'na yakın bölgelerden gelen silah ve patlama sesleri duyulurken, siviller toplu halde Donetsk'ten kaçıyorlar.

Seçimlerin doğudaki askeri saldırıya siyasi bir zemin oluşturmak için düzenlendiği şimdi açıkça görülüyor. Oylama, Svoboda partisindeki ve Sağ Sektör'deki neo-faşist güçler önderliğindeki darbeye yasadışı şekilde iktidara getirilen bir yönetime meşruiyet kılıfı sağlamak için gerçekleştirilmiştir.

Gerçekte, seçimler, hükümetin son derece sınırlı bir halk desteğine sahip olduğunu ortaya koydu. Ülkenin doğusundaki Rusça konuşulan sanayi bölgesinde neredeyse tam katılımlı bir boykot gerçekleşirken, güneyde yaygın bir katılmama söz konusuydu. Svoboda'nın ve Sağ Sektör'ün önderleri ise yok denecek kadar az oy aldılar.

Donetsk'teki katliam ile Luhansk'taki ve diğer isyancı bölgelerdeki artan saldırıların amacı, yalnızca bölgesel isyanı ezmek değil; bir bütün olarak halkı sindirmektir. Yönetim, Washington'ın Kiev'deki CIA ve ordu personelinin teşvikiyle, Ukrayna'nın hem batısında hem de doğusunda, IMF'nin dayattığı kemer sıkma, özelleştirme ve Batılı bankalarla şirketlerin sınırsız yağması programına karşı çıkan herkesi sindirme peşinde koşuyor.

Bu ekonomik imha politikasına, Ukrayna'nın Rusya'ya karşı ABD-NATO askeri operasyonları için bir ileri konaklama bölgesine dönüştürülmesi eşlik edecektir.

Başkan Obama, zaferini kutlamak için Salı günü Poroşenko'ya telefon etti ve ABD'nin, onun "ülkesini birleştirme ve ilerletme" yönelimine destek olacağı güvencesini verdi. Obama, Haziran ayı başlarında Poroşenko ile buluşmayı planladığını açıkladı.

Almanya Başbakanı Angela Merkel de "Ukrayna halkının birlik, demokrasi ve mevcut anlaşmazlığa barışçıl bir çözüm kararlılığı"ni övmek için Poroşenko'ya telefon etti.

Obama yönetimi tarafından yapılan resmi açıklama, Batı'nın ekonomik gündeminin hızla uygulamaya konmasının Ukrayna'nın "birliğinin" zemini olacağını ortaya koyuyor. Açıklamada, "Ukrayna'yı birleştirmek ve sürdürülebilir bir ekonomi, çekici yatırım ortamı ve saydam ve hesap verebilir bir yönetim geliştirmek... için gerekli reformların hızla uygulanmasının önemi" vurgulandı.

Poroşenko da Pazar günü, kendi adına, "çok iyi bir yatırım ortamı" oluşturma ve "iş dünyasını çekmek için gereken her şeyi" yapma sözü vermişti. Belli ki, "gereken her şey", binlerce insanın öldürülmesini kapsıyor. Ukrayna Başbakan Yardımcısı Vitali Yarema, Salı günü yaptığı konuşmada, doğudaki "terörizm karşıtı operasyon"un "bütün militanlar ortadan kaldırılana kadar" süreceğini söyledi.

Donetsk'teki gelişmeler, Washington'dan başlayarak, emperyalist güçlerin sınırsız ikiyüzlülüğünü ve sinikliğini açık bir şekilde ortaya koyuyor. Ukrayna'daki darbeyi haklı gösteren resmi propagandadaki çelişkiler bundan daha aşikar olamaz. Bununla birlikte, bu durum, medyayı, onları görmezden gelmekten alıkoymuyor.

Obama yönetimi ve onu izleyen Almanya'da Merkel, Fransa'da Hollande, Britanya'da Cameron ve tüm Avrupa Birliği ve NATO önderleri, sadece üç ay önce, o zamanki Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in, seçilmiş olmasına rağmen, çevik kuvvet polisini Kiev'deki silahlı hükümet karşıtı göstericilere karşı harekete geçirdiği için yönetme hakkını kaybettiğinde ısrar ediyorlardı.

Şimdi aynı güçler, Poroşenko'nun doğudaki protestoculara karşı savaş uçakları, saldırı helikopterleri, tanklar ve özel birlikler kullanma kararını onaylıyorlar.

ABD ve onun Avrupalı müttefikleri, 2011'de, Libya'ya bir "uçuşa yasak bölge" dayatmayı haklı göstermek için, Muammer Kaddafi yönetiminin ülkenin doğusunda isyan halindeki Bingazi gölgesine yönelik saldırı tehdidinde gönderme yapmışlardı. Bu "uçuşa yasak bölge", kısa süre içinde on binlerce Libyalıyı öldüren hava saldırılarına kılıf haline gelmiş ve Kaddafi'nin işkenceyle öldürülmesiyle sonuçlanmıştı.

Sonraki yıl, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın silahlı muhaliflere karşı güç kullanması, İslamcı milisleri finanse edip silahlandırmanın ve tahminen 150.000 insanın öldürüldüğü büyük çaplı bir iç savaşı kışkırtmanın gerekçesi olarak kullanıldı.

Bununla birlikte, emperyalist güçler, Ukrayna'da ve Mısır da dahil diğer ülkelerde olduğu gibi, kendi ekonomik ve jeo-politik çıkarlarına uygun olduğunda, "kendi insanlarını öldüren" önderlere olan öfkeli görünümünden ve sivilleri "koruma görevi"nden vazgeçiyorlar.

ABD ve Avrupalı güçlerle daha kapsamlı bir uzlaşmanın parçası olarak Poroşenko ile geçici bir anlaşmaya varma isteğini ilan eden Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in tepkisi, yönetim karşıtı göstericileri kendi yazgılarıyla baş başa bırakmak oldu. Putin, servetlerini SSCB'nin parçalanması ve kapitalizmin yeniden inşası sürecinde önceki ulusallaştırılmış Sovyet mülkiyetini çalarak elde etmiş olan Rusyalı oligarkların temsilcisi olarak, ABD'nin ve Almanya'nın entrikalarından çok, Ukrayna'daki huzursuzluğun Rusya'da bir işçi hareketini ateşlemesi ihtimalinden korkmaktadır.

Savaşa, diktatörlüğe ve kitlesel yoksulluğa doğru gidişi, yalnızca, Ukraynalı ve Rusyalı işçilerin her iki ülkedeki egemen seçkinlere karşı, Avrupalı ve Amerikalı işçilerin emperyalizme karşı daha kapsamlı mücadelesinin bir parçası olarak vereceği birleşik bir mücadele durdurabilir.

Doğu Ukrayna'nın bombalanması

Peter Schwarz / 16.07.2014

Kiev yönetiminin Ukrayna'nın doğusundaki Donetsk ve Luhansk kentlerine yönelik acımasız saldırısı, yalnızca orada kendilerini emniyete almış olan birkaç bin Rusya yanlısı ayrılıkçıya yönelik değildir. Başvurulan yöntemler, amaçlanan hedefler eliyle belirleniyor.

Bu yoğun nüfuslu bölgelerin savaş uçakları, roketatarlar ve ağır toplarla bombalanması; Ukrayna Devlet Başkanı Poroşenko'nun ve Başbakan Yatsenyuk'un askerleri teşvik ederken yaptıkları tüyler ürpertici çağrılar ve bölgeye faşistlerle doldurulmuş Ulusal Muhafız'ın sevk edilmesi, Kiev yönetiminin siyasi ve toplumsal hedeflerine karşı çıkan herkesi yıldırıma ve sindirmeye yöneliktir.

NATO'nun 15 yıl önce Belgrad'ı bombalamasından bu yana, ilk kez, milyonluk bir Avrupa kenti (Donetsk) ağır silahların ateşi altında. Ukrayna ordusunun eylemleri, kimi gözlemcilerle göre İsrail'in Gazze'deki saldırısını andırırken, başkaları, onu Çeçenistan'ın başkenti Grozni'nin Rus ordusu tarafından harap edilmesine benzetiyor. Bu karşılaştırmaların yerindeliği, yalnızca Rus kaynaklar tarafından değil; Batılı gazetecilerin tanıklığıyla da doğrulanıyor.

Ukraynalı askerlerin eline geçmiş olan 120.000 nüfuslu Slavyansk kentine bir gazeteci göndermiş olan Süddeutsche Zeitung'a göre, 1.500 dolayında ev yıkılmış ya da hasar görmüş durumda. Mayıs ayının başından bu yana, her gün, silah ateşi ya da bombalama sonucunda ölmüş, çoğu sivil en az 10 kişi adli tıpa kaldırıldı.

Kent halkı yiyecekten mahrum bırakıldı. Elektrik ve su haftalarca kesildi. Bir görgü tanığı, 500 ailenin, iki buçuk ay boyunca, yalnızca 100 ekmekle ve sebze bahçelerinden bulabildikleriyle yaşadığını belirtiyor.

Şimdi, bir buçuk milyon Donetsk ve Luhansk sakini, benzeri bir yazıyla karşı karşıya. Başbakan Yatsenyuk ve Devlet Başkanı Poroşenko Ukrayna birliklerini acımasızca davranmaya zorluyor.

Yatsenyuk, isyancıları, "temizlenmesi" gereken "insan olmayanlar" olarak adlandırdı. Poroşenko, isyancılara, her bir ölü Ukraynalı askerinin bedelini kendi insanlarından yüzlercesinin yaşamıyla ödeyecekleri uyarısında bulundu. Onun tehditleri, II. Dünya Savaşı'nda, partizanlar tarafından öldürülmüş her askere karşılık onlarca tutsağı kurşuna dizmiş olan Nazilerin yöntemini anımsatıyor.

Kimi Batılı hükümetler, Poroşenko'ya daha itidalli davranma çağrısı yapmak zorunda kaldılar. Onlar, bu çağrılarını, yalnızca kendi izlerini örtmek için yapıyorlar. Ukrayna Devlet Başkanı, her hamlesini, günlük bağlantı haline olduğu Washington, Berlin ve Varşova ile tartışmaktadır. Ona Batılı askeri uzmanlar akıl veriyor. Poroşenko, Pazartesi günü, Polonya Başbakanı Donald Tusk ile ortak bir Ukrayna-Polonya-Litvanya Tugayı oluşturma konusunu görüştü. Bu öneri, kısa süre içinde yazıya dökülmüş haliyle kabul edilecek.

Kiev'deki yönetimin kendi ülkesindeki muhalefete karşı sergilediği vahşet, onun ve Batılı destekleyicilerinin izlediği politikardan kaynaklanmaktadır. Milyarder Poroşenko, Ukraynalı oligarklar ile uluslararası sermaye arasındaki ittifakı cisimleştirmektedir. Onlar, Ukrayna'nın varlıklarını ve işçi sınıfını sömürmek, ülkenin Rusya ile olan yüzlerce yıllık siyasi ve ekonomik bağlarını kopartmak ve Rusya'yı emperyalist güçlerin dayatmalarına boyun eğdirmek için bir araya gelmiş durumdadır.

Poroşenko, makamını, Avrupa Birliği (AB) ile Ortaklık Anlaşması'nı imzalamayı reddetmesinin ardından Viktor Yanukoviç'i deviren 22 Şubat'taki Batı destekli darbeye borçludur. Poroşenko, bu darbenin ardından, halkın büyük kesiminin katılmadığı ya da aşırı sağcı güçler tarafından tehdit edildiği koşullarda devlet başkanı seçildi.

Yeni devlet başkanı, seçildiği günden bu yana, darbede önemli bir rol oynamış olan aşırı milliyetçi ve faşist güçlere yaslanmaktadır. O, ne hükümeti değiştirdi ne de yeni seçimler yapılmasını talep etti. Milliyetçi Anavatan Partisi, devlet başkanlığı adayı Yulia Timoşenko oyların yalnızca yüzde 15'ini almış olmasına karşın, başbakanlığı ve en önemli yedi bakanlığı elinde tutmaya devam ediyor. Devlet başkanlığı adayı Oleh Tyahnibok'un oyların yalnızca yüzde 1,1'ini aldığı faşist Svoboda Partisi ise hükümette üç bakanlığa sahip.

Ordu, başlangıçta, kendi halkına ateş açmamakta diretmiş ve askerden kaçışlarla güç kaybetmişti. Ukrayna ordusu, o zamandan beri, aşırı sağcılarla ve faşistlerle dolduruluyor. Sağ Sektör'ün gamalı haçlar ile donatılmış olan Kiev'deki bürolarını ziyaret eden gazetecilere, grubun yüzlerce üyesinin ülkenin doğusundaki Donbas'ta ordu birliklerinin yanında savaştığı, övünerek anlatılıyor. Poroşenko'nun, politikalarının yıkıcı sonuçlarına maruz kalan işçi sınıfını ezmek için bu güçlere ihtiyacı var.

AB ile artık imzalanmış olan Ortaklık Anlaşması, Rusya ile ilişkilere ve Donetsk Havzası'nın Sovyetler Birliği döneminde kurulmuş olan çelik ve kömür sanayilerine zarar veriyor. Bu anlaşma, tüm bölgeyi, günümüzde Fransa'nın Lorraine ve Almanya'nın Ruhr bölgelerinde görünen türde kitlesel bir işsizliğin olduğu, sanayisizleştirilmiş bir alana dönüşmekle tehdit ediyor.

Çok sayıda Ukraynalı, özellikle de Rus kökenliler, haklı olarak, NATO'nun ve AB'nin saldırganlığının, Rusya ile, nükleer dünya savaşını tetikleyebilecek bir savaşa yol açabileceğinden korkuyorlar.

Dahası, Ortaklık Anlaşması, Ukrayna'nın, AB'nin ve Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) sert kemer sıkma önlemlerine tabi kılınmasını gerektiriyor. Bu önlemler, Ukraynalıların son derece yoksul olan çoğunluğu için, çok daha kötü bir yoksulluk ve yokluğunda yaşamlarını sürdürmeyecekleri sosyal yardımların yağmalanması anlamına geliyor.

Bu baştan sona gerici politikaları özgürlüğe ve demokrasiye doğru atılmış adımlar; oligark Poroşenko ile onun aşırı sağcı destekleyicilerini ise demokratik bilgeler olarak yüceltmek, Alman Sosyal Demokratlar'a, Yeşiller'e ve Sol Parti'ye düşüyor.

Ukrayna'daki gelişmeler, Yunanistan'da ve diğer ülkelerde şimdiden apaçık ortada olan gerçekliği teyit ediyor: Kriz içindeki AB'nin ve Avrupa kapitalizminin, çalışanlara, toplumsal çöküşten, sömürüden ve savaştan başka sunacak bir şeyi bulunmuyor.

Bu açmazdan tek çıkış yolu, Avrupalı işçilerin Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri uğruna mücadelede birliğinde yatmaktadır. Kıtanın milliyetçi çatışmalara ve savaşa

sürüklenmesini önleyebilecek; onun zengin kaynaklarını ve üretici güçlerini, uluslararası işçi sınıfı ile ittifak içinde, bir bütün olarak toplumun yararına kullanmanın ve geliştirmenin koşullarını yaratabilecek tek şey, işçi iktidarlarının kurulması ve Avrupa'nın sosyalist bir temelde birleşmesidir.

Malezya Havayolları'na ait uçağın Ukrayna'da düşmesi

Alex Lantier / 19.07.2014

ABD Başkanı Barack Obama'nın Malezya Havayolları'nın MH17 sefer sayılı uçağının doğu Ukrayna'da trajik şekilde düşmesi konusunda Cuma günü söyledikleri, yanıtladıklarından çok daha fazla soruyu gündeme getirdi.

Obama, ABD yetkililerinin ve medyasının, Rusya'yı ve Rusya yanlısı ayrılıkçıları uçağı düşürmekle suçlayan ve ayrılıkçıların Batı destekli Kiev yönetimine teslim olmasını talep eden bıktırıcı propagandasını sürdürdü. Bununla birlikte, onun yorumları, bizzat bu propaganda kampanyasının herhangi bir maddi zemine dayanmadığının ve Washington'ı Rusya ile patlamaya hazır bir cepheleşmeye sürüklediğinin altını çiziyordu.

Obama şunları söyledi: "Şimdiye kadar bildiklerimiz bunlar. Kanıtlar, uçağın, Ukrayna içindeki Rusya destekli ayrılıkçıların denetimindeki bir bölgeden fırlatılan yerden havaya füze tarafından vurulduğunu gösteriyor. Biz, doğu Ukrayna'da ilk kez bir uçak vurulmadığını da biliyoruz. Geçtiğimiz haftalar içinde, Rusya destekli ayrılıkçılar bir Ukrayna kargo uçağını ve bir helikopteri düşürdüler; bir Ukrayna savaş uçağının vurularak düşürülmesinin de sorumluluğunu üstlendiler. Dahası, bu ayrılıkçıların Rusya'dan sürekli yardım aldığını da biliyoruz."

Obama'nın yorumlarını bir kez daha okuyun. Onun sözlerinde, Rusya yanlısı güçlerin MH17'ye bir füze attığını kanıtlayan hiçbir şey göremeyeceksiniz. Ayrılıkçı asiler, alçaktan uçan bir Ukrayna askeri kargo uçağını taşınabilir uçaksavar füzeleriyle vurmuşlardı ama bu, onların, 10.826 metre yüksekte uçan bir jumbo jeti vurma niyetine ya da kapasitesine sahip oldukları anlamına gelmez (onlar, bu tür bir eylemin Washington'a güçlü bir propaganda silahı sunacağını biliyorlardı).

Obama'nın, füzenin ayrılıkçıların kontrolündeki bölgeden fırlatıldığı iddiası -ki buna ilişkin herhangi bir kanıt sunmuyor, doğu Ukrayna'daki kaotik durum karşısında hiçbir şey ifade etmemektedir. Kiev karşıtı ayrılıkçıların kalesi olan Donetsk kentinde, Kiev'e bağlı güçler havaalanını kontrolü altında tutuyor ve oradan sürekli olarak kenti bombalıyor. Gerçekte, MH17 iddialara göre Donetsk yakınlarında bir BUK füzesi tarafından vurulmadan kısa süre önce, Kiev yönetimi bölgedeki uçaksavar bataryalarını güçlendirmişti.

Obama, konuşmasını, dikkat çekici biçimde, yönetiminin, MH17'yi kimin ya da neden düşürmüş olduğunu bilmediğini kabul ederek sürdürüyor: “Bana göre, karadan havaya uçaksavar füzesini fırlatmış olabilecek kişilerin niyetinin ne olduğu konusunda bir tahmin yapmak için çok erken... Yani, hangi bireyin ya da bireyler grubunun saldırı emrini verdiği, onun nasıl gerçekleştiği; bunlar, sanırım toplayacağımız ek bilgilere bağlı olacak şeylerdir.”

Obama'nın açıklamasını bir kez daha okuyun. O, bütün koşullu açıklamaların ve dolambaçlı lafların ardında, saldırıyı kimin yaptığını ilişkin hiçbir şey söylemiyor. Obama'nın değerlendirmeleri, kısa süre önce, uçağın düşürülmesinden Rusya'nın sorumlu olduğuna ilişkin “güvenilir kanıtlar” olduğunu belirtmiş ve “Rusya bu savaşa son verebilir. Rusya bu savaşı sonlandırmalıdır.” diyen kendi BM Temsilcisi Samantha Power'ın açıklamalarıyla çelişmektedir.

Obama, MH17'nin düşmesinin tüm içeriği üzerine bir soru işareti koyacak şekilde devam ediyor: “Muhtemelen yanlış bilgilendirmelerin olacağını da belirtmek isterim. Bana göre, insanların, neyin olgulara dayalı, neyin yalnızca spekülasyon olduğunu incelemesi çok önemli.”

Obama'nın açıklamasından çıkan tablo dikkat çekici. Bizzat onun kabul ettiği üzere, ABD ile müttefikleri, Beyaz Saray'ın MH17'nin düşmesinden kimin sorumlu olduğunu bilmediği ve etkili siyasi güçlerin medyayı yanlış bilgilerle beslediğine inandığı koşullar altında, hızla Rusya ile askeri bir yüzleşmeye doğru gidiyorlar.

Kısa süre önce, CIA'in Alman yetkililerini gizlice dinlemeden önce kendisini bilgilendirmediğini kabul etmiş olan Obama, öyle görünüyor ki, kendi hükümetinin ne yaptığını (en baştan beri sorumsuzca Rusya'yı suçlamak) anlamaya çalışıyor.

Uygun bir şekilde değerlendirildiğinde, MH17'ye füze fırlatılmasına ilişkin olası açıklamaların her biri, Batılı güçler ile Rusya arasında doğrudan bir çatışma riskine ilişkin son derece ciddi soruları ortaya atıyor.

MH17'yi düşüren BUK füzesi, pekala Kiev'e sadık güçler tarafından atılmış olabilir ama bu konuda ABD medyasında güçlü bir sessizlik söz konusu. Böylesi bir eylemin arkasındaki neden, bizzat ABD medyası tarafından gösteriliyor: Rusya'yı suçlamak, NATO'nun Ukrayna'ya müdahalesine yönelik kampanyayı arttırmak ve Washington'ın Rusya'ya kapsamlı yaptırımlar uygulanması konusunda isteksiz olan kimi Avrupalı müttefiklerini hizaya getirmek.

Uçağı Kiev yanlısı güçlerin düşürmüş olabileceği ihtimali ki bu son derece yüksek, CIA ajanları, Blackwater olarak bilinen ABD şirketinin paralı askerleri, Avrupalı istihbarat örgütleri ve Kiev'in silahlı kuvvetlerinin başını çeken faşist milisler arasındaki sıkı bağlantıları hesaba katmaktadır. O, MH17'nin yolcularının ve personelinin öldürülmesinde, Amerikan devletinin kimi kesimlerinin doğrudan suç ortaklığı olasılığını ortaya atıyor.

Rus medyasında yer alan ve MH17'nin rotasının, Dünya Kupası'ndan ve Brezilya'daki bir uluslararası zirveden dönen Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in uçağının yolu ile kısa bir süre için çakıştığına ve Moskova'daki kimi kesimlerin MH17'yi vuran füzenin Putin'i hedeflemiş olabileceğine inandıklarına ilişkin haberler özellikle dikkate değer. Bu tür haberlerin doğru olup olmadığını kanıtlamak mümkün değil. Bununla birlikte, eğer Rus devleti içindeki kimi gruplarının Amerikan ve Avrupalı istihbarat örgütlerinin Rusya devlet başkanına yönelik bir suikastı onayladıklarına inanma noktasına geliyorsa, bunun sonuçları akıllara durgunluk veriyor.

Öte yandan, eğer MH17 uçağı, ABD propaganda kampanyasının iddia ettiği gibi, Rusya'nın müttefiki ya da ondan doğrudan yardım alan güçler tarafından atılmış bir füzeyle vurulduysa, bu, söz konusu Rus grupların yaklaşık 300 insanı öldürme iradesini sergileyerek hangi mesajı vermeye çalıştıkları sorusunu ortaya koyuyor. Bu, kesinlikle, Moskova'nın, Ukrayna'daki krizi Washington'ın düşündüğünden çok daha fazla ciddiye aldığı ve durumun son derece tehlikeli olduğunu gösterir.

ABD medya ve siyaset kurumu, Rusya'yı suçlamakta acele ederken, bu sorular karşısında bütünüyle ilgisiz görünüyor. Bu tutum, tam bir pervasızlık ve kararsızlık bileşimidir. MH17 felaketi, daha şimdiden, Batı emperyalizminin derin krizi ve küresel savaş riskini açığa vurmuştur.

Gazze, Ukrayna ve ABD'nin kentsel savaş hazırlıkları

Bill Van Auken / 14.08.2014

Dünya, bir aydan uzun süre önce, İsrail ordusu on binlerce askerini, kapana sıkışmış bir halka karşı harekete geçirip yoğun nüfuslu ve yoksul Gazze bölgesini bombalarla, füzelerle ve toplarla döverken korkuyla izledi. Bu kesintisiz katliamda yaklaşık 2.000 insan öldürüldü, 10.000'den fazlası yaralandı ve yaklaşık yarım milyon insan evlerinin ve temel altyapı tesislerinin kapsamlı yıkımı sonucunda yerinden yurdundan edildi.

Medyada çok az yer almakla birlikte, benzeri bir zulüm, ABD destekli Kiev yönetiminin, özerk faşist milislerin desteklediği ordusuyla Donetsk ve Luhansk kentlerinde vahşi bir kuşatma başlattığı doğu Ukrayna'da gerçekleşiyor. Ölü sayısı geçtiğimiz iki hafta içinde, Birleşmiş Milletler'in Çarşamba günü açıkladığı -fazlasıyla ölçülü- tahminine göre 2.086'ye ulaşarak ikiye katlanmış durumda. Ayrıca, en az 5.000 kişinin de yaralandığı doğrulandı.

Burada da yüz binlerce insan, Kiev'deki sağcı milliyetçiler tarafından sürdürülen kasıtlı bir etnik temizlik kampanyasında evlerini terk etmeye zorlanıyor. Gazze'de olduğu gibi, burada da hastaneler ve okullar, hastaları ve öğrencileri öldürecek şekilde bombalanıyor.

Hem Gazze'den hem de Ukrayna'dan gelen, cansız ve yaralı çocuk bedenlerine, evlerin ve apartmanların yıkıntılarının yanında ağlayan yaşlı insanlara ve evlerini terk ederken ya da aileleri için su ve yiyecek bulmaya giderken öldürülmüş yaşlı erkeklere ve kadınlara ait görüntüler, yerkürenin dört bir yanındaki emekçileri şok etti ve dehşete düşürdü.

Bununla birlikte, bu olaylar, başka çevrelerde, hissiz ve profesyonel bir ilgiyle yakından izleniyor.

Berlin'deki ve Kiev yönetiminin doğu Ukrayna halkına karşı "terör karşıtı" saldırısını destekleyen diğer Avrupa başkentlerindeki üst düzey siyasi ve askeri kişiliklerin bürolarında durum bu.

Avrupalı hükümetler, medya bu ezme savaşındaki kara saldırısının neredeyse tamamının aşırı sağcı ve neo-Nazi milisler tarafından gerçekleştirildiğini kabul etmek zorunda kalırken bile, sessizliklerini sürdürüyorlar. Bu neo-Nazi milisler arasında, Londra'da yayımlanan Sunday Times'ın belirttiği gibi, "Nazi fırtına birlikleri tarafından kullanılmış ve Almanya'da yasaklanmış olan kurt kancası sembolü" Azov Taburu da bulunuyor.

Bu faşist milisler, kendilerinin de kabul ettiği üzere, aralarında İsveç'in, İtalya'nın, Fransa'nın, Kanada'nın ve Yunanistan'ın olduğu biz dizi ülkeden neo-Nazileri ve beyazların üstünlüğünü savunan insanı kendine çekmiş durumda. Suriye'de savaşmaya giden ve ardından Avrupa'ya dönen Avrupalı İslamcılarının oluşturduğu sözde tehlike hakkında gürültü kopartılırken, doğu Ukrayna'da çatışma deneyimi kazananlar ile ilgili olarak bu tür kaygılar taşınmıyor. Kıta üzerinde artan toplumsal gerilim koşullarında, Avrupa'nın egemen seçkinlerinin bazı kesimleri arasında, savaşta sertleşmiş faşist çetelerin çok uzak olmayan bir gelecekte işe yarayabileceği kanısının varlığından hiç kuşku yok.

Bununla birlikte, Gazze ve Ukrayna'da yaşananlara en yakın ilgiyi, her iki savaşta da gırtlığına kadar kana batmış olan Pentagon gösteriyor. ABD ordusu, Washington'ın her yıl 3 milyar dolar ödenek sağladığı İsrail Silahlı Kuvvetleri ile son derece sıkı ilişkilere sahip.

Pentagon, son olarak, Ukrayna Ulusal Muhafız birliklerini eğitmek ve donatmak için, Kongre'den, şimdiden tahsis edilmiş olan 23 milyon dolara ek olarak, 19 milyon dolar daha istedi. ABD ordusu, ülkenin doğusundaki "terör karşıtı" saldırısının ortasında, geçtiğimiz ay, bu kanlı saldırıyı değerlendirmek üzere, Kiev'e alelacele "strateji ve politika" uzmanlarından oluşan bir ekip gönderdi.

Gazze'deki ve doğu Ukrayna'daki çatışmalar, Pentagon için giderek başlıca öncelik haline gelen, ABD güçlerinin kentsel savaşlara hazırlanması için, gerçek yaşamdaki laboratuvarları sağlıyorlar.

İsrail söz konusu olduğunda, ortada yeni bir şey bulunmuyor. ABD, 2001'de, İsrail Silahlı Kuvvetleri için, Necef Çölü'nde 266 milyon dolara mal olan bir Kentsel Savaş

Eğitimi tesisi inşa etmişti. 7,4 mil karelik temsili kent, İsrail ve ABD özel kuvvetler birliklerinin, sırasıyla, Gazze’de, Batı şeria’da, Lübnan’da, Afganistan’da ve Irak’ta öğrenmiş oldukları teknikleri paylaştıkları ortak eğitim tatbikatları için kullanılıyor.

Pentagon, Donetsk’te ve Luhansk’ta, son derece büyük bir ilgiyle incelediği bir şeye; modern bir kentin ve bir milyondan fazla insanın bulunduğu bir sanayi işçi sınıfı merkezinin tam ölçekli kuşatmasına nezaret ediyor.

Büyük kentlerde savaş, ABD silahlı kuvvetleri tarafından geliştirilen askeri doktrinde merkezi öneme sahiptir. Bu, Haziran ayında, Ordu Stratejik Araştırmalar Grubu tarafından yayımlanmış ve ABD Genelkurmay Başkanı General Raymond Odierno tarafından onaylanmış olan “Megacities and the United States Army: Preparing for a complex and uncertain future [Büyük Kentler ve ABD Ordusu: Karmaşık ve Belirsiz Bir Geleceğe Hazırlanma]” başlıklı bir belgede açıklanıyor.

“[Nüfusu 10 milyondan fazla anakent bölgeleri olarak tanımlanan] büyük kentlerin, gelecekte ABD askeri müdahalesini gerektiren herhangi bir krizde stratejik önemde alan olması kuvvetle muhtemel” öngörüsünde bulunan rapor, Pentagon’un, Bangladeş’te Dakka, Nijerya’da Lagos, Tayland’da Bangkok, Meksika’da Meksika, Brezilya’da Rio de Janeiro ve Sao Paulo ... ve ABD’de New York City gibi kentlerde bu tür müdahalelere hazırlanmada “rnek olay” ve “alan çalışmaları” yaptığını ortaya koymaktadır.

ABD askeri müdahalesini gerektireceğini öngördüğü koşulları betimleyen rapor, “Zenginler ile yoksullar arasındaki eşişsizlik arttıkça... Durgunluk ile modern çok katlı binaların yanında gecekonduların ve barakaların hızla yayıldığı daha önce tanık olunmadık bir gelişme bir arada olacak. Kentlerin geleceği budur.” uyarısında bulunuyor.

“Aşırı gelir eşişsizliği”, bu çok yayılmış kent bölgelerindeki başlıca “istikrarsızlık etmeni” olarak betimleniyor.

Başka sözcüklerle ifade edersek, üst düzey Pentagon subayları, ABD ordusunu, krizdeki dünya kapitalizminin yaratmış olduğu daha önce tanık olunmadık toplumsal eşişsizliğin kaçınılmaz sonucu olarak gördüğü halk ayaklanmalarını bastırmayı amaçlayan karşıdevrimci müdahalelere hazırlamaya çabalıyor.

New York City’nin “rnek olay çalışması”na dahil edilmesi, bu hazırlıkların yalnızca Afrika, Asya, Ortadoğu ya da Latin Amerika’dakilere değil ama bizzat ABD içindeki devrimci gelişmelere yönelik olduğunu ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz yıllarda önemli ABD kentlerinde gerçekleşen bir dizi kışkırtıcı “kentsel savaş eğitimi” ABD ordusunu ABD içindeki halk isyanlarını ezmeye hazırlama hedefine yönelikti. Yine, bu yılın başlarında, Virginia’da, resmi binalara, bir kiliseye, bir stadyuma, metro durağına ve tren istasyonuna sahip bir Amerikan kasabasının taklidinin yer aldığı bir ABD Ordusu Asimetrik Savaş Grubu eğitim merkezi açıldı.

Ordu, 96 milyon dolara mal olan bu merkezin, gerçekçi bir şekilde, “karmaşık hareket ortamlarının kopyasını yapmak ve çözümler geliştirmek” için tasarlandığını söylemişti.

Pentagon’un bu hazırlıkları, neredeyse her yerde, St. Louis sakinlerinin Michael Brown’ın polis tarafından öldürülmesine yönelik protestolarına karşı sevk edilenler gibi, dışlarına kadar modern silahlı SWAT ekipleri ile donatılmış sözde sivil polis güçlerinin askerileştirilmesi ile el ele sürdürülüyor.

Gazze ve Ukrayna’daki katliamlar, ABD ve tüm dünyada işçi sınıfı için bir uyarıdır. Bu savaşları destekleyen mali sektör ve şirket oligarşisi, kendi sistemini işçi sınıfından gelecek devrimci bir meydan okumaya karşı savunmak için ölümcül bir şiddete başvurmaya hazır.

Egemen sınıfların ve onların askeri komutanlıklarının bu tür bir ihtimale hazırlandıkları ortada. İşçi sınıfının da kendisini aynı şekilde hazırlaması gerekiyor.

Ukrayna’daki krizin başlamasından bu yana geçen bir yıl

Peter Schwarz / 28.11.2014

29 Kasım Cumartesi günü, Vilnius’te düzenlenen ve Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç’in Avrupa Birliği ile Ortaklık Anlaşması imzalamayı reddettiği Doğulu Ortaklık Zirvesi’nin birinci yıldönümü. Bir yıl sonra, Ukrayna, 4.000’den fazla insanın yaşamına mal olmuş bir iç savaşa saplanmış durumda. NATO, Rusya’yla, insanlığı nükleer bir imha ile tehdit eden silahlı bir çatışmanın eşliğinde.

Bu nasıl oldu? Batı propagandası, bu soruyu beş harfle yanıtıyor: PUTİN.

Almanya Başbakanı Angela Merkel’in suçlamalarına göre, Rusya Devlet Başkanı “etki alanları” çerçevesinde düşünüyor, uluslararası hukuku çiğniyor ve “Avrupa’daki barış çerçevesini” tehlikeye sokuyor.

Medya eliyle günde 24 saat yayılan bir propaganda dalgası, halkı, Ukrayna’nın refah içinde bir demokrasi ve Avrupa’nın bir barış cenneti haline gelmesini önleyen tek şeyin Kremlin’deki kabadayı olduğuna inandırmaya çalışıyor.

Dünya Sosyalist Web Sitesi (WSWS), Rusya Devlet Başkanı’nı hiçbir şekilde desteklememektedir. Putin, Rusyalı oligarkların çıkarlarını temsil eden sağcı bir milliyetçidir ve bizim savunduğumuz sosyalist ve enternasyonalist hedeflere cepheden karşıdır. Ama krizin son 12 ay içindeki tırmanmasından Rusya’yı sorumlu tutmak, gerçekliği tersyüz etmektir.

Resmi propagandaya karşı koyan az sayıdaki Batılı sestem biri, Chicago Üniversitesi’nin siyaset bilimi profesörlerinden John J. Mearsheimer’dir. O, Foreign Affairs dergisinin Eylül-Ekim sayısında, Putin’in saldırgan olmadığını belirtiyor. “Krizin

sorumluluğunun büyük kesimini, ABD ve onun Avrupalı müttefikleri paylaşmaktadır. Sorunun ana kökü, Ukrayna'yı Rusya'nın yörüngesinden çıkartıp Batı'ya bütünleştirme stratejisinin asli unsuru olan NATO'nun genişlemesidir."

Mearsheimer, yazısını, "Putin'in geri çekilmesi sürpriz olmamalı... Onun Ukrayna'daki olaylara yönelik tepkisi saldırgan değil savunmacıydı." diye sürdürüyor. O, ABD'nin, "uzaktaki büyük güçlerin, kendi sınırları şöyle dursun, batı Yarımküre'nin herhangi bir yerine askeri güç konuşlandırmasına hoşgörü göstermeyecek" olduğunu belirtiyor ve ekliyor: "Çin'in etkili bir askeri ittifak inşa etmesi ve Kanada ile Meksika'yı ona dahil etmeye çalışması durumunda Washington'daki öfkeyi hayal edin."

Yeni gerçekçilik olarak bilinen uluslararası ilişkiler ekolünün yandaşlarından biri olan Mearsheimer, devletler arasındaki çatışmaları inceliyor ama Ukrayna'daki krizde de rol oynayan ekonomik ve toplumsal konularla ilgilenmiyor. Bununla birlikte, onun, ABD'nin bir dünya gücü konumunu sürdürmek için Rusya'yı kuşatmakta olduğu ve Almanya'nın bir dünya gücü haline gelmeye çabaladığı iddiası doğrudur.

NATO'nun ve AB'nin Doğu Avrupa'ya yayılmasının daha ileri bir boyutu var. Bu yayılma, Ukrayna'yı ve sonuçta bizzat Rusya'yı bir tür yarı-sömürgeye; Batılı şirketler için bir ucuz emek ve hammadde deposuna; serbest yatırım fonları ve Batılı bankalar için kar kaynağına dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Bu amaçla, onlar, NATO ile AB'ye tabi ve işçi sınıfını vahşice ezen bir yönetime ihtiyaç duyuyorlar.

Yanukoviç'in bir yıl önce imzalamayı reddettiği ve onun devrilmesinin ardından yeni yönetim tarafından kabul edilen Ortaklık Anlaşması'nın amacı buydu.

Bu anlaşma, siyaset seçkinlerini ve orta sınıfın küçük bir kesimini AB'den gelen rüşvetlerle ayartırken, Ukraynalı oligarkların varlıklarını korumakta ve Ukrayna'yı Batılı şirketlere ve bankalara açmaktadır. Onun, nüfusun geniş kesimlerine verebileceği tek şey, "Yunan ilacı", yani, IMF ve AB tarafından saptanmış kemer sıkma programları; sosyal yardım, eğitim, sağlık ve yönetim alanlarındaki harcamalarda büyük kesintiler; fabrikaların kapatılması ve özelleştirilmesidir.

Yanukoviç, Ortaklık Anlaşması'nı başlangıçta desteklemişti ama sonuçta, kendi siyasi geleceğinden kaygı duyduğu için ona karşı çıkmaya karar verdi. O, AB tarafından talep edilen kesintileri, zaten son derece yoksul olan bir ülkede uygulaması durumunda toplumsal bir patlama olacağından korktu. AB derhal büyük kesintiler yapılması konusunda ısrar ederken, Rusya, Ukrayna'ya ucuz krediler teklif etti.

Ukrayna'yı buna rağmen NATO'ya ve AB'ye bağlamak için, bir darbe düzenlemek ve faşist güçleri seferber etmek gerekiyordu. Maidan'daki protestolar, en başından itibaren, Batı destekli güçlerin etkisi altındaydı. ABD Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Victoria Nuland, sonradan, ABD'nin bu güçlere 1991'den beri 5 milyar dolar para yatırması olduğunu kabul etti.

Başlangıçta, yalnızca birkaç bin kişi sokaklara çıkmıştı ve ortada, yaygın bir AB yanlılığının belirtisi yoktu. Kamuoyu yoklamaları, son on yıl boyunca, Ukrayna

halkının yüzde 30-40 kadarının AB ile bütünleşmeden yana olduğunu, hemen hemen aynı oranda insanın Rusya ile birleşmeyi desteklediğini gösteriyor.

Protestoların sözcüleri tanıdık isimlerdi: 2004'teki ABD destekli Turuncu Devrim'in temsilcilerinden Arseniy Yatsenyuk; Almanya'da yaşamış, CDU'ya bağlı Konrad Adenauer Vakfı ile sıkı bağları olan profesyonel boksör Vitali Kliçko; faşist Svoboda partisinin önderi Oleh Tjahnikob. NATO ülkelerinden hükümet üyeleri ve milletvekilleri, diplomatik kurallardan bütünüyle koparak, açıkça, devlet dairelerini kuşatmış olan ve seçilmiş devlet başkanının devrilmesini talep eden göstericilere karıştılar.

Yanukoviç göstericilerin taleplerine boyun eğmeyi reddettiğinde, silahlı sağcı gruplar Maidan'daki olaylara egemen olmaya başladılar. Svoboda, üyelerini, ülkenin batısındaki kalelerinden Kiev'e gönderdi. Aniden, Neo-Nazilerin ve paramiliter milislerin bir ittifakı olan Sağ Sektör ortaya çıktı.

Yanukoviç, 21 Şubat'ta, bir geçici hükümet oluşturulmasını ve erken seçim yapılmasını kabul etmişti. Sağcı milisler tarafından tehdit edilen Yanukoviç, aynı gece kaçtı. 22 Şubat günü, muhalifler Kiev'de iktidarı ele geçirdi. Batılı güçler tarafından örgütlenmiş ve faşist çeteler tarafından desteklenmiş olan bu darbeyi "demokratik devrim" gibi gösterme işi, Batı medyasına ve bir dizi sahte solcu örgüte kaldı.

İktidarın Kiev'deki aşırı milliyetçiler tarafından ele geçirilmesi, özellikle de ülkenin büyük ölçüde Rusça konuşulan doğu bölgesinde korkuya ve paniğe yol açtı. Kırım, Kremlin'in desteğiyle bağımsızlığını ilan etti ve Rusya Federasyonu'na katıldı. Rusya yanlısı ayrılıkçılar Donetsk ile Luhansk'ta iktidarı aldılar ve o zamandan beri merkezi Ukrayna hükümeti ile savaşıyorlar.

Bu arada, ABD ve Almanya, kendilerinin yol açtıkları krizi, sistematik bir şekilde, Rusya üzerindeki askeri ve ekonomik baskıyı arttırmak için kullanıyor. NATO, Doğu Avrupa'ya birlikler gönderdi, Rusya sınırı boyunca gözetleme uçuşlarını arttırdı, Rusya çevresinde kara ve deniz manevraları örgütledi ve sürekli silahlanıyor. ABD ile AB Rusya'ya karşı ekonomik yaptırımlar uyguluyor ve ülkenin uluslararası finansmana erişimini engelliyor.

Bu tehlikeli tırmanmanın ve onunla bağlantılı savaş tehlikesinin gerçek nedenlerini bulmak için, Kremlin'e değil ama Beyaz Saray'a ve Berlin'deki Başbakanlık Binası'na bakmak gerekir. Emperyalist güçler, geçtiğimiz yüzyılın ilk yarısında olduğu gibi, dünya kapitalizminin krizine ve artan toplumsal gerilimlere, savaş ve diktatörlük ile yanıt veriyorlar.

Ferguson'daki olaylar, Amerikan toplumunun bir toplumsal patlamanın eşliğinde olduğunu gösteriyor. Aynı durum, aralıksız kemer sıkma dalgalarının toplumun geniş kesimini yoksulluğa ve işsizliğe sürüklediği Avrupa için de geçerli. Egemen seçkinler, içeride ve dışarıda militarizmle; yeni etki, pazar ve hammadde alanlarının zaptıyla karşılık veriyor ve buna devletin gözetleme ve baskı aygıtlarının geliştirilmesi eşlik ediyor.

Bu gelişmeye karşı koymanın tek bir yolu var: savaşa karşı mücadeleyi onun temel nedeni olan kapitalist sisteme karşı mücadele ile birleştiren bir uluslararası sosyalist işçi sınıfı hareketinin inşası.

Minsk ateşkesi: Tırmanan savaşta bir ara

Peter Schwarz / 13.02.2015

Almanya Başbakanı ile Rusya, Fransa ve Ukrayna devlet başkanları arasında Minsk'te 16 saat süren görüşmeler sonucu Ukrayna'da sağlanan ateşkes, yalnızca, tırmanan savaştaki bir aradır. Anlaşmaya ilişkin az sayıda ayrıntı ortaya çıkmasına karşın, Batılı medya kaynakları, neredeyse ittifak halinde, alınıldığı üzere Rusya Devlet Başkanı'nı suçlayarak, ateşkesin kaçınılmaz başarısızlığını ilan ettiler.

Gerçekte, Minsk anlaşması, bir yıl önce Batı destekli bir darbeyle iktidara gelmiş olan Kiev yönetimi acilen bir soluk almaya ihtiyaç duyduğu için ortaya çıktı.

Ukrayna ordusu, kaçmalar ve birbirini izleyen yenilgiler eliyle zayıflatılmıştı. Giderek daha az sayıda genç, kendi yurttaşlarına ateş açmaya ve yoksulluk ile işsizlikten başka hiçbir şey sunmayan bir rejim için ölmeye istekli. Savaşmak isteyen tek güç, Kiev yönetiminin çok az denetleyebildiği aşırı sağcı gönüllüler.

Ukrayna, mali açıdan iflas etmiş durumda. Onun ekonomik üretimi yüzde 8 azaldı ve döviz rezervleri 6,6 milyar dolara geriledi ki bu, bir aylık ithalatı karşılamaya yetiyor. Minsk anlaşmasının sağlanmasının hemen ardından, Uluslararası Para Fonu, bir yandan yoksullaşmış, savaş yorgunu halkın, öte yandan da devlet aygıtı içindeki aşırı sağcı güçlerin basıncı altında içeriye doğru patlayabilecek olan Petro Poroşenko yönetimine 40 milyar dolarlık bir yardım paketi sözü verdi.

Washington, Minsk görüşmeleri öncesinde Poroşenko'nun elini güçlendirmek için elinden geleni ardına koymadı. ABD'li kaynaklar, silah sevkiyatını ve Ukraynalı askerlerin eğitilmesini savundular. ABD Başkanı Barack Obama, Putin'e, "Ukrayna'daki saldırganlığını iletmeye" devam etmesi durumunda Rusya için "artan bedelleri" olacağı tehdidinde bulunduğu kişisel bir telefon görüşmesi bile yaptı.

Minsk'te, Rus delegasyonu, "Ukrayna'nın egemenliğine ve toprak bütünlüğüne tam saygı"dan Rusya sınırının kontrolünü Kiev'e devretmeye kadar, kapsamlı ödümler verdi. Merkel ile Hollande'ın açıklamalarına göre, Putin, aynı zamanda, ayrılıkçılara anlaşmayı kabul etmeleri yönünde baskı yapmış. Poroşenko da, kendi adına, sürekli olarak anlaşmayı tanımama tehdidinde bulunmuş.

Yaşanan şey, öncelikle Ukrayna'nın iç meselesi ya da Kiev ile Moskova arasında karşılıklı bir meydan okuma değil; çok daha geniş bir jeopolitik çatışmadır.

Washington, Rusya'yı yalıtım ve ezmek amacıyla, 2004'te Ukrayna'daki Turuncu Devrim'i finanse etmiş ve 2014'te Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'e yönelik

darbeyi desteklemiştir. Washington'a göre, bu yalnızca Ukrayna'yı kontrol etme değil, aynı zamanda, Moskova'nın Washington'a karşı Suriye hükümetini desteklediği Ortadoğu'da ve stratejik bir Rusya-Çin ittifakının belirlediği Uzak Doğu'da kendi üstünlüğünü zorla kabul ettirme meselesidir.

Washington, aynı nedenlerle, şimdi Ukrayna'da savaşı canlandırıyor. Önerilen silah sevkiyatlarının amacı budur. Askeri uzmanların Financial Times'a söylediği gibi, bu silahlar Kiev'in savaşı kazanmasını değil ama Rusya'yı "huzursuz Kuzey Kafkasya ve Orta Asya gibi başka cenahlarda daha zedelenebilir hale getiren uzun süreli, daha geniş bir savaş" ile uğraştırmayı sağlayacaktır. Bu uzmanlardan biri, "Ukrayna'daki yıpratma savaşında çarpışacak yeterince Rus askeri yok" diyor.

Almanya, savaş sonrası askeri sınırlama politikasını gömme ve Almanya Cumhurbaşkanı Joachim Gauck'un geçtiğimiz yılın başlarında açıkladığı gibi, dünya politikasında daha büyük bir rol oynama hedefinin bir parçası olarak, Kiev'deki darbeyi ve Poroşenko yönetimini destekledi. Alman egemen sınıfı, hem Birinci hem de İkinci Dünya Savaşlarında Alman orduları tarafından işgal edilmiş olan Ukrayna'ya aktif şekilde müdahale ederek, geleneksel doğuya yayılma politikasının izinden gidiyor.

Washington ile Berlin, başlangıçta uyum içinde davranıyordu. Onlar, Ukrayna'da muhalefeti güçlendirmek, Şubat 2014 darbesini hazırlamak ve Poroşenko yönetimini güçlendirmek için birlikte çalıştılar. Bununla birlikte, ABD'nin kısa süre önceki askeri tırmandırma yönündeki talepler, Berlin'de alarm çanlarını harekete geçirdi.

Alman emperyalizmi, Ukrayna'yı Avrupa Birliği ile bütünleştirme ve Rusya'yı ekonomik yaptırımlar yoluyla zayıflatma amacını korumakla birlikte, savaşın tırmanmasını önlemek istiyor. Bunun, Rusya ile sıkı ekonomik bağlara sahip ve Rusya'nın sağladığı enerjiye bağımlı olan Almanya ile tüm Avrupa üzerinde yıkıcı bir etkisi olacaktır. Uzun süreli bir savaş, kaçınılmaz olarak diğer Avrupa ülkelerine sıçrayacak, göçmen dalgalarına yol açacak ve tüm Avrupa Birliği'ni istikrarsızlaştıracaktır. Merkel ile Hollande'nin Minsk'te bir ateşkes için mücadele etmelerinin nedeni budur.

Merkel, Münih Güvenlik Konferansı'nda, ABD'li yetkililer tarafından sert biçimde eleştirildi. Haftalık Die Zeit, Perşembe günkü bir başyazısında şu şikayette bulundu: "ABD'nin tahammülsüzlüğü Putin'e değil ama Merkel'e yönelik. Avrupa Birliği'nin yaptırımlar politikasının etkisini göstermesi için yeterli zaman tanımayan herkes, Kremlin'in ekmeğine yağ sürüyor. Eğer bir tırmandırma olacaksa, bırakalım bu yaptırımlarla olsun!"

Makale, "Batının, elbette, bölünmemesi gerekiyor. Bu yüzden ABD, bu kez [inisiyatifi] Avrupalı önderlere bırakmalı." sonucuna varıyor.

Washington'ın bunu kabul etmesi çok zor.

Birinci Dünya Savaşı'nın 1914'te Balkanlar'da patlaması bir rastlantı değildi. Bu bölge, milyonlarca cana mal olan dört yıllık bir savaşa giren emperyalist güçlerin örtülen çıkarlarının kesiştiği bir kavşaktı. Benzer şekilde, Ukrayna'daki kriz, dünyayı üçüncü kez uygarlığın sonunu getirebilecek kanlı bir katliama sürüklemekle tehdit eden gerilimleri ve çelişkileri açığa çıkarmaktadır.

Rusya, Ukrayna'daki emperyalist saldırganlığın faili değil, kurbanıdır ama Putin yönetimi, savaş tehlikesine karşı koyma becerisine kesinlikle sahip değildir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından doğan bu rejim, Rus toplumunun en gerici kesimlerini bünyesinde cisimleştirmektedir. Moskova, milliyetçiliği canlandırıp askeri misilleme tehdidinde bulunarak, küresel nükleer savaş göze alıyor.

Son gelişmeler, Dördüncü Enternasyonal'in geçtiğimiz yıl Temmuz ayındaki uyarısını doğrulamaktadır: "Yeni bir dünya savaşı riski, kapitalist sistemin, küresel bir ekonominin gelişmesi ile onun üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dayalı karşıt ulus devletlere bölünmüşlüğü arasındaki asli çelişkilerinden kaynaklanmaktadır."

Savaş tehlikesine karşı koyabilecek tek toplumsal güç, uluslararası işçi sınıfıdır. O, sosyalist bir program temelinde birleşmeli ve militarizm ile savaşın temel nedeni olan kapitalizmi yıkmak için harekete geçmelidir. Bu, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin ve onun şubeleri olan Sosyalist Eşitlik Partilerinin uğruna mücadele ettikleri programdır.

Ukrayna rejimi Nazi işbirlikçilerin itibarını iade ederken komünizmi yasaklıyor

Alex Lantier ve Stefan Steinberg / 16.04.2015

Ukrayna'daki NATO destekli yönetim, 9 Nisan'da, eski bir Sovyet cumhuriyeti olan ülkede tüm komünist sembolleri yasaklarken, II. Dünya Savaşı sırasında etnik kitlesel katliamlar gerçekleştiren Nazi işbirlikçisi güçlerin itibarını iade eden yasaları onayladı.

"Ukrayna'nın bağımsızlığı için savaştan 20. yüzyıl savaşçılarının yasal statüsü ve anılması üzerine" başlıklı yasa, Nazi işbirlikçisi Ukraynalı Milliyetçiler Örgütü (OUN) ve Ukrayna Direniş Ordusu (UPA) dahil, onlarca milliyetçi grubu resmi olarak meşrulaştırıyor. Yasa, devletin ve yerel yönetimlerin bu örgütlerin üyelerine ve onların ailelerine sosyal yardım sağlamasını emrediyor.

Yasa, ayrıca, "OUN'un ve UPA'nın, Ukrayna'nın bağımsızlığına kavuşmasındaki rolünü alenen kınamak yasadışıdır." diyerek, bu listedeki örgütlerin kamuya açık her türlü eleştirisini ceza gerektiren bir suç haline getiriyor.

Kiev rejimi, benzer şekilde, "Ukrayna'nın Savunucusu Günü"nü yasal olarak 23 Şubat'tan 14 Ekim'e alınmasını kabul etti. 23 Şubat Bayramı, Ekim Devrimi'nin ardından, Kızıl Ordu, sonradan Sovyetler Birliği haline gelen topraklarda kapitalizmi

restore etmeyi amaçlayan emperyalist güçler önderliğindeki askeri müdahaleyi püskürttüğü zaman, Kızıl Ordu'nun kuruluşunun kutlandığı bir Sovyet bayramına dayanıyor. Buna karşılık, yeni bayram, UPA'nın kurulduğu gün olduğuna inanılan tarihe işaret ediyor.

9 Nisan'da, ayrıca, Adalet Bakanı Pavel Petronko'nun, Ukrayna'nın 9 Mayıs'tan, yani SSCB'nin II. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanya'sı karşısındaki zaferinin 70. yıldönümü kutlamalarından önce "komünizmden arındırılması" nı sağlama vaadine uygun olarak, ülkedeki tüm komünist sembolleri yasaklayan bir yasa kabul edildi. Bu yasaları geçtiğimiz hafta ulusal televizyonda ilan eden Petrenko, komünist sembollerinin kamuda yasaklanması ile ilgili olarak, "20 yıl önce yapmış olmamız gereken bir şey" dedi.

274'e karşı sıfır oyla kabul edilen komünizm karşıtı yasa, hem komünist hem Nazi rejimlerinin lehine propagandayı ve onların sembollerinin her türlü halka açık gösterimini yasaklayarak, her iki rejimi de "yasal olarak suçlu" ilan etti. Yasa, Sovyet yetkililerine, askeri zaferlere ya da kültürel etkinliklere gönderme yapan binlerce cadde adını, heykeli, kamusal sanat eserini ve II. Dünya Savaşı sırasındaki hizmetler için verilmiş askeri madalyaları yasaklıyor.

Yasa, aynı zamanda, komünizmi desteklemekten suçlanan bütün partilerin, örgütlerin ve medya kuruluşlarının yasaklanmasını emrediyor. Yasa, amacını, "gelecekte bu tür suçların meydana gelmesine izin vermemek ve Ukrayna'nın egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve ulusal güvenliğine yönelik tehdidi ortadan kaldırmak" olarak açıklıyor.

Ukraynalı yetkililer, sinik bir şekilde, komünizmden arındırma yasası altında, hem SSCB'nin orak-çekiç ambleminin hem de Nazilerin gamalı haçının yasadışı olduğunu belirttiler. Bununla birlikte, Ukrayna yasama organının hedefinin faşizm değil ama sosyalizm ve SSCB'nin mirası olduğu ortada.

Gamalı haç yasağı, çoğu kurt başı ya da gamalı haça alternatif daha az açık Nazi yanlısı faşist sembolleri benimseyen Sağ Sektör, Aidar milisleri ve Svobada Partisi gibi Kiev rejimini destekleyen faşizan gruplara zorluk çıkarmayacak. Yasa önergesi, gerçekten de, bu grupların gamalı haç sembolleriyle gösteriş yapmasını engellediği ölçüde, Kiev rejiminin siyasi rengini, uluslararası ölçekte, işçilerden gizlemesine yardımcı olmaktadır.

Daha şimdiden olası bir yasaklanmanın hedefi olan ve parlamento grubu feshedilen Stalinist Ukrayna Komünist Partisi (KPU), daha geniş toplumsal muhalefeti kışkırtabileceği uyarısında bulunarak, yasayı etkisiz bir şekilde protesto etti. KPU'nun önderi Pyotr Simonenko, "Bir savaş gazisi, artık, uğruna kanını döktüğü Kızıl Yıldız Nişanı'nı takmaktan men edilmiş durumda. Tüm bunlar, yalnızca, toplumda daha büyük bir bölünmeye ve savaşın devam etmesine yol açar." dedi.

Bu iğrenç yasalar, Kiev rejiminin ve geçtiğimiz yıl Şubat ayında Sağ Sektör önderliğindeki bir darbeyle onu iktidara taşıyan Washington ile Berlin'in başını çektiği

emperyalist güçlerin canice rolünü açığa çıkarmaktadır. NATO güçleri tarafından desteklenen Kiev rejimi, o zamanlar, Rusya yanlısı Doğu Ukrayna'yı iç savaşa soktu ve bu savaş, şimdi NATO ile Rusya arasında topyekün bir savaşa tırmanma tehlikesi oluşturuyor.

Ukrayna ve onun emperyalist destekçileri, Rusya destekli ayrılıkçılar eliyle doğuda uğradıkları son yenilgiye, her zamankinden daha açık bir şekilde faşist güçlere yaslanarak karşılık veriyorlar. Kiev yönetimi, kemer sıkma önlemlerine ve özellikle askere alma emirlerine yönelik olarak Ukrayna'nın dört bir yanındaki işçiler arasında artan muhalefetten korkuyor. Batıdaki askere alma karşıtı yaygın muhalefetin ortasında, Washington ve onun Avrupalı müttefiklerinin Rusya yanlısı güçlere karşı silahlandırmayı ve eğitmeyi planladığı Sağ Sektör milislerine, Ukrayna silahlı kuvvetlerinin yardımcısı resmi statüsü verildi.

Bu yasaların kabul edilmesi, aynı zamanda, Batı medyasının, faşistlerin Kiev'deki darbeye dahil olduklarına ilişkin haberleri Rus propagandası olarak reddetme girişimini de teşhir etmektedir. Faşistlerin Kiev'deki rejime katıldığı iddialarına, "boş" (New York Times), "bir fantezi" (Guardian) ya da "büyük yalan" (Le Monde) denilerek saldırlmıştı. Ancak şimdi, faşistlere olan sempatisini bizzat Kiev rejimi duyuruyor.

Kiev'in itibarlarını iade ettiği güçler, Avrupa faşizminin en korkunç suçlarına; 6 milyon Musevi'nin öldürüldüğü Musevi Soykırımı'na ve Nazilerin 27 milyon Sovyet yurttaşının ölümüne yol açan SSCB istilasına doğrudan doğruya dahil olmuştur.

Ukraynalı Milliyetçiler Örgütü (OUN), 1929 yılında, Ukrayna'nın bağımsızlığı için savaştan komünizm karşıtı bir örgüt olarak kurulmuştu. Onun II. Dünya Savaşı sırasındaki en büyük grubunun önderi Stepan Bandera, diğer tüm milliyetlerden etnik olarak temizlenmiş bağımsız bir Ukrayna için savaştı.

1941'de Nazilerin SSCB'yi istilasından sonra, 1942'de Volhynia bölgesindeki 200.000 Musevi'nin öldürüldüğü Nazi katliamına yardımcı olan OUN, Sovyetler Birliği ile savaşmak için Nazi Silahlı Kuvvetleri'ne (Wehrmacht) bir yedek güç olarak hizmet etti. OUN, 1943'te, Volhynia ve Galıçya'da bulunan Polonyalıların köylerine karşı, 60.000 ile 100.000 arasında insanı öldürdüğü kendi kitlesel kıyım hareketini başlattı. Bu örgüt, ayrıca, Ukrayna'daki Nazi işgaline karşı savaştan Sovyet yanlısı partizanlara da saldırdı.

CIA, Sovyetler'in Nazileri yenilgiye uğratmasının ve II. Dünya Savaşı'nın sona ermesinin ardından, Sovyetler Birliği'ni hedefleyen gizli eylemler gerçekleştirmesi için OUN'la ilişki kurdu.

Bu faşist suçluların mirasçıları, şimdi, halk tarafından desteklenmeyen Kiev'deki rejimi istikrara kavuşturma, Rusya'ya karşı savaşı tırmandırma ve içerideki yaygın muhalefeti yıldırma amacıyla seferber oluyorlar.

OUN'un itibarını iade eden yasa, babası Roman Nazi emri altında çalışan OUN bağlantılı Bülbül Taburu'na (Ukraynalı Bülbül Grubu Taburu) önderlik etmiş bir Radikal Parti milletvekili olan Yuri Şuheviç tarafından hazırlandı ve teklif edildi.

Hükümetin 9 Mayıs Bayramı korkusu ile Ukrayna'nın Sovyet geçmişinden ve Nazi işgaline karşı mücadeleden herhangi bir şekilde söz etmeyi yasaklamadaki ısrarı, onun politikalarının kitleler tarafından desteklenmediğinin farkında olduğunu; işçi sınıfı içindeki muhalefetin patlayıcı biçimler alabileceğinden kaygılandığını göstermektedir. Nazi yanlısı güçler, faşizm yanlısı muntazam propagandaya rağmen, geçtiğimiz yılki seçimlerde oldukça az destek aldılar (Svobada yüzde 4,71, Sağ Sektör ise yüzde 1,8 oy aldı).

Bu, Ukrayna'da faşizmin itibarının iade edilmesinin, tepeden, Kiev rejimi ve onun emperyalist amirleri tarafından yürütüldüğünün altını çizmektedir.

Kiev darbesinin ikinci yılı

Andrea Peters / 07-08.03.2016

ABD ve onun Avrupalı müttefikleri tarafından desteklenen gitgide artan şiddetli sokak protestoları aylarının ardından iktidardan zor yoluyla uzaklaştırılan Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç'in ülkenin başkentinden kaçmasından bu yana iki yıl geçti. Yanukoviç'in yetkileri, sözde krizi çözmeyi hedeflemiş olan Avrupalı diplomatlar aracılığıyla muhalefet liderleri ile bir anlaşmayı henüz imzalamış olmasına rağmen, Kiev'deki parlamento tarafından elinden alınmıştı. Kiev'in Maidan Meydanı'nda yoğunlaşan protestolardaki önde gelen siyasetçiler tarafından oluşturulmuş neo-faşist bir milis gücü olan Sağ Sektör, hükümetin güvenlik güçleri ile şiddetli çatışma günlerinin ardından, kent merkezinin kontrolünü ele geçirdi ve Yanukoviç'in iktidarda kalmasına izin veren herhangi bir anlaşmayı kabul etmeyeceğini ilan etti.

Ukrayna'nın seçilmiş hükümetini devirme hareketi, Yanukoviç'in Avrupa Birliği ile bir ortaklık anlaşmasını imzalamayı son dakikada reddettiği Kasım 2013'te başlatılmıştı. Yanukoviç, AB'nin talep ettiği yapısal uyum programının, onun ve partisi Bölgeler Partisi'nin geleneksel taban desteğine sahip olduğu Ukrayna'nın ağırlıklı olarak Rusça konuşan doğudaki sanayi bölgelerine darbe vuracağından korkuyordu. Bu, onun yozlaşmış ve zaten halk desteğine sahip olmayan yönetimine karşı bir toplumsal patlamaya neden olacaktı. Yanukoviç, bunun yerine, krediler, ticaret avantajları ve piyasa fiyatının altında doğalgaza sürekli erişim sunan Rusya ile gümrük birliğine katılmaya karar verdi.

Bunun üzerine, Washington ve Avrupa siyaset kurumunun çeşitli kanatları ile bağlara sahip olan muhalefet partileri, gösterileri harekete geçirdiler. Bir iş dünyası seçkinleri tabakası ile nüfusun resmi politika tarafından gölgede bırakılmaktan bıkmış ve AB ile daha yakın bağlardan çıkar sağlamayı uman daha varlıklı kesimleri adına hareket eden

protestolar, Yanukoviç'in oligarşik yönetimine, Rus karşıtı şovenizm ve serbest piyasa politikaları üzerinden karşı çıkıyordu.

Yolsuzluk ve düzen karşıtı biçimsiz sloganları kullanan Maidan protestoları, özellikle ilk aşamalarında ve hükümetin onları bastırma girişiminde bulunduğu sonraki dönemlerde, halkın daha geniş kesimlerinden bir ölçüde destek kazandı. Yine de, Maidan gösterileri, doruk noktalarında, 45 milyonu aşkın bir nüfusa sahip bir ülkede hiçbir zaman 300.000'den fazla insanı kendine çekmedi. Ne kitlesel grevler ne de destek için işçi eylemleri düzenleyen ülkedeki işçiler, bir sınıf olarak, uzak durdular.

Maidan hareketinin siyasi karakteri, hızla netleşti. Ukrayna'nın aşırı milliyetçi ve neo-faşist partilerinden temsilciler, ülkenin süper zenginlerinin yanında ön plana çıktılar. 65 milyon dolarlık bir servete sahip olduğu tahmin edilen Ukraynalı boksör Vitali Kliçko, protestoların sözcülerinden biriydi. Nazi döneminin sembolleriyle donatılmış aşırı sağcı taburlar gösterilerde yürüyüş yaptı ve Maidan'ın hücum kitaları işlevi gördü.

Batılı diplomatlar, Maidan mitinglerinde gövde gösterisi yaptılar ve kendi hedeflerini nasıl güvence altına alacakları konusunda muhalefet liderleriyle sürekli iletişim içinde oldular. ABD Dışişleri Bakanı Yardımcısı Victoria Nuland ile ABD'nin Ukrayna Büyükelçisi Geoffrey Pyatt arasında geçen, sızdırılmış kötü ünlü bir telefon kaydı, Washington'ın Kiev'deki darbe sonrası yönetimin anayasasının belirlenmesinde doğrudan rol aldığı belgeliyordu. Nuland, Kasım 2013'te, ABD'nin, 1991'den beri, "sivil katılımı" ve "demokratik becerileri ve özlemleri" teşvik etme çabası içinde, Ukrayna'ya 5 milyar dolar yatırmış olduğuyla övünüyordu.

Yanukoviç'in 2014'te devrilmesi, ABD'nin, Rusya sınırlarında Washington ile yakın bağlara sahip uysal bir kukla rejim kurma yönündeki çoktandır devam eden çabalarının doruk noktasıydı. Bu operasyonunun nihai hedefi, Rusya'yı, onun olası parçalanmasını ve dolayısıyla ABD'ye Avrasya anakarası üzerinde hegemonya kurma imkanı sağlamayı kapsayacak şekilde, yeni-sömürge konumuna indirgemektir.

2004'teki "Turuncu Devrim"de, Amerikan destekli Viktor Yuşçenko, sokak protestolarının eşlik ettiği tartışmalı bir seçimde iktidarı Yanukoviç'ten zorla alabilmişti. Ama Yuşçenko ve onun kısa süreli eski müttefiki Yulia Timoşenko, halk desteğini hızla kaybetti. Onların yozlaşmış serbest piyasa politikaları, varlıklı üst orta sınıf tabakaları ve ülkenin oligarklarını zenginleştirirken, işçilerin yaşam standartlarını aşağı çekmişti. 2010 yılında, Moskova ile yakın bağlarını koruyan Yanukoviç, devlet başkanlığı seçimlerini kazandı.

Yanukoviç'in 2014'te hükümetinin ABD'ye ve AB'ye yönelik tutumunu değiştirmedeki isteksizliği, Batılı emperyalizm tarafından kabul edilemez görüldü. 2014 başında barışçıl iddialarından vazgeçtiğini ve açık bir şekilde militarizm ve gerçekçi politika yoluna döndüğünü ilan eden Almanya, ABD ile birlikte, Yanukoviç'i görevden ayrılmaya zorlamakta kararlıydı. 2011'de ABD destekli bir darbe sırasında vahşice öldürülmüş olan Muammer Kaddafi'ninkine benzer bir sona uğrayacağından korkan

Yanukoviç, ülkeden kaçtı. Maidan'ın arkasında duran sağcı güçler, Ukrayna'nın yeni hükümeti olarak başa geçirildi.

Yeni yönetimin başına, Timoşenko'nun milliyetçi Anavatan Partisi'nin önderlerinden Arseniy Yatsenyuk geçti. Timoşenko, kısa süre sonra, Ruslara karşı bir "yakıp yıkma" politikası; Ukrayna nüfusunun yüzde 17'sini oluşturan ve dilleri, etnik Ukraynalılar dahil olmak üzere, ülkenin büyük kısmında konuşulan "bu pislikleri öldürme" çağrısı yapacaktı.

Yatsenyuk, 1991'de Ukrayna Sosyal-Ulusal Partisi olarak kurulmuş neo-faşist örgüt Svoboda'ya altı bakanlık verdi. Artık ABD ve Almanya tarafından "demokratik" Maidan hareketi içindeki önde gelen güç olarak kucaklanan Svoboda, 2012'de, Avrupa Parlamentosu tarafından, "ırkçı, Musevi karşıtı ve yabancı düşmanı görüşleri" nedeniyle kınanmıştı. Avrupa Parlamentosu, o sıralarda, Ukrayna parlamentosuna, Svoboda ile "işbirliği yapma, onu destekleme ya da onunla koalisyon kurma" diye seslenmişti. Partinin önderi Oleh Tyahnybok, "Ukrayna'yı kontrol eden Rus-Musevi mafyası"nı ezme kararlılığını defalarca ilan etti.

İki yıl sonra, Ukrayna ne durumda? Şubat 2014 darbesinin Avrupa'da ve uluslararası ölçekte hangi kapsamlı sonuçları oldu?

Ukrayna'daki Maidan operasyonu, dünyayı savaşın eşiğine getirmiştir. Olayın hemen ardından, ülkenin ağırlıklı olarak Rusça konuşan güneydoğusunda, halkın Ukrayna'dan ayrılmayı talep ettiği muhalefet patlak verdi. Kiev, buna kaba kuvvetle karşılık verdi. Daha sonra, Kırım'ın ezici çoğunlukla Rus olan nüfusu, Rusya ile yeniden birleşme yönünde oy verdi ve ardından, yarımada Rusya tarafından ilhak edildi.

Bu, Kırım'da ve Doğu Ukrayna'da askeri saldırganlıkla suçlanan Kremlin'e karşı histerik bir kampanyaya yol açtı. Rusya, Doğu Avrupa'ya egemen olma ve eski SSCB topraklarında yeniden bir imparatorluk kurma peşinde olmakla suçlandı. New York Times, Ukrayna'nın güneydoğusunu istila eden maskeli Rus askerlerinin fotografik kanıtı gibi görünen ve kendisine ABD hükümeti tarafından servis edilmiş olan fotoğrafları yayınladı. Bu, gazetenin, üzerinde oynanmış fotoğraflara dayanan ve geri çekmek zorunda kaldığı bir hikayeydi. Malezya Havayolları'na ait uçak Ukrayna'da düşerek parçalandığında, ABD ve müttefikleri, uçağın düşürülmesinden Kremlin'i ve Ukrayna'nın güneydoğusundaki Rusya destekli ayrılıkçıları suçladılar. Bunu desteklemek için, bugüne kadar hiçbir somut kanıt gösterilmedi ve uçağın düşürülmesinden kimin sorumlu olduğu, bugüne kadar hala çözülmemiş olarak duruyor.

Tüm bunlar, Rusya sınırları boyunca çok büyük bir ABD-NATO askeri yığınağını meşrulaştırmak için kullanıldı. NATO güçleri Baltık devletlerinde konuşlandırılıyor, Karadeniz'de askeri tatbikatlar gerçekleştiriliyor, Polonya doğu komşusu ile savaşa hazırlanıyor ve iddia edilen Rus saldırganlığını caydırmakla bağlantılı olarak, neredeyse her zaman nükleer silahların kullanılması olasılığından söz ediliyor.

ABD Başkanı Obama, Eylül 2014'te, Estonya'yı ziyareti sırasında, Moskova'ya düşman sağcı milliyetçi yönetimler tarafından yönetilen Baltık devletlerini savunmaya "sarsılmaz", "sonsuz", ve "kırılmaz" bağlılığını ilan etti. ABD hükümeti, Amerikan halkının düşüncelerini bütünüyle hiçe sayarak, Estonya, Letonya ya da Litvanya ile Moskova arasında bir çatışma durumunda nükleer silahlı Rusya'ya savaş açma sözü verdi.

ABD ve Avrupa, Putin hükümetini istikrarsızlaştırma ve Rusya'nın parçalanmasını kışkırtma çabası içinde, Moskova'ya, döviz spekülasyonu ve petrol fiyatında bir çöküş ile birlikte ülkeyi durgunluğa itmiş ve yaşam standartlarını çarpıcı bir biçimde aşındırmış olan ekonomik yaptırımlar uyguladı.

Ukrayna'ya gelince; ülkenin ekonomisi, 2015 yılında yüzde 10 daraldı. Kiev, Uluslararası Para Fonu'nun taleplerini karşılamak için sosyal programlara yapılan harcamaları kesti, ücretleri dondurdu, kamu çalışanlarını işten çıkardı ve tüketicilere ödediği kamu hizmetlerinin fiyatlarını keskin bir şekilde arttırdı. Hükümet, geçtiğimiz yıl, doğalgazın bedelini yüzde 285, suyun fiyatını ise yüzde 70'den fazla arttırdı. Öğretmenlerin yüzde 15'i işten çıkarıldı. Hükümetin ekonomide "reform yapmak" için yeterince hızlı hareket etmediğinde ısrar eden IMF, hala, 35 milyar dolarlık bir kurtarma paketinin üçüncü dilimini vermeyi reddediyor.

2015'in ortasında, Ukrayna nüfusunun üçte biri, ortalama aylık ücretin yaklaşık 1.176 grivna (50 dolar) olduğu koşullarda, yoksulluk sınırının altında yaşıyordu. Dünya Bankası verilerine göre, bu, [yoksullukta] 2013'e göre yaklaşık dört katlık bir artış. Geçtiğimiz yıl, genç işsizlik oranı, Ukrayna'nın SSCB'nin dağılmasının parçası olarak bağımsız bir devlet haline geldiği 1991'den bu yana en yüksek seviye olan yüzde 23'e ulaştı.

Hükümet ve aşırı sağcı paramiliter taburların Rusya yanlısı ayrılıkçı hareketi bastırmaya çalıştığı Ukrayna'nın Donbass bölgesinden, bir buçuk milyon insan kaçmış durumda. Sığınmacı seli, bir açlık krizi ortaya çıkardı. Dünya Gıda Programı, yerinden edilmiş tahminen 260.000 insana yemek vermek için acil olarak 35 milyon dolara ihtiyaç duyuyor. Doğu Ukrayna'daki savaş, günde tahminen 5 milyon dolara mal oluyor ve 9.000'den fazla ölüme yol açmış durumda.

Yaygın firarlar ve zorunlu askerliğe yönelik kitlesel muhalefetin ağırlığı altında dağılmış olan Ukrayna silahlı kuvvetleri, Amerikan askeri danışmanlarının yardımı ve Washington'dan nakit akışları ile destekleniyor. Ukrayna ordusu, hükümetin çoğu kez kontrol etmekten aciz olduğu yağmacı neo-faşist çetelerle işbirliği yapıyor. Bizzat Kiev'deki yönetim, bu milisler hakkında, kaçırma, cinayet, silahlı saldırı ve soygun nedeniyle soruşturmalar açıyor.

"Çikolata Kralı" oligark Devlet Başkanı Petro Poroşenko başkanlığındaki hükümet, ateşli sağcılardan, aşırı milliyetçilerden, komünizm karşıtlarından ve açık Nazi sempatanlarından oluşan kadrolarla çalışmaya devam ediyor. Svobada Partisi'nin üyesi ve Sağ Sektör'ün önderi olan Dmitro Yaroş, hükümete askeri danışman olarak

hizmet ediyor. Aşırı sağcı şiddet, ülkenin dört bir yanında düzenli olarak patlak veriyor. Ukrayna milliyetçisi çeteler, geçtiğimiz ay, Maidan'ın ikinci yıldönümünü anmak için Kiev, Lviv ve Mariupol'deki Rus bankalarını yakıp yağmaladılar. Amerikan özel istihbarat düşünce kuruluşu Stratfor, ülkede "sağcı hareketlerin yaygınlaşması" hakkında yazı yazıyor.

Nüfusun geneli, Yanukoviç'ten sonraki hükümetten nefret ediyor. Poroşenko'ya olan destek, Mayıs 2014'te yetkiyi almasından bu yana 30 puan düşmüş durumda ve şu anda, öncelinin oldukça altında, sadece yüzde 17 oranında. Poroşenko'dan daha fazla nefret edilen muhtemelen tek kişi, IMF'nin meydandaki celladı olan Başbakan Yatsenyuk'tur. O, halkın yüzde 8'inin desteğine sahip ve geçtiğimiz ay parlamentoda yapılan bir güven oylamasından zar zor sağ çıktı.

Maidan'ın Ukrayna'da demokratik bir rönesansı başlatacağı iddiası, paramparça olmuş durumda. Aynısı, Yanukoviç'in zorla görevden alınmasının, hükümetin barışçıl protestoculara yönelik katliamına karşı savunma amaçlı bir karşılık olduğu argümanı için de geçerli. Kışkırtmasız bir saldırıda göstericilerin Yanukoviç'in güvenlik güçleri (Berkut) tarafından öldürüldüğü ileri sürülen 20 Şubat 2014 "keskin nişancı katliamı"nın, bilim insanı Ivan Katchanovski'nin sözleriyle, "hükümeti devirme ve iktidarı ele geçirme amacıyla akıllıca planlanmış ve gerçekleştirilmiş bir yanıtma hareketi" olduğunun kanıtları ortaya çıkmaya devam ediyor. En son, bir Maidan tetikçisi olan Ivan Bubenchik, kendisinin, güvenlik güçleri kalabalığa ateş açmadan önce iki Berkut komutanını vurarak öldürdüğünü itiraf etti.

Geçtiğimiz iki yılın olayları, Dünya Sosyalist Web Sitesi'nin (WSWS) ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin tutumunun doğruluğunu kanıtlamıştır. WSWS, yorulmak bilmez bir şekilde, Maidan'ın arkasındaki sağcı güçleri teşhir etmiş ve Kiev darbesinin tehlikeli sonuçlarına dikkat çekmişti. WSWS, olayın kökenlerini, Sovyetler Birliği'nin Stalinist Komünist Parti bürokrasisi eliyle dağıtılması, ABD emperyalizminin Avrasya üzerinde egemenlik kurma yönündeki doymak bilmez yönelimi ve yalnızca, işçi sınıfı zararına edinilmiş kendi yağmaya dayanan servetini savunma peşinde koşan Rus egemen seçkinlerinin gerici karakteri bağlamında açıklamıştı.

25 Şubat 2014, şöyle yazmıştı: "Ukrayna'daki son olaylar, uluslararası işçi sınıfına yönelik bir uyarıdır. Ukrayna'daki durum, işçilerin kendilerine siyasi gelişmelere bağımsız olarak müdahale etme olanağı sağlayacak bir perspektiften ve partiden yoksun olduğu koşullar altında, son derece gerici bir yönde ilerlemiştir. Avrupa'da Hitler'in Üçüncü İmparatorluk'unun 1945'te yıkılmasından bu yana düşünülemez olan şey gerçekleşmiştir: ABD ve Almanya ülkeyi kıyasıya ve çekinmeden istikrarsızlaştırırken, faşistler sahadaki belirleyici güç haline gelmiş durumda."

Sahte sol ve Maidan

Şubat 2014'te, Ukrayna Devlet Başkanı Viktor Yanukoviç, ABD ve Almanya tarafından desteklenen sağcı bir darbe ile devrildi. Dünya Sosyalist Web Sitesi, bu olaya giden

aylarda ve sonrasında, Yanukoviç'e yönelik kitlesel hoşnutsuzluğu Washington ve Berlin ile yakın bağlara sahip ve şiddetli biçimde Rus karşıtı bir hükümet kurmak için kendi çıkarına kullanan serbest piyasa yanlılarından, aşırı milliyetçilerden ve neo-faşistlerden oluşan bir bileşimin önderliği ettiği "Maidan" hareketinin arkasındaki güçleri teşhir etti.

WSWS'nin o zamanki ve şimdiki çözümlemesi, onunla, Maidan "devrimi"ne alkış tutan ve bu olayın bir tür ilerici karakter taşıdığını iddia eden ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt (ISO), Fransa'daki Anti-Kapitalist Parti (NPA) ve Rusya Sosyalist Hareketi (RSM) gibi bir dizi sahte sol eğilimi birbirinden ayıran devasa uçurumu göstermektedir. Yanukoviç'in devrilmesini "sol"un kendi amaçları için yararlanabileceği olumlu bir dönüşüm olarak selamlayan sahte sol, darbenin gerçek hedefinin Yanukoviç'in anti-demokratik ve yozlaşmış uygulamaları değil ama Ukrayna, Rusya ve dünya işçi sınıfı olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalıştı.

Bu örgütler, bu tavrı ortaya koyarken, tek kelimeyle emperyalizme yeni bir nüfuz alanı için desteklerini sundular. Libya'daki ve Suriye'deki müdahaleleri destekleyen, rejim değişikliği için emperyalist savaşları demokratik devrimler olarak betimleyen bu örgütler, Washington'ın, Berlin'in ve onların Ukrayna'daki faşist vekil güçlerinin arkasında hizaya geçtiler. Örneğin, NPA'dan Gilber Achcar, 2011'de şöyle yazıyordu: "Her genel kural istisnalara izin verir. Bu, emperyalist güçlerin BM tarafından yetkilendirilmiş askeri müdahalelerinin bütünüyle gerici oldukları ve asla insani ya da olumlu bir amaca ulaşamayacakları genel kuralını da kapsamaktadır."

Rusya Sosyalist Hareketi (RSM), en başından beri, Maidan protestolarının önde gelen bir sözcüsü işlevi gördü. 2011'de kurulan bu örgüt, dünya çapındaki sahte sol benzerleri gibi, amacının geniş bir "anti-kapitalist solcular" koalisyonu yaratmak olduğunu ilan etti. RSM, Troçkizmi ve Troçki'nin, Rus Devrimi'nin Stalin'in yönetimi altındaki ulusalçı yozlaşmasına karşı mücadelesinin derslerini reddetti. O, kendisini göçmen karşıtı şovenizme uyarladı ve ekonomik ulusalçılığı destekledi.

RSM, bugün Rusya'daki "sol"un karşı karşıya olduğu başlıca görevin, bir "demokratik devrim" uğruna mücadele olduğunu savunmaktadır. O, bu temelde, çeşitli kimlik politikası biçimlerini destekliyor. RSM, serbest piyasa kapitalizmi savunucularını, sendika bürokratlarını ve Stalinistleri kapsayan hem liberal hem de açıkça sağcı bir dizi güçlerle koalisyon oluşturdu. 2011-2012'deki Putin karşıtı protestolar sırasında, grubun önde gelen bir hizbi, blog yazarı Aleksey Navalni'nin sağcı Rus milliyetçisi ve yolsuzluk karşıtı kampanyasını "halk politikasına açılan kapı" olarak memnuniyetle karşıladı.

Maidan protestoları sırasında, gösterilerdeki işçilere ve solculara yönelik saldırılara ilişkin haberler ve Lenin heykellerini parçalayan protestocuların fotoğrafları medyayı sarsarken, RSM, Maidan'ın bırakılmayacağına ısrar ediyordu. Ocak 2014 sonunda, WSWS, Batı destekli Ukrayna muhalefetinin iktidarı almak için bir iç savaş kışkırtmaya

kararlı olduğu uyarısında bulunduğu sırada, RSM'nin İşçi Platformu grubu, "Biz, bugünün Ukrayna'sında, en gerçek devrimci durumu görüyoruz." diye ilan ediyordu.

RSM, aynı gün yayınlanan, "Maidan Bizim Savaşımız Değil mi?" başlıklı bir diğerk açıklamada, protestolara katılmaya karşı çıkanları, ellerini kirletmek istemeyen "cahillere" olarak tanımlıyordu. O, "Bu, bizim hareketimiz! Bu, bizim savaşımız!" diye duyurdu.

St. Petersburg RSM'nin önde gelen üyelerinden Ivan Ovsianikov, "Ukrayna'daki olayları Lvov faşistlerinin, ABD Dışışleri Bakanlığı uzmanlarının bir darbesi olarak sunan Rus resmi propagandası yanlıştır." diye ısrar ediyordu. Ancak o, daha sonra, bu nitelemenin, kendisinin üzerinde durmayı ihmal ettiği bir "yarı gerçeğe" dayandığını itiraf etti.

Görüşleri çeşitli çizgilerden sahte sol yayınlarda geniş ölçüde yayınlanan bir RSM üyesi olan Ilya Budraitskis, aşırı sağın Maidan gösterilerindeki baskın varlığını canı gönülden kabul ediyordu. O, faşist Sağ Sektör'ü, "cesur savaşçılar" olarak tanımladı. Budraitskis, kendisine neo-Nazilerin harekete egemen olduğu varsayıldığında "sol"un ne yapması gerektiği sorulduğunda, "sol"un bu güçlerin yanında yer almak zorunda olduğunu söyledi. O, şöyle yazdı: "Elbette, bu, hoş karşılanmayacağı için sevgili kızıl bayrağımı evde bırakmam gerektiği anlamına gelir. Ne fark eder? Ben insanlarla siyasi ilişki kurmak istiyorum. Radikal, başarı getiren şeydir."

20 Şubat 2014'te, gözlemciler, Sağ Sektör'ün el yapımı napalm bombası kullanmasını içeren vahşii şiddet eylemleriyle giderek daha fazla dehşete düşerken, RSM, "Zorba yönetim için merhamet beslemeyin" başlıklı bir makale yayınladı. Makaleye, Ukraynalı bir güvenlik görevlisinin muhtemelen bir yaygın bombası saldırısının ardından diri diri yandığı bir fotoğraf eşlik ediyordu.

Budraitskis, Ukrayna'da, birincil hedefi Ukrayna Komünist Partisi'ni (KPU) dize getirmek olan bir "Sol Sektör" inşa etmenin gerekli olduğunu savundu. O, "[KPU'nun] aşğılık varlığına bir son verilmesi"ni memnuniyetle karşıladı ve aşırı sağın KPU ile birlikte Yanukoviç'in Rusça konuşan Bölgeler Partisi'nin de yasaklanması çağrısının gerici bir talep değil ama bu örgütlerin oligarklar ve Rusya ile bağlantılarına yönelik yaygın düşmanlığın olumlu bir belirtisi olduğunda ısrar etti. Budraitskis, yeni Ukrayna hükümetinin KPU'yu yasadışı ilan etmesi ve tüm komünist dönem sembollerini yasaklaması ile birlikte, istediğini aldı.

Bu komünizm karşıtlığına, Maidan'ın aşırı Ukrayna milliyetçiliğine yaltaklanan bir tutum eşlik ediyordu. RSM, örneğin, Maidan'ın ilerici olduğu; çünkü halkın Rus boyunduruğundan kurtulma arzusunu ifade ettiği konusunda diretti ki bu tutum, Ukrayna milliyetçilerinininkiyle özdeşti. Nisan 2014'te, RSM'den Maksim Osadchik, coşkuyla şöyle yazıyordu: "Maidan, yalnızca bir demokratik devrim değil ama aynı zamanda siyasi bir ulus oluşumundaki nihai eylemdir. İki kış ayı, Ukrayna'ya tüm özniteliklerini verdi: ulusal gurur, ulusal bir efsane ve ulusal şehitler." "Ulusal gurur",

Ukraynalı Nazi işbirlikçilerinin saygınlıklarının iade edilmesini kapsıyordu ki bu, onun aldırmadığı bir olguydu.

RSM'nin ve diğer Kiev yanlısı sahte sol güçlerin milliyetçiliğe ve ayrılıkçılığa desteği, yalnızca Batı emperyalizmin çıkarlarına hizmet ettikleri ve Rusya'nın etnik-milliyetçi temelde parçalanmasına ideolojik zemin hazırladıkları durumlara vardı. Kiev hükümeti, Ukrayna'nın büyük bir çoğunlukla Rusça konuşan doğu bölgelerindeki egemenliğine yönelik halk muhalefeti fiziksel olarak ezmeye çalışırken, RSM, Moskova ile birleşmeyi ezici bir çoğunlukla destekleyen yarımadadaki bir halk referandumunun ardından, Rusya'nın Kırım'ı topraklarına katmasını "emperyalist yağma" olarak suçlamakla meşguldü. RSM, Batılı başkentler ile medyadan yayılan Rus karşıtı histerik propagandayı sahiplenmişti.

Uluslararası Sosyalist Örgüt'ün (ISO) Sosyalist İşçi [Socialist Worker] adlı gazetesi de, aynı şekilde, Putin hükümetine yönelik suçlamalarla doluydu. Örgüt, Mart 2014'te, "ABD'deki ve Avrupa'daki bazı solcular"ı, "'asıl düşman', emperyalizm, içeride." diye ısrar ettikleri gerekçesiyle kınadı. ISO'ya göre, bunu yapmak, "Yanukoviç yönetimini deviren kitlesel ayaklanmayı suçlamak ve kendi 'arka bahçeleri'nde iktidarlarını korumaya çalışan Rus emperyalistlerinin yalan gerekçelerini kabul etmek" anlamına geliyordu.

RSM'nin aynı ekseninde olduğu Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti (NPA), Maidan darbesinin birinci yıldönümünü anmak için, Troçkizm karşıtı Dördüncü Enternasyonal'in Birleşik Sekreterliği tarafından üretilmiş, Kiev yanlısı güçlere faşistlerin önderlik ettiğini söyleyenlerin Moskova'nın propagandasını yaptığını ima eden bir açıklama yayınladı. Bu açıklama, Ukrayna'daki aşırı milliyetçilerin öne çıkmasından, "Büyük Rus politikalarının geçmiş deneyimini, Putin rejiminin baskıcı doğasını, Donbass'taki savaşı ve Kırım'ın Rusya tarafından ilhakını" sorumlu tutuyordu.

Tüm bu grupların başlıca hedefi, Amerikan, Alman ve Fransız emperyalizminin Ortadoğu'daki ve diğer yerlerdeki askeri müdahalelerini ve rejim değişikliği operasyonlarını desteklerken bile, eşcinsel karşıtı bağnazlıktan Suriye'deki iç savaşa kadar her şey için kınadıkları Putin hükümetiydi ve hala da öyledir.

Dünya Sosyalist Web Sitesi, Kremlin yönetimine ve onun temsil ettiği kapitalist oligarşiye uzlaşmaz bir şekilde düşmandır. Bu seçkinlerin gücü ve serveti, onlara, 1980'lerde kendisini mülk sahibi bir sınıfa dönüştürmek amacıyla Rus Devrimi tarafından kurulmuş olan ulusallaştırılmış mülkiyet ilişkilerini ortadan kaldırmaya girişen Stalinist bürokrasi tarafından verilmişti. Putin hükümeti, mevcut ekonomik ve jeopolitik krizden çıkış yolunu, içeride acımasız kemer sıkma önlemleri, bir tür karşılıklı uzlaşma için Washington'a ve Avrupa'ya ricalar ve askeri güç uygulama yoluyla bulma peşinde koşuyor. O, işçi sınıfının düşmanıdır.

Bununla birlikte, sahte solun Rusya'yı "emperyalist" olarak suçlaması, Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupalı güçlerin suçlarını önemsiz göstermekten ve örtbas

etmekten başka bir amaç taşıyor. Bu örgütler, “Rus emperyalizmi”ne karşı sözüm ona “insani müdahaleler”i, “ulusal kurtuluş” mücadelelerini ve sözde demokratik “renk devrimleri”ni destekleyerek, Washington’ın ve Berlin’in yağmacı ve yeni-sömürgeci politikalarına bir örtü sağlamaya çalışıyorlar. RSM, Nisan 2014’te şöyle yazıyordu: “Batı Avrupa’daki herhangi bir ülkeden ve hatta Amerika Birleşik Devletleri’nden çok daha sağcı olan bir toplumda yaşadığımızı kabul etmenin zamanı geldi.” Bu, hem Rusya’yı hem de Çin’i yarı-sömürgeci konumuna indirmek isteyen Batılı emperyalizmin saldırgan ve militarist politikalarının arkasında hizaya geçmeyi meşrulaştırmaktan başka bir şey değildi.

RSM, bugün, Kiev’deki aşırı sağcı darbenin Vladimir Lenin’in ve Bolşeviklerin desteklediği 1905 Rus Devrimi’ne eşdeğer olduğunu iddia ederek, Maidan hareketine Marksist kimlik vermeye çalışıyor. Örgüt, “Lenin Maidan’da” başlıklı bir makalede şunları yazıyor: “Geçtiğimiz dönemin ‘renk devrimleri’, bize, iktidarın bir grup seçkinden diğerine değil ama bir halk hareketinden doğan öz-örgütlenme organlarına geçişinin örneklerini verdi.” RSM, özünde, şimdiki hükümeti ve onun kemer sıkma önlemlerini desteklemeye önemli bir destek işlevi gören, Maidan’ın dışında biçimlenmiş aşırı milliyetçi milislerin, bir tür “proletarya ile köylülüğün demokratik diktatörlüğü”ne eşit olduğunu iddia etmektedir.

Peki, sahte sol içindekilerden Maidan’a ve Kiev yönetimine karşı çıktıklarını iddia edenler?

Başlangıçta, Şubat 2014’te, Maidan hareketinde aşırı sağcı güçlerin baskın olmasının, “Maidan’da (ya da onun yörüngesinde) yer alınmaması, orada aktif olunmaması ve devlet kontrolünün geçici zayıflamasıyla siyasi yaşamın yeni ‘Maidan sonrası’ aşamasına girilebilecek özerk kişisel alanlar yaratmak için gerçekten ortaya çıkan iktidar boşluğunun kullanılmaması gerektiği anlamına gelmez.” diyen Rus sahte solunun ünlü figürü Boris Kagarlitski, sonradan, Kiev hükümetini kınamaya ve Ukrayna’daki Donbass’ta bir Novorossiya (Yeni Rusya) kurulması çağrısında bulunmaya başladı.

Kagarlitsky, Rusya’da uzun süredir siyasi faaliyet yürütmektedir. O, 1980’lerde, Mikhail Gorbaçov’un piyasa yanlısı perestroykasının bir yandaşydı ve SSCB’de kapitalizmin restorasyonunu destekledi. Birkaç yıl öncesine kadar, RSM ile yakın bir şekilde işbirliği yapıyordu. O, Komünist Parti ve Rusya’nın sendika bürokrasisi ile yakın ilişkilerini sürdürüyor.

Kagarlitsky, Temmuz 2014’te, Kırım yarımadasındaki Yalta’da, Maidan ve Ukrayna’nın güneydoğusunda patlak veren Rusya yanlısı ayrılıkçı hareket üzerine bir “bildirge” yayınlamak üzere birkaç sahte sol güç ile bir birlik oluşturdu. Bildirge, bölgedeki ayrılıkçıların, sola itilebilecek ve “halkın çıkarlarını ve çok yönlü gelişmesi”ni güvenceye almış, sömürücü özel mülkiyeti ve “faizci mali sermaye”yi yasaklayan, emekli maaşları ve sosyal yardım sağlayan bir devletin yaratılmasıyla sonuçlanabilecek bir “halk kurtuluş devrimi”ne önderlik ettiklerini savunuyordu.

Böyle bir şey ne yaşandı ne de yaşanabilirdi. Ukrayna'nın Donbass'taki ayrılıkçı bölgelerinde iktidara gelen güçler, bölgede Kiev darbesine karşı var olan gerçek halk muhalefetine solcu temsilcileri değildi. Onlar, Kiev hükümetine desteğin çökmesi ve savaştan kaçan nüfusun toplu göçü eliyle yaratılmış siyasi boşluğu dolduran sağcı Rus milliyetçilerinin, kapitalizm yanlılarının ve hatta monarşist unsurların bir karışımıydı. Başlangıçta halk içinde bir taban bulmak için solcu duyarlılıktan ve Sovyet geçmişine duyulan özlemden kendi paylarına yararlanma yönünde bir ön girişim söz konusuydu ama bu, gerici, milliyetçi bir bakış açısı için bir maskeydi.

Örneğin, "Donetsk Halk Cumhuriyeti"nin (DPR) önderleri, resmi törenlerde Enternasyonal marşını çalarken, Rus Ortodoksluğunu devlet dini ilan ettiler. 8 Temmuz 2014'te, DPR ordu komutanı Strelkov şunları söyledi: "Bizler, burada, özellikle Rusya için ve Donetsk Cumhuriyeti halkının hakları uğruna mücadele ediyoruz. Bizler, burada, SSCB ve SSCB'nin bir parçası olarak Donetsk halkının hakları uğruna savaşıyoruz. Evrensel, kutsal Anavatanımız olarak SSCB için." Sovyetler Birliği'nin devrimci ve enternasyonalist kökenlerinin bir reddi olan bu sözler, Stalinizmin ve Rus şovenizminin kaba bir ürünüdür.

Bu "Halk Cumhuriyetleri"nin önderleri, başından itibaren, açık bir şekilde, "mülklere el koyan ve onları ulusallaştıran komünistlerle hiçbir ilişkileri" olmadığını belirttiler ve "özel mülkiyet hakkı"na "saygı"da ısrar ettiler. Rus aşırı sağcı Ulusal Bolşevik Partisi'nin başındaki Eduard Limonov, sahte solun "Novorossiya" projesini, "kızıl-kahverengi" bir ittifak olarak övdü.

Şimdi, Kagarlitski ve onun çevresinde gruplaşanlar, Novorossiya'nın başarısızlığına ağtılar yakıyor ve bunun, -kendi neo-liberal gündemini ve bürokratik çıkarlarını savunmak için Ukrayna'nın güneydoğusuna müdahale etmiş olan- Kremlin'in Rus ulusuna ihanetinin ürünü olduğunu savunuyorlar. Kagarlitski'nin web sitesi Rabkor'da yakın zamanda yayınlanan bir başyazı, şunları belirtiyor: "Novorossiya'da yeni, şu anda Rusya'da olandan (Ukrayna'nın lafını bile etmiyoruz) daha demokratik ve daha ilerici bir devlet yaratmanın mümkün olacağı umudu, hiçbir zaman gerçekleşmedi. Bunun nedeni, bu umutların temelsiz olması değildi. Tam tersine. Bu umutlar, bütünüyle gerçektir. Hem biz ve fikirdaşlarımız hem de Kremlin yönetimi bunu anlamıştı ve yazık ki... [Kremlin], Novorossiya hareketindeki yaşayan ve ilerici olan ne varsa bastırmaya ağırlık verdi."

Ürettiği her türlü zenginlik için uluslararası pazarlara erişime bütünüyle bağımlı ve Batı ile Rusya arasındaki patlayıcı bir çatışmanın merkezindeki, sanayisizleştirme eliyle yağmalanmış Doğu Avrupa'nın ve güneydoğu Rusya'nın yoksul bir bölümünde, halkın refahını garanti altına alan ilerici bir devletin oluşturulabileceği düşüncesi, saçma ve gericidir. Bu, Stalinist "tek ülkede sosyalizm" programının sosyalizme atıfta bile bulunmayan bir tekrardan başka bir şey değildir.

Ukrayna Başbakanı Yatsenyuk derinleşen siyasi krizin ortasında istifa etti

David Levine / 12.04.2016

Ukrayna Başbakanı Arseniy Yatsenyuk, Pazar günü istifa ettiğini açıkladı. Ukrayna Parlamentosu (Verkhovna Rada), 12 Nisan Salı günü başbakanın istifasını kabul etmeyi oylayacak. Onun yerine başbakan olarak Petro Poroşenko Bloku'nun bir üyesi olan meclis başkanı Volodymyr Groysman geçecek.

Yatsenyuk, büyük siyasi skandalların ve krizlerin sık sık ve düzenli olarak meydana geldiği bir ülkede, Ukrayna'nın en nefret edilen politikacısı olarak hükümetten ayrılıyor.

Geçtiğimiz aylarda, çok sayıda kamuoyu yoklaması, Yatsenyuk'un ve partisi Halk Cephesi'nin destek oranının, onu Avrupa'daki en az desteklenen siyasi kişilerden biri yapacak şekilde, yüzde 1 ile yüzde 8 aralığında olduğunu tahmin etmişti. Bir ankete göre, katılımcıların yaklaşık yüzde 70'i istifasını onaylıyordu.

Yatsenyuk, ilk olarak, 2014 Şubat ayının sonunda, eski devlet başkanı Viktor Yanukoviç'i ülkeden kaçmaya zorlayan faşistlerin öncülüğündeki ABD destekli darbenin ardından Ukrayna Parlamentosu'nun oylaması ile başbakan olmuştu. Parlamento, onu, Kasım 2014'te, erken seçimlerin ardından yeniden başbakan olarak atadı.

Yatsenyuk, Maidan darbesinden bu yana hükümet başkanı olarak, Ukrayna ekonomisinin yıkıcı çöküşünde, Ukrayna halkının yoksullaştırılmasında ve Ukrayna'nın doğusunda büyük ihtimalle on binlerce yaşama mal olan ve bir milyonu aşkın insanın ülkeyi terk etmesine neden olan bir iç savaşı kışkırtmakta mutlak sorumluluk taşımaktadır.

Yatsenyuk hükümeti, GSÝH'de 2014'te yüzde 6,8; 2015'te ise yüzde 12'lik bir düşüşe başkanlık etti. Reel ücretler 2015'te yüzde 10 düştü.

Yatsenyuk'un istifası, onun ve bakanlar kurulunun, hem Ukrayna siyaset kurumu içindeki rakiplerinden gelen artan oranda ısrarcı istifa taleplerine hem de hükümetin ABD denetimcilerinin perde arkasındaki baskısına uğramış olduğu birkaç aylık dönemin ardından geliyor.

Şubat ayındaki bir gensoru önergesi öncesinde, ABD'li yetkililer, başlangıçta, Yatsenyuk'un görevde kalması gerektiğini savunmuşlardı. Ancak, Zn.ua web sitesine göre, Devlet Başkanı Petro Poroşenko'nun 30 Mart – 1 Nisan ABD ziyareti sırasında, Dışişleri Bakanı Yardımcısı Victoria Nuland ve Başkan Yardımcısı Joseph Biden, yeni bir hükümet oluşturulmasını talep etmiş ve 12 Nisan'ı son gün olarak belirlemişlerdi. Bu tür emirlerin verilebiliyor ve izlenebiliyor olması, Kiev'in Washington'a tam itaatini son derece açık bir şekilde vurgulamaktadır.

Kasım 2014 parlamento seçimlerinden bu yana, Yatsenyuk'un Halk Cephesi ve Petro Poroşenko Bloku, Anavatan partisi, Oleh Liaşko'nun Radikal Partisi ve Özgüven partisi ile birlikte, Ukrayna Parlamentosu'nda koalisyon ortağıydı. Ancak, Şubat 2016'da, bu eski koalisyonun tüm diğer partileri Halk Cephesi'nin aleyhine döndü.

Hükümetin bir parlamento çoğunluğu olmaksızın Ukrayna'nın alacaklılarının, en belirgin şekilde de Uluslararası Para Fonu'nun talep ettiği neo-liberal "reformlar"ı yasalastırma yeterliliği bozulmuştu. Böylece, Yatsenyuk'un karşıtları, koalisyondan ayrılarak, onu ülkenin korkunç ekonomik durumu için işe yarar bir günah keçisi yaptılar; aynı anda, bu duruma neden olan aynı siyasi rotaya devam etmeye hazırlanıyorlar.

Yatsenyuk'un istifasına yol açan basınç, bütünüyle sinik ve ikiyüzlü bir karakterde olmuştur. Yatsenyuk, ona yönelik halk desteğinin çöküşünden kişisel kazanç sağlama peşinde koşan eski müttefikleri, aşırı sağcı kariyeristler tarafından defedilmiştir. Ukrayna sosyal yaşamının hiçbir yönünde, şu anda onun istifasından kazanç elde etmeye hazırlanmakta olan haydutlardan ve şarlatanlardan herhangi bir iyileşme beklenemez.

Yatsenyuk'a yönelik resmi eleştiri, aşırı sağdan gelmektedir. Yani, Yatsenyuk, Doğu Ukrayna halkına karşı bir saldırganlık savaşı suçu işlemekle; acımasız kemer sıkma politikaları ya da Rusya ile ticaretteki -ülke ekonomisinin çöküşüne neden olan- keskin düşüşü gerçekleştirmekle eleştirilmemektedir. Aksine, Yatsenyuk'un Ukrayna siyaset kurumundaki karşıtları, onu, "reformları" uygulamakta başarısız olmakla ve hükümetin yolsuzluğuna ortaklık etmekle suçlamıştır.

Yatsenyuk'a karşı hareketin yolsuzluğa karşı bir mücadele ile hiçbir ilişkisinin olmadığı gerçeği, Panama Belgeleri'nin ilk ifşalarıyla vurgulandı. Sızan belgelere göre, bizzat Devlet Başkanı Poroşenko, devlet başkanı olarak resmen göreve başlamasından iki ay sonra, Ağustos 2014'te, vergi kaçırma amacıyla Britanya Virgin Adaları'nda gizli bir offshore şirketi oluşturmuş durumdadır.

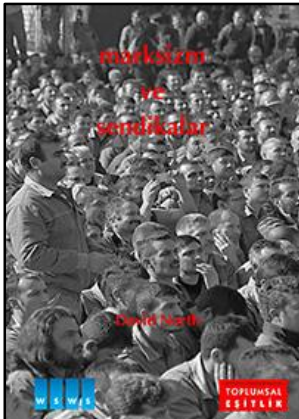
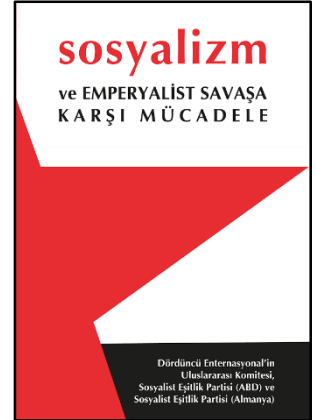
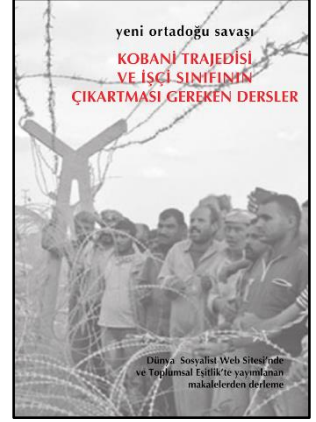
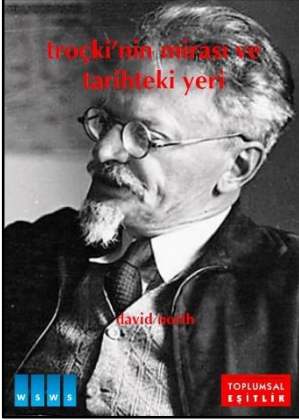
Yatsenyuk, yıkıcı kemer sıkma önlemleri ve iç savaş politikaları uygulamasına ve Amerika Birleşik Devletleri hükümeti ile son derece kölece ilişkisine ek olarak, tipik olarak tiksindirici ve gerici açıklamalarıyla hatırlanacaktır.

Onun, Alman televizyonu ARD'ye 8 Ocak 2015'teki şu yorumu, özellikle kayda değerdir: "Ukrayna'daki Rus saldırganlığı, dünyadaki ve Avrupa'daki düzene bir saldırdır. Biz, hala, Ukrayna'ya ve Almanya'ya yönelik Sovyet istilasını gayet iyi hatırlıyoruz." Alman yetkililer, sonradan, bu açıklamayla aralarına mesafe koymaya ve II. Dünya Savaşı'ndaki Alman sorumluluğunu kabul ettiklerini beyan etmeye zorlandılar.

Yatsenyuk, Pazar günkü istifa açıklamasında, halktan hiç destek görmemesine rağmen, aktif siyasette kalma niyetini belirtti: "Bugünden itibaren, görevlerimi, hükümet başkanın yetkilerinden daha geniş olarak görüyorum: yeni seçim yasaları, anayasal

reform, adli reform, yeni hükümetin politikaları üzerine koalisyon denetimi, Ukrayna için uluslararası destek ve Avrupa Birliği ile NATO'ya üyelik programının parçasıdır.”

www.toplumsalesitlik.org

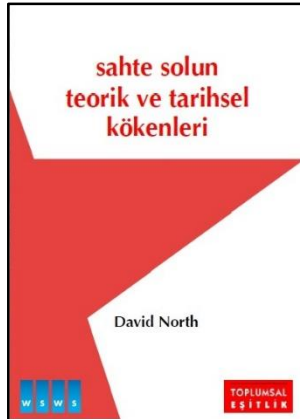
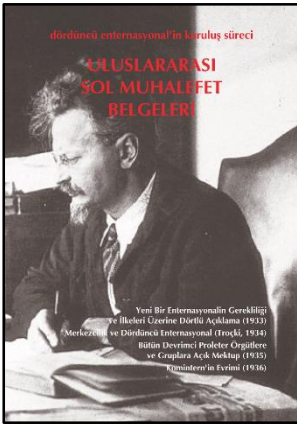

www.wsws.org

www.wsws.org

www.toplumsalesitlik.org

www.toplumsalesitlik.org

www.wsws.org

TOPLUMSAL EŞİTLİK BROŞÜRLERİ

- ★ TROÇKİ'NİN MİRASI VE TARİHTEKİ YERİ
- ★ ULUSLARARASI SOL MUHALEFET BELGELERİ
- ★ SAHTE SOLUN TEORİK VE TARİHSEL KÖKENLERİ
- ★ DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL'IN ULUSLARARASI KOMİTESİ
- ★ MARKSİZM VE SENDİKALAR
- ★ METAL GREVLERİ SÜRECİ İŞÇİ SINIFI VE SENDİKALAR
- ★ ABD OTOMOTİV İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ VE SOSYALİST PERSPEKTİF
- ★ KOBANİ TRAJEDİSİ VE İŞÇİ SINIFININ ÇIKARTMASI GEREKEN DERSLER
- ★ 2015 ULUSLARARASI ÇEVİRİMİÇİ 1 MAYIS TOPLANTISI SUNUMLARI
- ★ SOSYALİZM VE EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE
- ★ SYRİZA VE SAHTE SOL
- ★ YUNANİSTAN'DA SYRİZA'NIN İHANETİNİN SİYASİ DERSLERİ
- ★ KAPİTALİZM VE KÜRESEL SİĞİNMACI KRİZİ
- ★ SOSYALİZM VE SAVAŞA KARŞI MÜCADELE

Broşür ve kitap istekleri için

iletisim@toplumsalesitlik.org ve toplumsalesitlik@gmail.com